

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 25
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

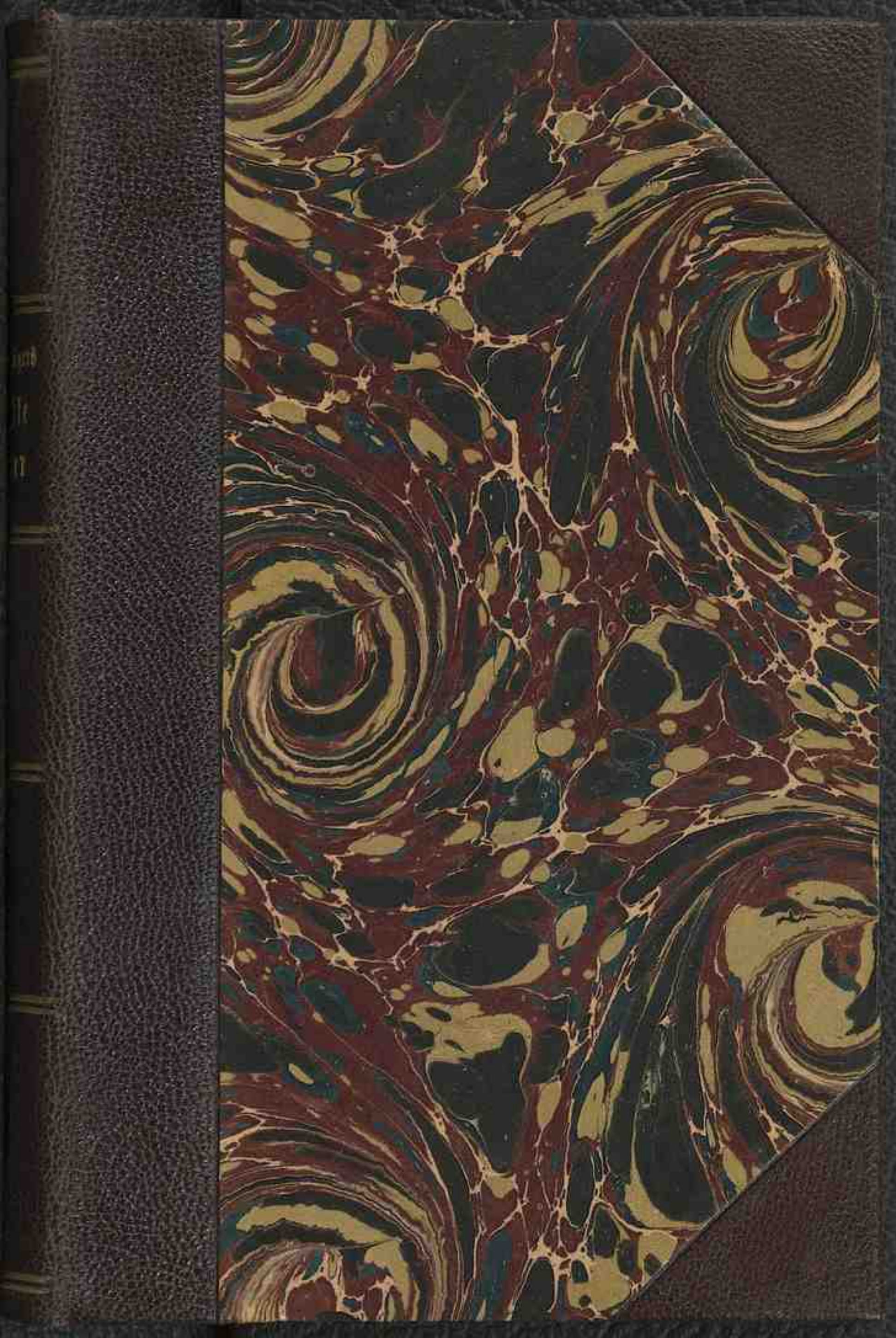
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

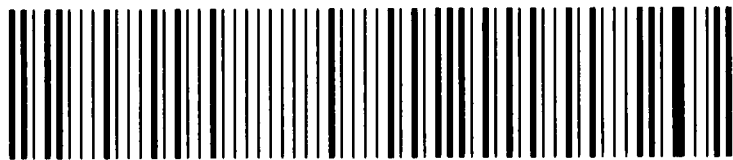
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK—
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05759 6

+Rex

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af **F. V. Viebenberg.**

17de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: **Rudolph Klein.**

W. H. Schlegel

18 70

Trykt hos J. H. Schults.

Oehlenschlägers
Eventyr, Fortællinger, Noveller
og Roman.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Førlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

Trykt hos J. H. Schults.

Indhold.

	Side.
Uly og Gulhyndy	1.
Reichmuth von Adocht	93.
Maleriet	109.
Bykkeridderne	135.
Munkebrodrene	171.
Gremiten	217.

Episke Digte.

Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman.

Første Deel.

Alh og Gulhudy.

Et Eventyr.

Første Deel.

I Bagdad levede en rig Kiøbmand ved Navn Ibrahim. Hans eneste Søn Ali, et ungt Menneske af fiældne Egenskaber, var sin Faders Stolthed og Glæde, skiondt han kun lidet slægtede Faderen paa. Denne satte sin Lyksalighed i at nyde Livet, og i den Driftighed, der hører til at skaffe sig Røglen til alle jordiske Fornøielser: Rigdom; Sønnens Hu var derimod henvendt paa Grandfkninger og Læsning. Han forlod fielden sit Kammer; først i Aftenkølingen pleiede han at gaae ud af Byen, langs med Tigeren, til Iman Tzaser's, en muhamedansk Helgens Grav, der stod i et rundt Tempel, omplantet af Dadler, en Fierdingvei fra Staden. Her satte han sig gierne i Skyggen, og havde sin Fornøielse af at betragte de Mennesker, som gik ham forbi, for at holde deres Bøn i Templet. Især havde han, saavidt Sle-ret vilde tillade det, lagt Mærke til en smækker og yndig Qvindefkabning, der for det meste daglig gik til Moskeen med en Eldre. Han betragtede med Velbehag den indhyllede Skikkelse med de yndige Bevægelser, og fulgte den gierne med Dinene. Han havde flere Gange seet den knæle i Templet og bede med Iver. Det lod ogsaa til, at den Ubefiendte ofte betragtede ham. Saaledes var der, uden at han havde seet eller talt med hende, gjort et eget Slags Befiendtskab, der dog ikke videre adspredte Ali i sin Grublen. Naar det mørknedes, reiste han sig først, og gik da

hiem Skridt for Skridt, med Dinene hestede paa Tigerens maanelyse Bølger eller paa det friske Grønne ved Strandbredden.

„Hvor er det muligt, min Søn!“ sagde Faderen engang efter en lang og lykkelig Reise, da han havde aspaffet sine Kameler, „at du i saa ung en Alder saa reent slaaer dig fra Verden? Jeg priser din Flid; men glem dog ikke, at Naturen selv, næst vor hellige Alkoran, er den vise Bog, med skønne Lærdomme paa hvert Blad. Hvad er Indsigt uden Erfarenhed? Har ikke En af vore Bise selv sagt, at Reisen er en Skole, hvorom det raa Kiød maa dreies, for at vorde spiseligt og velmagende?“

„Kiære Fader!“ svarede Aly, „overlad mig endnu et Par Aar til mig selv; naar jeg da træder ud i Verden, vil jeg handle med mere Kraft. I har Ret i, at Naturen er den vise Bog; men den er ofte skrevet med saa utydelig Stil, at der hører stærke Dine til at see og læse. Hvad vi ikke selv kunne, maae vi lade Andre gjøre for os; og saaledes reiser jeg maaskee ligesaa meget paa mit Kammer, som I paa eders Kameel giennem Orkenen. Alle kunne ikke reise; og hvis jeg, hvad en god Muselman er Religionen skyldig, kun ogsaa eengang i mit Liv kommer til Mekka, saa var det mig maaskee alt Reise nok.“

Skøndt nu Ibrahim ikke var tilfreds med at høre sine Indlingsmeninger modsagte, kunde han dog ikke Andet end billige den sieldne Flid og Stadighed hos sin Søn; heller ikke var det hans Faderforsængelighed ufiært, at høre Aly udraabt af Alle, som kiendte ham, for et Mønster paa et ungt Menneske.

Paa den anden Side vare Faderens Ottringer ikke uden Virkning paa Sønnen. Han begyndte at føle Forskiellen imellem blot Forestilling og virkelig Nydelse, og naar

han læste om noget Stort, Skønt eller Forunderligt, var han ikke længer saa ganske henrykt under Læsningen; han begyndte at ønske selv at opleve Sligt. I en saadan Stemning steg han da ofte op paa Altanen af sin Faders Huus, hvorfra han havde en fri Udsigt over Tigeren og den sandige Dal til Biergene i Horizonten, hvor han i klart Veir kunde skielne Ruinerne af det gamle Babylon ved Bredden af Euphrat. Han kunde staae saaledes hele Timer, og drømme sig i de besynderligste, eventyrligste Forhold.

Naar han nu gik sin sædvanlige Aftengang til Tsasers Tempel under Daddeltræerne, forekom det ham eensformigt og smaaligt. Han troede at læse Foragt for sig i Blikket af Tigerens hurtighensfyllende Bover, der havde gjort saa uhyre Reiser fra Hoilandet i Asien giennem aldrig sete Guler og Fielde. Naar han sad i Skumringen, kom det ham for, som om de skvulpende Bølger, der styrtede mod Kieselstenene, fortalte ham Eventyr om Optrin, de paa fjerne Steder havde været Vidne til.

Nu besluttede han, engang igien at vandre ud til Ruinerne af Babylon, hvor han kun eengang havde været i sin Barndom. Hans Fader, som fornøiede sig over den nykomne Lyst, og troede i den at see Begyndelsen til en forandret Levemaade, gav ham gierne Tilladelse, at anvende nogle Dage paa denne Vandring.

„Du vil i det Smaa finde et Billed af det Store, min Søn!“ sagde han, „paa denne korte Reise; thi saa kort den er, mangler den ikke Afvevling. Omegnen er lige-
saa bebygget, som den brede Dal siden er sandet; ja, den ligner en Ørk, indtil atter Biergenes grønne Tæppe møder dig, og byder dig ind i de behageligste Skovegne. Jeg vilde holde det ufornødent, at give dig en Formaning med paa Veien, dersom jeg ikke vidste, at unge Mennesker, som

du, ofte med stor Omhyggelighed beskiæftige Indbildningen med ældgamle og langtfraværende Ting, uden at vide, hvad der foregaaer ved Siden af dem. Vogt dig altsaa for at vandre over Heden mellem Bagdad og Babylon ved Natte-
 tide; indret heller din Vandring saa, at du gaaer over den i Morgen- eller Aften = Stunden. Det er et almindeligt Sagn, at en ond Aand har faaet sig denne Hede til Bolig; at han svæver over den om Natten, og har sin Lyst af at fordærve de Mennesker, som med deres Nærværelse forstyrre hans natlige Sværmen." Sønnen lovede sin Fader dette; og efter at have ladet sig snøre en Badsjæk paa Ryggen, tog han Stav i Haand, og begav sig en Morgen tidlig paa Veien.

Han gik over den lange Skibsbro, der med stærke Jernlænker er fæstet over den rivende Tiger, der har faaet sit Navn Thir (en Pils) af sin Hurtighed. Ally skyndte sig giennem den temmelig forfaldne Forstad, og nu kom han til en smuk Moskee. I Nærheden af denne holdt endnu den samme Karavane, med hvilken hans Fader for nogle Dage siden var kommen; den udhviiste sig til at fortsætte Reisen videre. Hvor selsomt forekom det ham, at giennem-
 streife denne bevægelige Handelsstad, hvor Husene vare Kameler, og Paladjerne Elephanter! Ally gik forbi en saadan Elephant, paa hvis Ryg var bygget et temmelig stort Huus. Det var Middagstid, og Børnene, som legede i Græsset, skulde op til Bords. Faderen, som stod nede mellem dem, tog nu det ene efter det andet, og rakte det Elephanten; denne fattede det med sin Snabel, slyngede det langsomt og varligt i Luften, boiede Snabelen over Hovedet, og gav Barnet til Moderen i Døren deroppe, som imodtog det ene efter det andet, uden Tegn til Frygt, og uden at Børnene skrege, eller viste sig forkrækkede. Den aabne Moskee var

fuld af Mennesker, der deels takkede Allah for en lykkelig Hiemkomst, deels bade om fremdeles Held til at fortsætte Reisen. Ally opholdt sig hele Dagen i denne forunderlige Omgivning; mod Aften indbøde ham nogle Riøbmænd i deres Telt, hvor unge indianiske Karle og Piger dandsede under Trianglers og Pibers Lyd. De giestfrie Araber glædede sig ved at kunne byde ham et godt Aftensmaaltid og et mageligt Nattely.

Tidlig næste Dags Morgen gav han sig paa Veien igien i Kølningen. Han vandrede over Heden, som var udyrket og ufrugtbar. Han fandt Fornøielse i at arbeide sig giennem Sandet til frugtbarere Strækninger, der som Landøer laae i det gule Støv, med grøn Engbund, brogede Blomster og enkelte Palmer, der vederqvægeligt udbredte deres grønne Solskierme, og som, formedelst den Husvalelse, de gave, havde ligesom noget Guddommeligt. Ally følte sig begejstret. Det gaaer Araberen i sin Ørf, som Biergboeren paa sit Field, som Øboeren ved Overblikket af det hellige Hav. Og har han end aldrig seet det før, saa finder han sig strax, som Fuglen, i sit Element, og overlader sig trøstigt til sin Naturdrift. Den overmodige Yngling spildte sine Kræfter; Middagen kom, Heden blev trykkende, Tørsten plagede ham. Ally ilede med stærke Skridt mod de fjerne Bierge, og ønskede, som hans Stammemoder Hagar i gamle Dage, at finde en Kilde paa Veien, for at slukke sin Tørst.

Han havde hørt om en Kilde i Nærheden. Hvor glad blev han ikke, ved at træffe paa en større Jordstrækning, end sædvanlig, hvor hyppige, men vantrevne Palmer omhvælvede en Brønd! Det rislende Vand loffede og pirrede Tørsten. Nu stod han for Kilden. Men man tænke sig hans Mismod, da han saae Røg stige op af Boverne, og

lugtede Svovldampe! Fortvivlet over det feilslagne Haab, fastede han sig i Nærheden af Kilden under Palmerne. Han sølte sig mat af Heden, trætt af Anstrengelsen, og sov paa Diebliffet ind.

Han havde ikke jøvet længe, før han blev pludselig vaagt af en stærk Røst. I det han slog Dinene op, blev han en Mand vaer i en linnet Kiortel, siddende paa en Kameel, der var behængt med Krukker og Læderflasker. „Ulyksalige!“ raabte han, „er I fied af jert Liv, siden I paa saa letjindig en Maade vil ende det?“ Uly sprang op, og Manden paa Kamelen blev fast forfækket, thi han havde ikke gjort Regning paa at falde den Sovende fra de Døde, skøndt han af naturlig Medlidenhed tilraabte ham. „Hvad vil I?“ spurgte Uly, „hvad Fare er der ved at slumre under disse Palmer i Middagsheden?“ — „Kiender I ikke denne Kilde?“ sagde Manden. — „Nei,“ svarede Uly, og fortalte ham, hvor han var fra, og hvor han vilde hen. Manden i Kittelen sagde: „Det lader til, at den onde Mand ikke blot driver sit Bæjen her ved Midnat, men ogsaa ved Middag. Følg mig hen under hiin Palme, som staaer længst fra Brønden, saa skal jeg husvare eder med en kølig Drik. Jeg boer i næste By, hvor endnu Vandet er saa slet, at vi daglig maae skiftes til at hente Vand fra Tigerstrømmen. Alle de Krukker og Flasker, som I her seer, ere fyldte ved Floden af eders Fødestad. Jeg maa lee deraf, naar jeg betænker, at I kommer fra Tigeren til os for at drikke, ja at I selv udsøger eder det allerfordærveligste Bæld, der vel kan synes at have sit Udspring fra Helvede.“

Disse Ord vilde strax vaagt Ulys Nysgierrighed, der som ikke Tørsten havde været større. Han gik hen med Manden, som rakte ham en Krukke, og sagde: „Lædsf eders

Tørst, sæt eder saa op med mig paa Kamelen! Vi ere snart i min By; der kan I hvile, og maageligt mod Aften gaae til Babylon." Uly takkede ham. Han steg paa Kamelen, og de rede stiltiende afsted i Heden den øvrige Dei, indtil de komme til en langt større Sandø, end Uly før havde seet, bevoxet med Træer, og bebygget med Hytter. Kun et bredt Sandstræde skilte den fra det grønne faste Land, som strakte sig friskt ned fra Foden af Biergene imod Ørkenen. Vandhenteren lod Uly gaae ind i sin Hytte, hvor de bode hinanden vækssidig til Gæst: hiin ham paa en kolid Sorbet, denne hiin paa det gode Maaltid, han havde i sin Badsæk.

De havde neppe stillet deres Hunger og Tørst, førend Vandhenteren paa Ulys Begiering tog Ordet, og sagde: „Det undrer mig, at I aldrig har hørt tale om Uly Hammams Kilde. I maa da vide, at denne Brønd, som jeg jagde, i gamle Dage har været god, ja en Sundhedskilde, hvortil utallige Værkbrudne aarlig have begivet sig. Den er opkaldt efter vor hellige Prophets Svigersøn Uly, som paa dette Sted engang skal have knælet, for at holde sin Bøn. Da han nu, som en oprigtig Muselman, først vilde tvættes sit Ansigt og sine Hænder før Bønnen, og intet Vand fandt i Nærheden, skal han, i fuldkommen Tillid til den Almægtige, have vredet Hænderne i det hede Sand, hvilket strax er løbet ham fra Fingrene som de klareste Vandstraaler; hvoraf denne Brønd har sin Oprindelse. Men de onde Mander, som fordærve Alt, hvad de kunne overkomme, efter Allahs besynderlige Langmodighed og skjulte Hensigt, have med Tiden sat sig i Besiddelse deraf, især den fæle Zelulu, der om Natten har sit Ophold paa denne Hede. Man mener, at han boer i denne Brønd; og han har ikke alene fordærvet Vandet, saa det ganske har tabt sin lægende Kraft,

men er endog vorden giftigt og dødeligt. De Svovldampe, som opstige deraf, forpøste Lusten. J kan altsaa selv begribe, hvor forfærdet jeg maatte blive, ved at see eder slumre der. J kan takke eders sunde Natur og den pludselige Hielp for eders Redning."

Hvor bevæget blev Ally ved at høre Bandhenteren fortælle dette! Han trykkede hans Haand, og med Haandtrykket fulgte nogle Guldstykker. Den Fattige blev herover saa glad, at den Rige glemte sin nylige Fare over den Fattiges Glæde. Manden fulgte Ally et Stykke paa Veien; og nu havde Unglingen ikke langt at gaae, inden han naaede behagelige Skove af Cypresser, Ahorn og Gedertræer, hvorigiennem han gik ned til Ruinerne af det gamle Babylon, som laae ved den mægtige Flod.

Nu stod han i Midten af de vidtadspredte ubetydelige Levninger, bevøgede med Græs og Mos. Nogle Støtter og Mure stode endnu ved Strandbredden, og speilte sig i den rolig forbiglydende klare Euphrat. En Hyrde sad paa et Architrav, og blæste paa Rørfløite, medens hans Gedehjord trippede omkring, og nippede det høie Græs mellem Stenene. „Kiender J dette Sted?" spurgte Ally. — „Jeg har min Hytte her i Nærheden." — „Hvad betyde disse Steenbunker?" — „Her skal eengang have staaet en gammel Stad." — „Kan J Intet fortælle mig derom?" — „Nei, det har været her saa øde i lang Tid; hverken min Fader eller min Bedstefader kan erindre sig det anderledes." — Ally stod henseunken i Tanker. Det kom ham rørende for, at see den unge Hyrde sidde paa Stenen, som den sorgløse Nutid paa Oldtids Grav ved Randen af Tidens forbiilende Strøm, den paradisiske Euphrat, der saae Adams og Babylons Fald, og som endnu ungdommelig rullede hen med sine friske Bølger. Ethvert usædvanligt Præg i de henseuldnende Steen-

flodse begejstrede ham; og han tænkte ligesaa meget derved, som den unge Hyrde intet, der plukkede Græsset af Stenene med Uly, ikke for at læse Indskriften, som han, men for at give sine Geder, hvad de ikke selv kunde naae.

Han begav sig henimod Aften igien paa Veien til Bagdad. Med Hovedet fuldt af Betragtninger streifede han over Heden. Den skionne Aften opmuntrede ham; det var soligt og klart, og Bagdad laae ham allerede, da han var gaaet nogle hundrede Skridt, saa tydeligt for Dine, at han ikke kunde Andet, end give sig god Tid, i den Tanke, at han kom tids nok. Han opholdt sig længe paa de yndige Sandeer. Maanen gik op, og skinnede saa klar, at den næsten gjorde Nat til Dag. Saaledes glemte han ganske Tiden; han følte sig træt, og da han noget borte saa en stor Steen med et udhugget Sæde, kunde han ikke lade være at sætte sig der med Haand under Kind, og stirre hen i den rolige, klare, kule Drk. Palmerne susede i Binden over hans Hoved. Men man forestille sig Ulys Forstrækkelse, da Binden med eet lagde sig; thi han hørte Rilden risle nogle Skridt derfra, og lugtede de fæle Dampe, som Binden før havde viftet til den modsatte Side.

Forsærdet sprang han op, og løb over hundrede Skridt tilbage. Han mærkede, at det pludselig traf op til et truende Uveir. Ved det svage Maanelys, der hvert Dieblif truede med at sfiule sig bag tykke fra Horizonten drivende Skyer, kunde han netop sfielne, hvad Bei han skulde hjem. Han ilede afsted, og fordomte den Bane, der bragte ham til ved mindste Anledning at slutte sig ind i sit eget Indre, som en Aftenblomst, uden at tænke paa, hvor han var, eller hvad der foregik omkring ham. Det blev alt mørkere og mørkere, Tordenskyerne sfiulte Maanen, stærke Skrald rullede over hans Hoved, ingen Regndraabe faldt. En heed Vind

susede giennem Orken, og oprørte Sandet, saa Uly idelig maatte lufte Dinene. „Lever der virkelig onde Aander,“ tænkte han, „som kunne skade Menneskene? Nei, Ustyldigheden er det sande store Salomons Segl, som selv ei den skræffelige Ebliis formaaer at bryde.“ Han havde neppe udtalt dette, før et forfærdeligt Bælmørke tvang ham til at staae stille. Bludselig stode Himmel og Jord i en bleg Rue; en taffet Lynstraale knittede over hans Hoved, og slog ned lige ved Siden af ham i et huult Træ. I det samme brast skyllende Regn fra Skyerne, og Uly styrtede bedøvet af uhyre Tordenstørd til Jorden. Længe laae han saaledes. Endelig blev Alting roligt, og han hævede atter sit Hoved. Men hvor forfærdet blev han, da han i den mørkeblaa, maane-klare Nat saa en uhyre sort Kæmpe staae for sig paa Heden! Hans ufornede Hovedknub rakte høit op i Luften, og med et stort, blegtsunklende Die i Panden betragtede han Uly. Uly vilde flygte, men Forfærdelsen bandt ham fast til Stedet. Skælvende stirrede han atter paa den uhyre Kæmpe, som han meente vilde knuse ham. Hvor glad var hans Forundring, da han opdagede, at den frygtelige Skikkelse ikke var Andet, end en lang fulsort Sky, den sidste Bevning af Tordenveiret, med et Hul i Midten, hvorigiennem just Maanen straaede! Denne Opdagelse gav ham Modet ligesaa hurtig tilbage, som han havde tabt det. Han indsaae, at det Hele ikke var Andet, end et Naturoptrin, der formodentlig ofte gientog sig i denne lumre Dal, og som havde givet Almuen Anledning til Overtro. Han skyndte sig nu afsted med nye Kræfter; og det varede ikke længe, inden han atter med let Hierte gik over Tigerbroen, glad over saa lykkelig at have tilendebragt sit Eventyr.

Men den sorte Zelulu (thi det havde virkelig været ham, der havde sit Spøg af at forblinde den selvfløge

Yngling) stirrede smilende efter ham med det gloende Die, og loe, ja det skielvede i Drkenens Palmer. Derpaa rystede han Manterne paa sit uhyre Hoved, foldende de store Lustmasser af sit Legeme i sig selv, og svævede hen over Brønden, hvor han forvandlede sig til en Skystotte, og sank pludselig ned med et forfærdeligt Hyl. Fra nu af besluttede han at besnære og fordærve Ynglingen, som vi ville bede Allah bevare med, hvad han selv kaldte, det store salomoniske Segl.

Uly fandt ved sin Hiemkomst Huset i den største Forvirring og Bedrøvelse. Hans Fader var ikke tilstede, og da han spurgte efter ham, kunde Ingen svare for Suk og Taarer. „Hvor er min Fader?“ raabte han, „er han død? Bringer mig i det mindste til hans Liig!“ — „Ulyffelige Søn!“ sagde en gammel Slave, „ei engang hans Liig under den grusomme Skiebne eder at see. I dette Dieblisk modtager han det dræbende Slag af Skarpretterens Haand; den ædle Ibrahims Legem er maaskee allerede kastet for Ravnne og Orne.“ Uly stod maaløs og bleg. Aarsagen til denne ulyffelige Begivenhed var følgende:

Saa billig og god en Mand Ibrahim for Resten var, bar han dog et uforsonligt Had til Husjain, Kadi i Bagdad, og denne igjen til ham. Man pleiede i Byen at nævne Ibrahim og Husjain, naar man vilde give Exempel paa to uforsonlige Fiender. De vare opdragne i Huus sammen efter Forældrenes Død hos en fælles Paarørende. Intet er værre, end naar Mennesker af ganske forskiellig Tænkemaade ere nødte til altid at omgaaes. Uvenskabet og Naget voxer daglig; Samtalen er en evig Feide. Husjain var stolt og mørk, Ibrahim munter og levende. Nu irettesatte de hinanden jævnlig. Hiin holdt denne i sit Hierte for en letsindig Belystning, denne hiin for en fold Selv-

fiærlig. Da de bleve ældre, knyttedes Hadet fastere. Deres Formynder havde en deilig Datter, hvilken de begge, som Lemmer af Familien, havde Leilighed til at see. Ibrahim blev forelsket; han haabede Gienfiærlighed og Faderens Samtykke. Men da Hussain med sit gode Nemme, sin Flid og Driftighed svang sig op til en anseelig Dyrighedsbetiening, fik han — mod Ibrahims Formodning — pludselig den skionne Mirzas og Faderens Ja. Ibrahim var ude af sig selv. For at hevne sig tog han kort derpaa to Koner; den ene skienkede ham Uly med Tabet af sit eget Liv. Mirza levede nogle Aar med Hussain, inden hun gav ham en Datter. Nu gik der en lang Tid hen; Mirza døde, og Adskillelsen, der koler Had saavel som Vennskab, havde ogsaa næsten udslukt den muntre Ibrahims Had. Men et Tilfælde viste snart, at det endnu var friskt hos den stolte Hussain; og denne Opdagelse gød atter en Dlic i Ibrahims Jld, som det nu lod til kun Døden kunde slukke.

Ibrahim kom for to Aar siden tilbage fra en Reise, og bragte iblandt andre Kostbarheder et indisk Guldstof, hvis Lige aldrig var seet. Hussain hørte tale derom, og da hans Datter var voxet op til en af Bagdads skionnesten Piger, satte han sin Faderstolthed i saa meget muligt ved alle Kunstens og Rigdommens Midler at smykke dette deilige Barn. Han havde i Forbigaaende seet Stoffet i Ibrahims Bod; men da han ikke selv vilde købe det af ham, sendte han en Slave til ham med Begiering, at han skulde overlade ham Tøiet. Ibrahim betragtede dette som det første Skridt til Forsoning, og da han var af et blødere Sind end Hussain, og meget vel til Mode over sin lykkelige Reise, rakte han Slaven Tøiet, uden at tage Noget derfor, og lod ham bede Hussain modtage det til en Grindring om gammelt Vennskab. Kort derpaa kom Slaven tilbage

med Tøiet, og sagde, hans Herre havde fundet sig meget fornærmet over, at en Borger vovede at byde Radi Foræringer, der altid meer eller mindre maatte ligne Bestikkelse. Et saadant Forhold kunde ikke finde Sted mellem en Dyrighed og hans Undergivne. Ibrahim skulde sige, hvad han vilde have for Stoffet; Radi var i Stand til at betale det, skøndt han ikke aarlig, som en Kræmmer, slæbte sig Rigdomme hjem paa Kameler. Dette stolte Svar opbragte Ibrahim aldeles. Han tog Guldstoffet af Slavens Haand, og i det han skælvende sønderrev det, raabte han: „Siig din Herre, at saaledes sønderriver jeg de sidste Traade af vort forrige Venskab! saaledes oprykker jeg de Blomster, Ufskyldigheden havde virket i vor Barndoms gyldne Grund, med Rode!“ — Om Aftenen sildig samme Dag, som dette var skeet, og Ibrahim alt længe havde luffet sin Bod, hørte han det banke; han gik hen, og luffede op, men fandt Ingen. Neppe havde han sat sig ned, førend det atter bankede; han luffede atter op, men saa intet meer, end første Gang. Fortrydelig vilde han gaae ind igien, da det bankede langt stærkere, end de tvende forrige Gange. Nu sprang Ibrahim hurtig hen, og rev Døren op, i den Tanke at tugte den Uforskammede, som vovede at gieffe ham. I det han aabnede Døren, saa han en smuk midaldbrende Kone staae for sig, klædt i Sort, med en Stok i Haanden. „Hvad vil J?“ raabte Ibrahim. — „Jeg har en Bøn at gjøre dig, min Søn!“ sagde hun. — „Nu da?“ — „Jeg har en smuk Datter, som skal have Bryllup om nogen Tid; men jeg er fattig, og kan ikke pynte hende, som hun fortjener. Giv mig det Guldstof, som du sønderrev i Morges! Det er godt nok endnu til os; for dig har det tabt sin meste Værdi. Naar vi miste vore gamle Benner,“ blev hun ved, „maae vi søge nye blandt Fremmede.“ Ibrahim, som

var gavmild, gav hende Tøiet. Hun betragtede det opmærksomt, og sagde: „Det har lidt stor Brøst og Bræk. Det vil koste Flid og Umage at sye sammen igien; dog kan det bedres.“ Derpaa hilste hun Ibrahim venlig, og gif. Han havde aldrig seet hende siden.

Fra nu af gav den opirrede Ibrahim sin Harm daglig Lust i heftige Ord mod Hussain; hvad han sagde, blev bragt denne med Tilfætninger af tjenstvillige Mander, og den snysende Radi lurede kun paa en Leilighed til at hevne sig. Denne gaves ham hurtigere, end han selv havde troet. Harun al Raschids menneskekærlige og milde Regiering, saa velgiørende den for Resten var, havde dog i visse Henseender ubehagelige Følger for ham. Den store Hob, som fielden frivillig ledes af det Gode, havde neppe mærket, at den ikke slavisk behøvede at skælve for den ædle Kalife, før den med dumdriftig Forvovenhed begyndte at dadle hans Handlinger og bagtale ham. En Tidlang lod han det gaae hen, som uhørt; men Uforstammenheden tog til, al Raschids Blod, der, saa ædelt det var, dog ikke ophørte at være saracenisk Blod, begyndte at koge, og nu kundgiordes pludselig en Advarsel, at hvo som understod sig at laste Kalifens Handlinger, skulde straffes paa Livet. Denne Forkyndelse udkom et Par Dage efter Ibrahims Hjemkomst, samme Morgen, hans Søn gif til Babylon. Han havde meget at bestille, blev den hele Dag i sit Huus, og kom først henimod Aften hen i en Khan, hvor han daglig pleiede at tilbringe nogle Timer. Han havde ikke talt med noget Menneske, og kiendte intet til Forordningen. Neppe var han traadt ind, før en Udraaber kom igiennem Gaden, og forkyndte, at Enhver skulde begive sig til Side, da Zobeide, Kalifens kærester Hustru, kom forbi med sine Slavinder, for at gaae i Moskeen. Ibrahim, der var oprømt, og just ikke pleiede

at veie sine Ord, sagde: „Man siger, Harun al Raschid er den vise Mand; kan ogsaa vel være, at han besidder sieldne Egenskaber, men i Henseende til Qvindfolk er han det skrøbeligste Kød og Blod, jeg har kiendt. Jeg har en Søn paa tyve Aar, som i den Henseende er ti Gange visere, end han. Det var bedre,“ blev han ved, „Kalifen sparede sine Kræfter noget mere til sig selv, end at øde dem paa sine Efterkommere.“

Neppe havde Ibrahim sagt disse Ord, før han blev grebet af Radis Tienere, og bragt for Hussain. Man tænke sig den arme Ibrahims Skræk, da han hørte sin Dødsdom! Han bad Hussain for deres Barndoms Venstabs Skyld at redde ham Livet. „Bort Venstabs“, svarede denne kold, „har du selv sønderrevet. Der er Vidner paa dine Ord; jeg kan ikke redde dig. Alt, hvad jeg kan gjøre, er næste Divansdag at bringe dig for de Troendes Behersker, der har befalet at see den første Overtræder af sit Bud, og at være tilstede ved hans Henrettelse.“

Vi indsee nu Grunden til det bedrøvelige Budskab, der mødte Uly ved hans Hjemkomst. Han stod bedøvet af Skræk, først en Herold fra Kalifen vakte ham. — „Bringer du mig hans graahærdede Hoved?“ raabte Uly; „har allerede Bøddeløxen blodfarvet de tynde Sølvhaar?“ — „Jeg bringer dig til din Fader,“ svarede Budet; „Kalifen har tilladt ham at tage Afsked med sin Søn før sin Død.“ — „Han lever endnu!“ raabte Uly, og ilede til Slottet. Da han kom ind, saae han Kalifen paa sin Throne; foran ham paa Tæppet knælede Ulys Fader med bagbundne Hænder, et Sølvbækket stod i Nærheden, og Skarpretteren havde allerede uddraget sit brede, skarpe Sværd. Uly trykkede sin Fader i sine Arme. „Jeg kan ikke omfavne dig, min Søn!“ sagde den Gamle, „mine Hænder ere bundne; men jeg døer for

dig. Faderfiærlighed loffede mig hine Ord af Munden, som berøve mig Livet." — „Løser ham," sagde Kalifen, „lad ham omfavne sin Son, før han dør!" Ali fastede sig ned for Kalifens Throne: „Giv mig min Fader tilbage!" raabte han. — „Jeg beflager eders Skiebne," sagde Harun al Raschid bevæget; „men jeg har svoret en Ed: Dens Blod skal flyde, som fremdeles foragter min Høihed og mine Begierninger." — „O, saa er der endnu en Redning!" raabte Ali. „Er jeg ikke Blod af min Faders Blod? Lad da mit Blod flyde for ham, saa falder jeg som et Offer for din Hevn, og min Død løser dig fra din Ed!" — „Unge Menneske! hvad tilbyder du mig?" sagde Kalifen mørk; „tro ikke at røre mit Hierte med et almindeligt Kunstgreb! Hvad jeg har besluttet, staaer fast, og ved den almægtige Guds Navn, dine Taarer formaae ikke at bøie mig." Ali knælede. „Hug til," raabte han til Slaven, i det han udstrakte sin Hals. — „Hvad gjør du, min Son?" sagde den Gamle. — „Jeg efterligner min Fader," svarede Ali. — „Nei," raabte Ibrahim, „skaan ikke mine korte, regnsfulde Vinterdage, skaan din unge Baar, mit Barn! der endnu længe kan smykke Jorden." — „En gold Drk med en græsselig Blodplet," sagde Ali, „hvorpaa mit Die evig vilde stirre, var Livet mig, hvis du saaledes skulde berøves mig." — „Og din Elskede?" sagde Kalifen; „hvor vil hun vride sine hvide Hænder!" — „Hersker over de Troende! jeg har ingen." — „Hvorledes? Du elsker ei endnu? Har den almægtige Elskov endnu ei henrevet dit Hierte?" — „Jeg elsker Gud," sagde Ali, „min Fader, dig, min Fyrste! selv i min Død, thi jeg veed, du est ellers god og retfærdig; jeg elsker Naturen, Menneskene og alt Blomstrende; men intet enkelt qvindligt Væsen har endnu vundet min Kiærlighed." — „Saa har jo altsaa Ibrahim Ret," sagde al Raschid smi-

lende; saa est du jo virkelig visere, end Kalifen. Staaer op, mine Venner!" blev han ved; „Ingen af eder skal døe. Ibrahim har ikke overtraadt mit Bud; thi han kiendte det ikke. Han har heller ikke pralet med sin Søn paa Kalifens Bekostning. Min Ed fordrer ikke hans Blod. Tilgiver mig eders Dodsstræk! En Tyrste har saa fielden Reilighed til med egne Dine at see ind i det sfiulte Hierte. Kun paa den store Grændse mellem Livet og Døden forsvinde alle Forhold; kun saaledes kunde jeg lære at kiende den Dyd hos eder, som jeg nu beundrer. Gaf hiem, ærlige Ibrahim! du est af saa sund og munter en Natur, at denne Rystelse ikke vil have farlige Følger for dig. Og du, vise Uly!" sagde han smilende, „om et Aar vil jeg tale med dig igien, og da vil jeg see, om du endnu er ligesaa viis, som nu." Da han havde sagt dette, lod han dem gaae hiem, ledsaget af kostbare Foræringer.

Til alt dette var Hussein Dievidne. Man tænke sig, hvorledes denne pludselige udmærkede Naade maatte opflamme hans Had, og med hvilken Triumph Fader og Søn begave sig til deres Hiem!

Ibrahim levede nu atter roligt med sin Søn, som paa ny hengav sig til sine Studeringer. Een Dag kom en Slave op til Uly, og bad ham komme ned; hans Fader havde kiøbt ham Noget paa Torvet i Dag. Uly gik ned, og forundrede sig ikke lidet ved at see en lille Banskabning staae for sig i Slaveklæder med en høipullet Turban paa Hovedet, prydet med brogede Ganefiære. Han havde en Puffel paa Ryggen og paa Brystet, bleggraae Kattesøine, hvormed han sfelede, og Narsen hang ham, som en rødblaa Drue, ned over Munden. For Resten var han munter, sund og frisk med samt sine Puffer; og med det høire trefantede

Die betragtede han Uly opmærksomt, medens det venstre traaf sig ind, og stirrede paa sin egen Næsefrog.

Medens Uly forundrede sig over dette Ideal af menneskelig Hæslighed, kunde hans Fader ikke bare sig for Latter. „Er jeg ikke kommen i en lykkelig Tid paa Torvet i Dag?“ raabte han; „en Time sildigere vilde været for silde, sli en Rist var der om ham. Jeg kan takke min Hurtighed for, at jeg fik ham for to hundrede Guldstykker. Tænk engang, min floge Søn! du indslutter dig mellem dine fire Bægge, for, som en Bi, at indsuge den høieste Viisdom og Lærdom; og dog skal denne puffelryggede Slave, der aldrig har havt Tid til at sidde inde eller at læse Bøger, være saa lærd, efter alle Kyndiges Forsikkring, at Ingen i hele Arabien eller Persien ligner ham. Man kan ogsaa see det paa ham, Viisdommen brækker ud af ham til alle Sider, saadan indvortes Overflødighed maa der være. Tag ham med dig! jeg skienfer dig ham, til en Medhielp i dine Studeringer og til en lystig Adspredelse i dine ledige Timer.“

Da Uly stod med sin vanstøbte Slave paa sit Kammer, og denne saae den Mængde Bøger og Papirer, der laae rundt omkring, foldede han sine Hænder, og raabte ivrig: „Den vise Confucius maa vel sige: „Salig er den, som kiender sin Bestemmelses Hensigt! den Bei, han skal gaae for at naae sit Maal, stiller sig banet for hans Die. Uvisshed og Tvivl vige fra ham, saasnart han betræder denne Sti; Fred og Ro bestroe ham Beien med Roser.“ Men han maa ogsaa sige: „Ulyfsjalig den, som holder Træets Grene for Rødder, dets Blade for Frugter; som holder Skyggen for Bæsenet, og som ikke veed at skille Middelstet fra Hensigten.““

„Hvad vil du sige dermed?“ spurgte Uly. — „Den Fordærveligste blandt Menneskene“, siger Sadi,“ blev den

Anden ved, „er en Lærd, som ingen Nytte gjør med sin Lærdom. Jeg hører en Mølle klappre, men jeg seer intet Meel. Et Ord uden Værk er som en Sky uden Regn, som en Bue uden Stræng.“ Ally vilde prøve, om Slavens Kundskab gik over slige Læresætninger, som han hyppig førte i Munden; han undersøgte ham, og blev forundret over hans Lærdom i den arabiske, persiske, indiske og chinesiske Visdom. „Hvad hedder du?“ spurgte Ally. — „Da min Moder havde født mig,“ sagde Puffelryggen, „syntes hun, jeg var saa god at kiende, at jeg intet Navn behøvede. Hun troede, man nok kunde skille Bukken fra Gaarene, uden at hun bandt den et rødt Baand om Halsen.“ — „Eft du en Mahomedaner?“ spurgte Ally. — „Mahomed kunde hverken læse eller skrive. Mithra er min Guddom. For den bøier jeg mine Knæ; ei mod Opgangen i Østen, men mod Nedgangen i Vesten.“ — „Saa tilbeder du Solen?“ — „Solen selv er kold, avler først Varme med den jordiske Luft. Ilden har skionne gule Lokker, funklende Dine; den opliver Alt med sin Kiærlighed, og brænder skionnest om Natten.“ — „Et Navn maa jeg dog give dig,“ sagde Ally. — „Jeg er ligesaa lille, vansør og hæsliq, som den berømte Lokman,“ sagde Slaven; „og han var ligesaa flog, og vidste ligesaa meget, som jeg. Vesp gik det ligedan. Mange mene, at disse To have været Een. Hvad To vare, kunne Tre være med. Kald mig Lokman, og tro paa Siælevandringen! Det er den sparsomste Tro, som sætter Skaberen i mindst Uleilighed.“

Ally vidste ikke, om han skulde smile eller forarge sig over denne formastelige Spøg. Han vidste ei engang, om det var Spøg; thi Alt, hvad den Puffelryggede (som vi efter hans egen Begiering ville kalde Lokman) sagde, var blandet med en vis frampeagtig Alvorlighed, der rigtig nok hyppigst gik over til bidende Spot.

Om Aftenen læste Uly høit følgende Sted i Zoroasters
Visdom:

Almagts Kraft er til fra Evighed.
To Engle lystre Almagt: Dyd og Last,
Af Lysets, Mørkets Blanding, steds i Kamp.
Bandt Dyden Seir, fordobles Lysets Glands;
Bandt Last, da hæver Mulmet sorten Hoved.
Slig Strid bestaaer til Verdens sidste Dag.
Da dommer Allah Last til evig Qual,
Til evigt Lys og evig Glæde Dyd;
Og aldrig blandes Lys og Mørke meer.

Da Uly var kommen til dette Sted, fik Lofman, der var i
Bærelset, saa heftigt Næseblod, at han maatte gaae ud.
Uly saa ham ikke mere den Aften.

Om Morgenens tidlig vaagnede han ved en Sang fra
Haugen, hvortil hans Binduer vendte. Han horte en sving-
rende, men velovet Stemme synge Følgende:

Baaren smiler med det Grønne,
Blomsterknoppen rødmer smukt;
Men for alt det friske Skionne
Er Alhasis Hierte luft.

Pigens elskovsfulde Miner
Gi bevæge kan hans Bryst.
Under styrtede Ruiner
Soger han den svundne Lyst.

Gi han, som et Barn, vil lege
Med en nysudsprungne Mo;
Kun hans Hierte kan bevæge,
Hvad der minder om at døe.

Hjst paa Træets gamle Stubber
 Sidder han, af Veemod tung.
 Dæf din Barm! han hader Knopper;
 Sode Glut! du er for ung.

Ei han Læbens Rose kysjer,
 Ei han kiender Kiærlighed,
 I de længstforfaldne Dødsjer
 Rider han, hvad Secler leed.

Sode Lyst, som eengang kommer,
 Gengang kun, mens Hjertet slaaer!
 Gaa; han kiender ei din Sommer
 Meer, end han har kiendt din Vaar.

Uly gif ned i Haugen, og fandt Lofman siddende under et Træ med en Strængeleg i Haanden. „Synger du ogsaa?“ spurgte Uly ham. — „Dersom Uglefugl kan kaldes Sang,“ sagde Lofman, „saa synger jeg, som Skovens befædrede Sanger.“ — „Din Guitarre klinger godt.“ — „Det lærte den af et Faar, da en Ulv slog Kløerne i dens Indvolde.“ — „Hvad var det, du sang?“ — „En mat Bise over et stort Æmne, gjort af en af de Poeter, som bestandig bede os at tage Villien for Evnen. Skal jeg synge eder een endnu?“ Uly tillod ham det, og Lofman sang:

Sygelige Daarskab, du,
 Som i svimle Phantasier
 Til Erindringen dig vier
 Uden Daad og uden Nu!
 Siig, hvad vil, hvor vil du hen?
 Til Forgængenhed igien,
 For at finde, hvad du skatter?

Arme! hvad er da din Skat?
 Skygggen i en Febernatt,
 Som i Drømme kun du fatter.

Om nu virkelig du stod
 Hist i Østens Purpurblod,
 Stodst du da i Morgenrøden?
 Her den er, og hist er Døden.
 Mellem Oldtids Taageslud,
 Mellem Fremtids Straalebrud
 Kan du kun Regnbuen finde.
 Nærm dig — og den vil forsvinde.
 I dit Døie staaer dens Skær,
 Altid fiern og altid nær.

Nyd da Livet sundt og stort!
 Saa har dine Helte gjort.
 Hæng veemodig ei ved Sorgen,
 Drøm ei bort din Foraarsmorgen!
 Livets Træ er dig forundt,
 Frugten gjør dit Hierte sundt.
 Vogt dig for den skumle Stamme,
 Som gjør Støvet alt for viis!
 Slangen leer — og Paradiis
 Luffer sig med Bredens Flamme.

„Denne Sang kiender jeg,” sagde Ally, „og den har ofte behaget mig; men jeg veed ikke, den taber sit Bærd, og flinger mig ilde i din Mund. Det kommer mig for, som om jeg saae Slangen i Paradiis, der havde slynget sig om Livets i Stedet for om Kundskabens Træ, for at saae Adam til at synde.” Lofman søgte at skiule sin Misfornøielse ved at gribe vilde, phantastiske Toner i Strængene.

Uly gik nu ofte ud igien til Tzasers Tempel, og Lofman fulgte ham. „Hvorfor gaaer I altid ad denne Wei?“ spurgte Lofman engang; „ere de andre Forstæder ikke ogsaa smukke?“ — „Jeg kiender dem ikke saa godt, som denne,“ sagde Uly. „Disse Omgivelser høre aldeles til min Barn-dom; ethvert Skridt minder mig om et Dieblisk af mit foregaaende Liv, og har for mig noget usigelig Rægt.“ Næste Dag, da de skulde gaae ud sammen, havde Lofman afslagt den smukke Dragt, Uly havde givet ham, og atter behængt sig med sin gamle lasede Slavekjortel. „Hvad er dette?“ spurgte Uly; „hvorfor har du taget disse Pjalter paa igien? Har jeg ikke givet dig en smuk og anstændig Dragt?“ — „Forlad mig, min Herre!“ sagde Lofman; „jeg kiender ikke min ny Dragt saa godt, som denne. Disse Omgivelser høre aldeles til mit foregaaende Liv; ethvert Hul, enhver Rift minder mig om et Dieblisk deri, og har altsaa for mig noget usigelig Rægt.“ Uly forstod ham, og sandt, at han ikke havde saa ganske Uret. „Løb hjem,“ sagde han, „og skift Klæder; kom saa igien og gaa, saa vil jeg skifte Wei med dig.“

De gik nu altsaa ud sammen af den modsatte Port, der vendte mod en anden Krumning af Tigerstrømmen. Her vare mange private Hauger, omgierdede af høie Mure, men mellem disse dog smukke Alleer og Steenbænke, til Ruse for den Vandrende. Uly satte sig paa en saadan Bænk, da han havde vandret noget omkring, og faldt som sædvanlig i Tanke. Da han vaagnede af sin Grublen, vilde han spørge Lofman om Noget; men han saa ham ikke. Han var altsaa nødt til at kalde flere Gange: „Lofman! Lofman!“

Den Lille kom frem af en tyk Hække, der stod ved Muren. „Kom dog, Lofman!“ raabte Uly, „du maa sige mig Besked om Noget.“ — „Sligt lader sig ikke beskrive,

min Herre!" svarede denne sukkende; „kom selv, og see!" — „Hvad skal jeg see?" — „Just det, som ikke lader sig beskrive. Vil I høre lusludte Lignelser om Kinder som Roser, Læber som Rubiner, Tænder som Perler, Hænder som Lilier, en Barm som oversnede Granatæbler, Dienbryne som Regnbuer? Kom selv og see, saa vil I finde en Uforlignelighed, der, da den er qvindlig, formodentlig ei engang altid ligner sig selv." Ally ilede til Busken, hvor han giennem et Hul i Muren kunde see ind i en deilig Hauge med herlige Bandspring i Marmorbækkener. Paa en Græsbænk sad den yndigste Qvindeskabning; andre skionne Piger omringede hende, saaledes som de blegere Himmelslys omringe Aftenstiernen. Hendes Ungdom blomstrede virkelig med al den Glæde og med alle de færdne Farver, der ellers i Naturen kun findes hos de meest forskellige Ting, og som Lofman paa orientalsk Viis havde opregnet. Men foruden alt dette opdagede Ally en Ynde paa hendes Læbe, en Aand i hendes Øie, som hverken Rubinen kan funkle, eller Diamanten straalet. Ufskyldighed og barnlig Munterhed oplivede hendes Ansigt; hendes Bevægelser vare saa naturlige og lette, som Zephyrens; og af den Venlighed, der herskede mellem hende og hendes Opvarterinder, sluttede Ally sig til hendes Guldsalighed. Ally stod henrykt i Beskuelsen af denne Skønhed. Han troede at see et Mirakel fra Himlen, hvilket intet Under er, naar man veed, at dette var den første qvindlige Deilighed, han havde seet uden Glor. Pludselig overtraf sig hans Ansigt med en høj Rødme. Han skælvede, i det han forlod Muren med vaklende Skridt, og vinkte ad Lofman, at han skulde følge ham. Denne kunde ikke holde sig fra atter at kigge ind, og mærkede nu, at Slavinderne vare beskæftigede med at aflæde den Skionne. De lange Haar rullede allerede ned over de blottede Skuldre, og det hvide Lin flagrede løst om

det deilige nøgne Bryst. Tienstvillige Hænder løste den Smekkes Bælte. Paa alle Tilberedelser var det flart, at hun vilde betiene sig af det kule Bad i Aftenstunden. „Herre!“ raabte Lokman, „bi dog for Allahs og Prophetens Skyld, og drif Skaalen ud; det Bedste ligger paa Bunden.“ Uly tog ham forbitret ved Armen, og kastede ham tilside. „Disse uskyldige Ynder“, sagde han, „skulle ikke vanhelliges af Kierlighedens flammende, mindre af Vellystens skelende Blik.“ — „O, I er ikke flog!“ raabte Lokman, og fulgte ham fortrydelig. „I kniber Læberne sammen for Manna i Drken, I forsmæder en kolid Drif paa Heden, naar den bydes eder. I er ingen Muselman. En Muselman er vellystig, og elsker sandkelige Glæder: Propheten har tilladt ham dem i denne, lovet ham dem i den tilkommende Verden.“

„Propheten har ikke befalet, hvad han har tilladt,“ sagde Uly. „Som Engelen tog den sorte Draabe ud af hans Hierte, hvori Spiren laae til den diævelske Sæd, saa kan ogsaa Dydens Engel rense ethvert Menneskes Hierte.“ — „I er ingen Muselman,“ sagde Lokman; „hverken Krig eller Elskov begejstrer eder.“ — „Nei,“ svarede Uly, „men Heltemod og Kierlighed.“ — „Reis til det taagede Europa!“ raabte Lokman; „I er ingen Asiat; Nazareneren fra Bethlehem har forført eder. Eders Dyd er ikke Daad, kun Afholdenhed; eders Liv er en langsom Forberedelse paa Døden.“

Uly taug af Fortrydelse, og gif; dog glemte han snart Lokman. Den skionne Pige paa Græsbænken svævede stedse for hans Dine i sin hele Ynde; men saa levende som han saae hende, ønskede han dog Intet mere, end at forfriske sig Inderbildningen ved et virkeligt Gien syn.

Han kunde neppe oppebie næste Dags Aften; da den kom, gif han (uden at tage Lokman med), ikke til Tzaseres Tempel, men til Steenbænken og Haugemuren.

Han satte sig først paa Bænken, og eftertænkte, hvem denne Hauge kunde tilhøre. Derpaa gik han nogle Gange op og ned ad Alleen mellem Murene; og da han Ingen saa, kunde han ikke holde sig fra at standse ved Hækken, ja tilsidst fandt han sig drevet til at giennembyrde den, og at see ind igiennem Gullet paa Muren. Han saa Intet; Hagen var forladt, Alting stille. Paa Græsbænken ligeover for ved Vandet laa en Rose. Ally ønskede sig den. Han forestilte sig, at hun havde plukket den, at den var falden af hendes Bryst. „Mon hun dog ikke skulde komme?“ tænkte han, og gik atter et Par Gange op og ned; derpaa gjorde han igien et Forsøg med at see ind.

Som han stod allerbedst, pikkede der ham pludselig Noget sagte paa Skulderen; han vendte sig om, og en venlig midaldrende Kone stod for ham. „Hvad seer I efter, min unge Herre?“ spurgte hun ham smilende. Ally var forvirret. — „Jeg vil spare eder Svaret,“ fortsatte hun; „eders lille Dverg har været her i Morges tidlig, og talt med mig om Alt. Min Frue ønsker ligesaa meget at see eder, som I at see hende.“ Uden at vente Svar, tog hun Ally, som forvirret fulgte, ved Haanden, og ledte ham ind giennem den aabensaaende Hagedør i en tæt Lovhytte, hvor hun forlod ham ved Indgangen. Den skønne Gulhyndy kom ham i Møde, iført et tyndt sort Taftes Klædebon med korte Ermer, der forhøiede den naturlige fyldige Hvidhed af hendes Arme, Hænder, Hals og Bryst. Hendes Haar flød hende i lange Fletninger ned ad Ryggen; et bredt Bælte besat med Edelstene slyngte sig om hendes smalle Midie.

„Du vil forundre dig, min Herre!“ sagde hun med naturlig Uttvungenhed, „over at være bragt saa pludselig til en ung Qvinde, du ikke kiender. Jeg maa skynde mig, jo før jo heller at sætte dig ud af en Tvivl, hvori du muligens

funde svære, til Skade for mig. Viid altsaa, at ingen Marsag, hvorfor jeg eller du behøver at rødme, driver mig til at giøre dit Befiendtskab. Dette raske Skridt skeer, som den eneste mulige Maade, hvorpaa jeg kan lære et Menneske at kiende, hvis aandrige Samtaler og behagelige Omgang jeg saa længe har ønsket, at jeg umulig længer kunde modstaae Fristelsen, da Tilfældet kom mine Ønsker i Møde. Du maa desuden vide, det er ikke første Gang, vi sees; vi have allerede længe kiendt hinanden."

Ally forundrede sig meer og meer; han vidste ikke, hvad han skulde svare. Den Skionne tog et langt uigiennemsigtigt Slør, som laae i Nærheden, der kun havde en smal Rist for Ansigtet, kastede det over sig, gik nogle Skridt frem og tilbage, og sagde derpaa: „Kiender du mig nu?“ Ally studsede; det var hans ubekiendte Veninde fra Tzaser's Tempel. — „Jeg er vis paa, at du nu kiender mig,“ sagde hun; „mit Navn er Gulhyndy, jeg har alt længe kiendt dig, og bedre, end du troer. En from Dervisch, med hvem jeg daglig talte i Templet, har fortalt mig meget Godt om dig. Jeg kan ikke negte,“ blev den skionne Gulhyndy rødrende ved, „hvad han forsikrede mig, lader dit Udseende til at holde. Min Amme (den Kone, som lukkede dig ind, og som var mit daglige Folgeskab) er en Christinde. Hun har havt stor Indflydelse paa min Opdragelse. Jeg kan ikke Andet end beundre den Maade, hvorpaa Franterne behandle deres Qvinder. De udvikle ikke blot deres Anlæg for det Sandfelige, men deres Aand. Vi stakkels Araberinder ere fordømte til at sidde som Fanger i Buret uden Kundskab og Siælsforædling. Men jeg kan ikke holde det ud. Min gode Maria har begyndt min Opdragelse; og jeg beder dig, ædle unge Muselman, som i Forstand og Indsigt saa langt overgaaer dine Jævnlige! at fuldende den. Din Dyd, der

er saa bekiendt, som din Indsigt, forviſſer mig om, at du aldrig vil bringe mig til at fortryde et Skridt, som Fornuſten billiger, om jeg end, som en bly Pige, ſelv er nødt til at rødme derover."

Det var umuligt andet, end at diſſe Ord maatte gjøre Indtryk paa Ali. „Elſkværdige Ubekiendte!" raabte han, „ved den evige Allah ſværges jeg dig: jeg ſkal ſtræbe at gjøre mig værdig til dine gode Tanker, og aldrig miſsbruge din Tillid." — „Nu kommer det kun an paa at udſinde en Maſke, hvorunder jeg daglig kan ſee dig. Spiller du noget Inſtrument?" — „Jeg forſtaaer at spille paa Guitarre," ſvarede Ali. — „Fortræffeligt!" raabte Gulhyndy; „min Fader har lovet mig, at jeg ſkulde lære dette Inſtrument, der mindre er bekiendt i Bagdad, end det burde. Han har tilladt mig, i min Ammes Nærværelſe at modtage daglig en Times Underviſning af en frankiſk Slave. Denne Slave maa du være. Vil du det?" — „Skionne Gulhyndy!" ſagde Ali bluffende, „jeg er allerede din Slave." Gulhyndy rødmede. „Du ſætter dig alt i din Character; du ſiger mig Artigheder," ſagde hun. „Det er en Feil, Frankerne have; i ſaa Henseende ſtaaer vi Öſterlændere over dem, vi ſige reent ud vor Hiertens Mening." — „Det gjør ogsaa jeg," ſagde Ali, „jeg har ikke fornegtet min Natur." — „Nu atter?" raabte Gulhyndy. „Jeg mærker, du er ſledſkere, end jeg havde tænkt; jeg har maaskee gjort ilde i at komme dig ſaa oprigtig i Møde." Diſſe Ord bevægede den forelſkede Ali. „Hvorned ſkal jeg bevise dig mit Hiertes Oprigtighed?" raabte han. — „Nu, nu," ſagde Gulhyndy leende, „det var ikke ſaa ſlemt meent. Vær ikke bedrøvet; jeg troer dig jo nok, ellers havde jeg ikke handlet, ſom jeg har."

Nu blev det afgjort, at Alh skulde skaffe sig en fransk Dragt, saaledes som de frivillige Slaver brugte, og komme igien næste Dag med en Guitarre. Han tog Afsked, og Maria lukkede ham ud. Hun bad ham undskylde Lofman, som af Iver for sin Herre havde handlet uden Befaling. Den henrykte Alh lovede det. Han spurgte hende, hvem hendes Herskerinde var. — „Saa fiær som hendes og din Lyksalighed er dig,“ sagde Maria, „saa spørg aldrig om, hvem hun er. Lad det være dig nok, at hun hedder Gulhyndy. Hun veed ikke mere om dig, end at du hedder Alh. Det Dieblif, I begge vidste meer, vilde vende al eders Glæde til Bedrøvelse.“ Alh maatte sværge hende, at han vilde undgaae at vide meer. Han ilede nu hen at kiøbe en skøn Guitarre, og ventede utaalmelig næste Dag paa den Time, der atter aabnede ham Døren til hans jordiske Paradiis.

Den kom; han traadte ind i Haugen, og blev ført i Lovhytten, som i Gaar; kun at Maria i Dag blev tilstede, og holdt sig i Nærheden af Indgangen til den lange Lovsal, der hvælvede sig langs med Haugemuren. Gulhyndy kom ham i Møde med langt større Pragt, end sidste Gang. Hun var paa persisk Viis iført tynde brogede Silkeflæder, der hang løst om Legemet uden Bælte. Det skønne Ansigt var omsvøbt med mange Rader ægte Perler og steenbesatte Spænder. Paa hendes Fingre havde hun Diamanter, indlagte i Sølvringe (thi Mahomedanerne tør ingen bære af Guld). De grønne Strømper sluttede sig yndigt om de velskabte Been; og paa de smaae Fødder havde hun gyldne Skoe. Hun smilte, og sagde: „Tro ikke, fiære Alh! at jeg har iført mig denne Dragt af Forsængelighed. Min Fader, som ynder Pragt, har nylig været hos mig, og jeg fik ikke Tid at omflæde mig, inden du kom. Vi et Dieblif, saa

skal du strax see mig her igien, som i Gaar. Thi denne Prydelse er ikke selskabelig; jeg kan ikke dreie mit Hoved for Edelstene, og ikke bevæge Fingrene for Ringe. Din Lærling maa være naturlig klædt, naar hun skal modtage Underviisning paa den skionne Strængeleg, som jeg seer du har bragt med dig." Da hun havde talt disse Ord, gif hun bort med Maria. Ally stirrede efter hende; og skiondt han onskede at see hende i den simplere Dragt, maatte han dog udraabe med Høisangeren, da han saae hende træde ud af Lovhytten i de rige Prydelser: „Hvor deilig er din Gang i Skoene, du Fyrstedatter! Dine Kinder staae livsaligt i Spænderne, og din Hals i Riæderne. Dine Dine ere som Duepine mellem dine Fletninger. Din Rankhed er som Palmetræet, og din Barm som Viindrue. Min Due i Klippekløften! viis mig atter din Skabning, lad mig høre din Stemme; thi din Stemme er sød, og din Skabning er elskelig."

Det varede ikke længe, før hun kom igien i det sorte Klædebon. Hvor langt deiligere saae hun saaledes ud! Mellem Barmens svulmende halvdækte Hvælvinger, som blindede Allys Dine med deres Snee, hang en Rubin, der var blodrød af Forbittrelse, fordi den maatte staae tilbage for hendes Læber. En Solverlilie slyngte sig giennem hendes Loffer. Hun tog Guitarren i Haanden, og sagde: „Lad os ikke spille Tiden! Du skal ikke have taget den med forgieves; du maa virkelig lære mig at spille." — Ally maatte vise hende Fingersætningen. Hvor skielvede han ved at berøre de hvide Hænder, ved at tage om de trinde Fingre! Hun glædte sig, som et Barn, ved at kunne gribe de første Accorder. „Hvilken Sødhed ligger der i Grundtonernes Samklang!" raabte hun. — „Skionne Gulhyndy!" sagde Ally, „de hellige syv Toner klinge ligesaa himmelsk i deres natur=

lige Forhold, som de hellige syv Farver straalet os fra Regnbuen. Alt, hvad vi høre og see, er ikke Andet end Gientagelsen og Omskiftningen af disse." — „Hvorfor har dog Propheten forbudt Instrumenternes Lyd i Templerne?" spurgte Gulhyndy. — „Menneskestemmen", sagde Uly, „er det skønneste, Gud værdigste Instrument; Propheten har troet at burde ofre Allah det Bedste. Vi, skionne Gulhyndy! ville ikke forjmaa Strængelegen i det jordiske Liv; thi den understøtter og hæver den svage Røst, den forbinder Mennesket med Naturen."

Det var Aften, og Solen dalede; den fastede sit sidste Skin over Muren ind i Lovhytten. „Vi maae nu skilles ad," sagde Gulhyndy, i det hun rakte ham Guitarren; „spil og syng mig til Afsked en Sang!" Ulys Dine hvilede paa Aftenroden, han prælugerede længe i hulde Toner, derpaa hævede han sin Røst saaledes:

Ton, søde Strænge! tolf med eders Klang,
 Hvad ei min Sang
 Formaaer at yttre for min Skabers Throne;
 Kling, hulde Lyd! et Echo af min Røst,
 Og smelt mit Bryst,
 Og understøt min Andagt med din Tone.

Tolf, som i Træet i den dunkle Dal
 En Nattergal,
 Din Rørlighed, mens al Naturen sover!
 Lad risle, som i Aftensolens Blod
 Den klare Flod,
 Med sød veemodig Svulmen dine Bøer!

Hvad intet Sprog at tolke var i Stand,
 Du tolke kan;

Forstaaet saa vidt, som Himlens Bue hvælver.
 Naar Læben bæver og det fulde Bryst,
 Er Ordet tyst;

Men Strængen toner saligt, naar den sfælver.

Ally havde nu saaledes flere Gange Leilighed til at see Gulhyndy, og hver Dag blev hun ham elskværdigere. Gengang fandt han hende bleg og forgrædt. Maria maatte gaae bort. „Skønne Gulhyndy!“ spurgte han med Deeltagelse, „hvad fattes dig?“ — „Jeg vil sige dig det, Ally!“ sagde Gulhyndy, „jeg maa. Tilgiv en stakkels Pige, som ingen Ven har paa Jorden! Den ædle Siæl, der lyser af dit Ansigt, gav mig fra første Dieblif, jeg saae dig, Mod til at fortroe mig til dig. Naar du har hørt mig, vil du bedre end nu kunne begribe, hvor nødvendigt det var mig, at søge dit Raad og din Fortrolighed.“ Ally hørte efter med Begierlighed, og Gulhyndy talte:

„Min Amme, har jeg sagt dig, er en Christen; hun har et godt Hierte, har havt megen Deel i min Opdragelse, jeg har hende meget at takke for. Kun i een Ting har jeg fra min tidligste Ungdom ikke kunnet soie hende: hun har villet omvende mig til den christne Tro; men den Lærdom, min Moder gav mig som Barn, har lukket mit Hierte for hendes Overtalelser. Dog har hun ofte sat mig i stor Urolighed; og sfiondt det ikke er lykkedes hende, at omvende mig til sin Religion, saa har hun dog gjort mig vaklende i min egen. Propheten, siger hun, udelukker den qvindlige Deel af Menneffene fra sin Himmel. Hvad stræber du efter? I dette Liv behøver du ingen overnaturlig Hielp, og i det andet Liv er den dig negtet. Men selv i dette, hvad est du vorden ved Mahomed's grusomme Indretninger? For dit Giftermaal — en indspærret Fugl i Buret, og naar du er gift, en ulykkelig Qvinde, som deler en vellystig Tyrans

Gunstbeviisninger med hundrede Andre. Følg mit Raad, tag dine Juveler, og flygt med mig til Europa! Min Familie er stor og lykkelig, mit Land skønt og frugtbart, dets Qvinder i den høieste Agtelse. Mange Unglinge ville kappes om at behage dig, og kalde sig lykkelige ved at faae din Haand. Den christne Kirke optager dig med Glæde som en elsket Datter i sit Skød, og hiiset venter dig den evige Salighed."

Gulhyndy holdt et Dieblif inde, for at høre, om Alh vilde sige Noget; da han taug, og med venlige Dine opmærksomt betragtede hende, blev hun ved: „Jeg vilde maaskee ikke været stærk nok til at modstaae hendes Overtalelser, hvis ikke en forunderlig Omstændighed var kommen mig til Hielp. I en sovnløs Nat, da jeg med foldede Hænder laae paa mit Leie i den ængsteligste Rummer og Samvittighedsangst, faldt jeg pludselig i den sødeste Slummer. Jeg drømte, at Løftet adskilte sig i mit Kammer, og at der nedsvævede en yndig Fee til mig paa en Rosensky, som opfyldte Bærelset med Bellugt. Hun var klædt i en himmelblaa Silkefiortel, over hvilken flød et giennemsigtigt Flor, indvævet med Sølvstierner. Paa hendes Hoved havde hun en Krone af Diamanter, og et Scepter af Smaragder i sin Haand. Hun bøiede sig over mit Hovedgierde, berorte mit Hoved med sit Spiir, og sagde: „„Vær trostig, min Datter! flygt ei, og fornegt ei din Tro. Dyden er en Blomst, som voxer under enhver Himmel. Vær trofast, uden at forsage! Jeg lover dig en Ungersvend, som skal elske dig alene og være dig tro; han skal være af Jsmaels Stamme, som du, og boe i dine Pauluner.““ Da hun havde sagt dette, forsvandt hun. Jeg har ofte seet hende siden, naar jeg var bespændt; hun svævede da blot ned, og betragtede mig et Dieblif smilende, hvilket gav mig Styrke for mange Dage. Men

i to Maaneder har jeg nu ikke seet hende; og Maria trænger daglig paa mig. Saaledes traf jeg dig i min Rod. O, Uly! forlad ikke den frygtsumme Hind, der tager sin Tilflugt i dit Læ."

Hvorledes skulde det været Uly muligt, længer at tvinge sine Følelser? „Gulhyndy!" raabte han, „denne Ungerøvend har du allerede fundet, som den gode Fæe lovede dig, dersom du vil nøies med min Kiærlighed og min Trosskab." — „Uly!" sagde Gulhyndy skælvende, „lad ikke Medlidenhed for en Ulyffelig bringe dig til at troe, at du elsker hende." — „Jeg har hidindtil ikke vidst, hvad Elskov var," svarede Uly; „men dersom det er en Følelse, som fortrænger enhver anden, og gjør den fiære Gienstand til det eneste Dnskelige paa Jorden, saa elsker jeg dig." Gulhyndy kunde ikke tale; hendes Arme omslyngede den Lyffelige, og han drak den sødeste Salighed i det første Kys. — „Men, Uly!" sagde hun, efterat de havde fattet sig af den voldsomme Glæde, „du maa dog flygte, dog forlade dit Fædreland, hvis du elsker mig. O, Allah! hvor kan jeg fordre det af dig?" sagde hun sukkende. „Nei, nei! jeg handler mod min gode Fæes Bærsel. Hun lovede mig en Beiler, med hvem jeg ikke behøvede at flygte; som skulde boe med mig i mine Pauluner. Af, Uly! det er umuligt med dig, og uden dig er Verden mig Intet." — „Fat Mod, min Gulhyndy!" sagde Uly; „min Fader er en rig, anseelig Mand. Jeg kiender ikke din, men han vil Intet have mod vort Giftermaal, naar den rige Ibrahim beder om dig til sin Søn, og bringer den forlangte Brudegave."

Han havde neppe talt disse Ord, før den forskrækkede Maria kom hurtig løbende, og raabte: „For Guds Skyld, mine Børn! fatter eder, saa fiært eders Liv er eder. Din Fader kommer," raabte hun til Gulhyndy. „Spil!" sagde

hun til Uly. Uly tog Guitarren, og havde neppe grebet nogle Toner, før Husjain Kadi hurtig traadte ind i Lovhytten. Man tænke sig Ulys Forfærdelse! Guitarren var nær falden af hans Hænder. Husjain betragtede ham opmærksomt. „Er det den græske Slave, min Datter!“ spurgte han, „som din Amme har skaffet dig til Underviisning i Musikken?“ — „Ja, min Fader!“ skælvede Gulhyndy. — „Du er rørt? Du har grædt? Hvad vil dette sige?“ — „Min Fader! han har nylig spillet og sunget en Sang for mig, som inderlig har bevæget mig.“ — „Er han sli-
 en Mester i at opvække Følelser?“ sagde Husjain. „Spil, Christenhund!“ sagde han, i det han vendte sig til Uly; „lad os see, om du ogsaa kan bevæge mig.“ — „Tilgiv din Slave, min Herre!“ sagde Uly; „Følelser lade sig ikke befale. For at den hulde Kunst skal kunne gjøre sin Virkning, maa Stemningen i Forveien være hos Hørerens.“ — „Du forstaaer altsaa at stemme i Forveien?“ spurgte Husjain, i det han betragtede Uly opmærksomt med et giennemborende Blik. Uly taug. — „Eft du en frigiven Slave?“ — „Ja!“ — „Hvo har været din Herre tilforn her i Bagdad?“ — Uly nævnte et Navn. — „Du seer mig mere ud til at være en Araber, end en Franke,“ sagde Husjain med betydeligt Eftertryk. — Uly vilde tale. — „Ja, det er saa!“ raabte Husjain; „jeg kiender det forhadte Ansigt, de affhyelige Træk igien.“ Han greb bleg til sin Side, men savnede sit Sværd. „Vi et Dieblif,“ sagde han med tilsyneladende Kulde, „jeg skal strax være hos dig igien.“ Han løb ud af Lovhytten, og klappede i Hænderne ad en Slave. Da endnu ingen kom, skyndte han sig op til Huset. Uly og Gulhyndy vare i den yderste Fortvivlelse. „Kom, min Elskte!“ raabte hun, i det hun omfavnede ham; „kun igiennem sin Datters Hierte skal han finde Veien til dit.“ — „Det er intet haardt

Skiold," raabte en hæs Stemme oppe paa Muren. „Kom, min Herre! red eders Liv, og erkjend eders Tieners Troskab." — Ali slog sit Dæ i Beiret, og saae Lokman siddende skrævs over Haugemuren med en Strikkestige, som han hurtig kastede ned til ham. Ali omfavnede sin Elskede, og søgte en Redning, der ligesom kom ham fra Himlen. Han stod pludselig paa den anden Side af Muren med Lokman, der med en forunderlig Hast bragte ham om et Hjørne i Skiul under nogle tykke Buske. Da det var ganske mørkt, skyndte han sig hjem med Lokman, takkende ham for hans Troskab og for hans kjække Mod.

Det Første, han derpaa gjorde, var at tale med sin Fader, og at aabenbare ham sine Hændelser. „Dersom I har eders Søn kjær," sagde han tilsidst, „saa overvind eders Had, gaa med mig til Hussain, begiær hans Datter for mig, ræk ham Haanden til Forlig, lad eders Børns Kjærlighed forvandle eders Fiendskab til Venskab!" — „Er det muligt, min Søn?" sagde Ibrahim; „kan en Lidenskab saa aldeles henrive dig, at du glemmer ganske derover, hvad du skylder din Fader? Du kan forlange, at jeg skulde fornedre mig for din Fornøielses Skyld?" — „Er det da at fornedre sig, at forjone sig med sin Fiende?" spurgte Ali. — „Jeg har eengang gjort et Skridt til Forjoning," sagde Ibrahim, „som blev skiændig afviist, og jeg har svoret ved den almægtige Allah, saa vist som Guldstoffet blev sonderrevet, at Hussain nu for evig skal være revet fra mit Hierte. Fat dig, min Søn! tving din Lidenskab. Der er skionne Piger nok i Bagdad. Jeg er rig, og kan kjøbe dig deilige Slavinder. Men tænk aldrig paa en Forening med Hussains Blod; det var en Forening mod Naturen, din Bryllupsdag vilde vorde din Faders Dødsdag."

Alt hvad Uly bad og overtalte, saa hialp det ikke; den ellers blide Ibrahim blev saa opbragt, som han aldrig havde været mod sin Søn, og han vendte ham Ryggen med de Ord: „Ti, og glem din Daarlighed, hvis jeg ikke skal forbande det Dieblif, din Moder fødte mig dig til Verden. Den, der elsker Hussains Datter, kan ikke elske mig; jeg maa betragte en Saadan som min Fiende, der har lagt Raad op imod mig.“

Uly var alene, han var i Fortvivlelse. Lofman nærmede sig ham. „Hvad er I bedrovet over?“ spurgte han. — „Skiebnen negter mig min Lyksalighed paa Jorden,“ sagde Uly. — „Naar har Skiebnen negtet eder den?“ spurgte Lofman; „det maa have været, da jeg ikke var tilstede.“ — „Gaa bort!“ raabte Uly; „er jeg ikke ulykkelig nok, at du endnu altid blot skal komme til mig med din Spot?“ — „Jeg kommer ikke altid blot med Spot,“ sagde Lofman, „jeg kommer ogsaa undertiden med Strikkestiger.“ — „Tilgiv mig!“ raabte Uly, „Smerten bragte mig til at glemme din Belgierning.“ — „Nei,“ svarede Lofman, „jeg tilgiver Alt, kun ikke enfoldig Hielpeløshed.“ — „Dg er jeg da ikke hielpeløs?“ — „Ingen kan hielpes lettere, end I, naar I selv vil.“ — Uly betragtede ham forundret. „Spøger du, eller er det dit Alvor?“ raabte han; „er der en Vej til Redning? Tal!“ — „Har I da reent glemt Kalifen og hans Naade?“ spurgte Lofman. — En Straale af Haab faldt i Ulys mørke Siæl. — „Gaa til Kalifen,“ sagde Lofman, „aabenbar ham Alt! Det vil fornøie ham; det vil smigre ham, at I endelig ogsaa er fanget i Kiærligheds Net. I har fundet Naade for hans Dine; han vil lee, og give sine Befalinger; et Ord af ham er Grundvolden til eders Lykke.“ — Uly var henrykt. Dog sagtnedes hans Glæde ved noiere Eftertanke. Han tænkte paa Hussains Harm og hevngierrige

Sind. „Skal jeg gaae, maa jeg gaae strax,” sagde han; „i Morgen er det for silde. Han er ond, han er Kadi, og har Magt til at sætte sine onde Forsætter i Værk.” — „Saa gaa endnu i Aften!” sagde Lokman.

Ally svøbte sig i sin Kaabe, og gik. Det var allerede temmelig silde; men det var smukt Veir, og Maanen skinnede. Da han kom til Paladset, saa han det funkle med utallige Lys, og horte Musik. „Af,” tænkte han med et bange Hierte, „Kalifen giver en Fest i Aften; der er intet Haab om at saa ham i Tale, og i Morgen er det for silde.” Hvad han troede, blev stadfæstet af Dørvogternes Ord; de sagde: Kalifen talte ikke med Nogen saa silde; han maatte komme igien i Morgen. Een af dem sagde: „Hvad kan denne Fremmede have at tale med Kalifen om? Hvi har han svøbt sig i den store Kaabe, og kommer ved Nattetide? Forvirring er i hans Ansigt. Hvis det var en Forræder, som vilde myrde Kalifen i en hemmelig Samtale? Jeg holder det for bedst, at vi bringe ham til Kadi, at han bliver i hans Huus i Forvaring i Nat; i Morgen kan man jo lade ham løs igien, hvis han findes uskyldig.” I dette Forslag samtykte Adskillige af de Andre. „Det er ikke første Gang,” sagde de, „sligt Forsøg er giort. Kalifen er for høihiertet til Mistanke; men det er hans Tjeneres Pligt, at sørge for hans Sikkerhed.” — Man tænke sig Allys Forfrækkelse, da allerede Nogle af Bagten lagde Hænder paa ham, for at bringe ham til Husjain! I sin Forvirring rev han Kappen tilside, og raabte: „Jeg er Ally, Ibrahims Son. Kalifen kiender mig, og har viist mig udmærket Naade. Jeg har noget Vigtigt at tale med ham om; og I ville paadrage eder hans høieste Unaade, hvis I behandle en fredelig Borger som en foragtelig Løsgænger.” — Til Lykke for Ally kiendte Een af Bagten ham; paa dennes Ord lode

de Andre ham gaae, med den Forsikkring: det var umuligt i Aften at tale med Kalifen, han maatte komme i Morgen igjen.

Ali gif nu i sin Forvirring en lang Tid op og ned ad Gaderne. Han kunde ikke komme til at anraabe sin eneste Redningsmand; han vilde ikke med uforrettet Sag vende tilbage til sin forbittrede Faders Huus. Han havde Alt at frygte af den opbragte Kadi. I denne Sorg satte han sig paa en Bænk ved Tigerfloden.

Han havde ikke siddet længe, før han saa tre gamle Dervischer med langsomme Skridt at komme op ad Gaden. De hilste ham; men han blev det neppe vaer. Den Ene nærmede sig ham, og satte sig hos ham, medens de Andre fortsatte deres Vej. — „Bliv ikke vred, min Herre!“ sagde Oldingen, „at jeg, uden at kiende eder, tiltaler eder saa frit; men naar man intet Bekiendtskab har, saa maa man gjøre sig det. Vi ere Dervischer fra Basra, komne at tale med Kalifen i et vigtigt Grinde. Uheldigviis ere vi komne for sild; han giver en Fest i Anledning af en ny Slavinde, han har faaet i sit Harem, og vi have maattet forlade Slottet med uforrettet Sag. Vi havde haabet at kunne sove i Slottets Forgaard i Nat; men denne Giestfrihed er af Omjorg for Kalifens Sikkerhed heller ikke mere tilstedt. Nu have vi vandret om over en Time, og endnu ingen Plads fundet i noget Herberg. Jeg er den Ældste og den Trætteste. Tillad mig at hvile lidt ud hos eder; maaskee mine Staldbrødre imidlertid ere lykkeligere i at finde Huusly.“

„Det gjør mig ondt,“ sagde Ali, „at jeg just i Aften aldeles ikke er stemt til at more Nogen med mit Selskab; men hvis I gaaer til min Faders Huus“ (han nævnte ham Navnet og Gaden), „saa vil han med Giestfrihed modtage eder, og gierne beholde eder hos sig, saalænge I ere i Bagdad. Ville I gaae med, skal jeg vise eder Veien.

Det er desuden ikke godt, at vi opholde os saalænge paa Gaderne; thi Radis Tienere have Befaling, at gribe alle dem, som findes der over en vis Tid om Natten." — „O, for Radis Tienere have vi ingen Rød!" sagde Dervischen; „Radis Tienere giøre sig i Afsten til Gode i Anledning af den Lykke, som hans Datter nyder." — „Hvad vil I sige dermed?" spurgte Uly. — „Ei!" sagde Dervischen, „det er jo just hende, som er bragt til Kalifen; det er for hendes Skyld, Festen holdes. Dersom den Kiærlighed varer ved, som Kalifen blev optændt af ved at see hende første Gang, saa kan hun giøre sig Haab om at vorde optaget mellem hans kiæreste Hustruer." — „Det er umuligt," raabte Uly. — „Det er vist og sandt," blev den gamle Dervisch ved. „Faderen har selv bragt hende til Kalifen, og udbedet sig det som en Raade for sin Troskab, at han vilde optage hende mellem sine Slavinder endnu i Afsten, og giøre hende til sin Medhustru endnu i Nat." — „Hvad?" raabte Uly. „Ha, jeg maa tale med Kalifen; han maa give mig hende tilbage. Jeg nedhugger Bagten, hvis den sætter sig til Modværg; jeg nedhugger Kalifen, og derpaa hende og mig selv." — „Unge Menneske! er I rasende?" sagde Oldingen; „vil I begaae den skammeligste Gierning? vil I myrde de Troendes Behersker? Den blotte Uttring er jo allerede den høieste Majestæts=Forbrydelse." — „Jeg gaaer," raabte Uly fnysende; „jeg kan doe med Gulhyndy, men jeg kan ikke overleve hendes og min Banære." — „Hvad Banære?" sagde Dervischen; „maa det ikke være hende den høieste Ære, at sluttes i Harun al Raschids Arme?" — „Himmel og Jord!" raabte Uly, og vilde bort. — „Vi dog et Dieblif," sagde den Gamle; „saml eders Fornuft, kom til eder selv igien! Er det muligt," blev han ved, „at een og samme By kan indslutte to Mennesker af saa yderst forskielligt Sindelag? Eder

har en hurtig Forelskelse gjort til en blodgierrig Tiger, og der er en Ungling her i Byen, ved Navn Uly, der skal være et saadant Monster paa koldfindig Afholdenhed og Fornuft, hvad Kiærlighedsjager angaaer, at hans Rygte endogsaa er naaet til os i Basra." — "Denne Uly er jeg selv," raabte den Ulyffelige. — "J Uly? Umuligt! Uly er jo viis." — "Den høieste Viisdom er Kiærlighed," raabte Uly. "Men hvad staaer jeg her og spilder Tiden hos eder, og imidlertid — ha!" Han rev sig løs fra den gamle Mand, og vilde til Slottet. — "Siden det da er eder," sagde Dervischen, "og J har saadan Hast, saa vil jeg ikke opholde eder. Men dersom Lidenstaben tillader eder at høre et fornustigt Ord, saa hør: J har, uden at kiende os, tilbudet os Rattely; derfor ere vi eder Forbindtlighed skyldige. Som fromme Mænd er det desuden vor Pligt, at hielpe enhver Rettroende med hvad vi formaae. Jeg seer hiiset mine Staldbrodre komme tilbage. Hør mig: følg med os! Vi ville bringe eder til Kalifen. Jert Forsæt, at nedsable Bagten, er en Afssindighed, som J selv med en Draabe koldere Blod maa forkaste. Vi ville gaae med eder. For at faae Udgang, ville vi sige, at vi komme fra Statholderen i Basra om vigtige Ting. Naar vi da staae for Kalifen, ville vi som Religionens og Dydens Talsmænd kaste os for hans Fodder, og udbede os eders Brud. Maaskee røre vi ham. Maaskee røres han af eders Tilstand; hvis ikke, er der jo endnu Tid til at gjøre Alt, hvad Fortvivlelsen byder eder."

Uly takkede den gode Dervisch for sit Tilbud. De tvende Andre bleve snart underrettede om det Nødvendige, og vare strax ligesaa villige, som den Første; men det kostede dem meget, at faae Uly til at samtykke, der, saa forstyrret han var, dog indsaae, hvad de for hans Skyld udsatte sig for.

Det kostede dem ikke meget, at komme ind; da de havde talt et Par Ord med Bagten, lod den dem strax gaae, og viste den ældste Dervisch Verbodighed. Man førte dem op giennem flere Værelser i en prægtig Sal, klar af utallige Børlys, med Kalifens Throne i Baggrunden. Salen var fuld af unge Qvinder, som forlystede sig med Spil og Dands; men Ali's Dine kunde endnu hverken opdage Kalifen eller Gulhyndy. „Hvor ere de?“ sagde han blegnende til den ældste Dervisch. — „Kalifen er formodentlig gaaet ind i sit eget Værelse med sin unge Brud,“ sagde denne. „Arme Ali! jeg frygter, vi ere komne for silde.“ Ali svimlede; i det samme gav den gamle Dervisch sig høit til at lee, tog sin Hætte af Hovedet, lod sin Kappe falde, og stod nu som Harun al Raschid for Ali i sin fyrstelige Pragt. „Vise Ali!“ raabte han, „skal jeg saaledes see dig her igjen, i en Tilstand, hvori du ikke er et Haar visere, end din Kalife?“ Med disse Ord tog han ham ved Haanden, og førte ham ind i et Sideværelse, hvor hans Gulhyndy strax kom ham i Møde. „Modtag din Brud af min Haand!“ sagde han; „hun er din, og jeg opgiver ganske min Ret til hende. Dog vil jeg ikke handle egenmægtig i denne Sag; jeg har sendt Bud efter eders Fædre, og haaber at overtale dem til at samtykke.“ Han havde neppe talt disse Ord, før man allerede bragte Hussein og Ibrahim.

„Hussein!“ sagde Kalifen streng, „jeg har Marsag til at være høilig fortørnet paa dig. Du har ikke bragt mig din Datter for min Skyld; du har brugt mig som et Middel til din Hevn. For at hindre Ali's og Gulhyndy's Forening, har du offret mig denne Pige, som vilde været ulykkelig, dersom ikke Fortvivlelsen havde givet hende Mod til at aabenbare mig Alt. Giv dit Samtykke! Det er den eneste Maade, hvorpaa du igjen kan vinde min Naade.“

„Herfker over de Troende!“ svarede Husfain, „du har Magten; men du est god og retfærdig, og vil ikke misbruge den. Fra det første Dieblif, jeg saae, min Datter vilde vorde skion, besluttede jeg, at hun enten skulde tilhøre dig, eller Ingen. At jeg saa pludselig blev nødt til at fuldføre min Beslutning, var denne Unglings Skyld, en Søn af min affagte Fiende, der ikke har forlangt min Datter til Ægte, men har lumskelig sneget sig ind i mit Huus, for at forføre hende. At jeg gav dig, hvad jeg troede for godt til nogen Anden, kan umulig fortørne dig. Du er dit Folks Fader, og vil ikke i Unaade forfkyde din Slave, som i sin Nød tager sin Tilflugt til din Beskyttelse.“

„Jeg veed den hele Sammenhæng,“ sagde Kalifen, „Gulhyndy har fortalt mig Alt, og jeg veed, hun har underrettet dig om det Samme. Gjør ingen Udflugter! Min Villie er, at du og Ibrahim skulle forliges, og gjøre eder selv og eders Børn lykkelige.“

„Min høieste Ulykke“, svarede Husfain, „vilde denne Forening være. Døden er mig fiærere. Jeg beder dig, min Herre! dersom jeg har viist dig nogen Trofskab og Ælid i min lange Tieneste, saa beløn den med ikke at berøve mig mine Faderrettigheder, berøv mig ikke Villien over mit Barns Skiebne.“

„Hun kan ikke vorde min Hustru,“ sagde al Raschid. — „Svar er da hendes Ulykke,“ sagde Husfain; „tillad da mig og min Datter at begive os hjem igien, at svebe os i Sæk og Aske, og i Stilhed at begræde din Unaade!“ — „Og du, Ibrahim?“ sagde Kalifen, i det han vendte sig til ham; „gjør du intet Skridt for din Sønns Lykke?“ — „Herfker over de Troende!“ svarede Ibrahim, „jeg mener ikke, at en Mand bliver ulykkelig, fordi han mister en Kvinde, til hvem hans Hierte for et Dieblif har hængt sig. Hvis

saa var, maatte jeg være ulykkelig i høi Grad; thi Husfain er just den, som har skilt mig ved min Brud, ved min Ungdoms Glæde og Haab. Jeg haaber, min Søn vil ikke finde det umuligt, at dele sin Faders Skiebne, og at lide det, som jeg i min Ungdom leed; en Lidelse, som jeg af Erfaring veed kun varer et Dieblif, og hvorfor der gives hundredefold Trøst."

Blodet begyndte at stige al Raschid til Hovedet, og hans Dine funkede med en Ild, som pleiede at være Forbudet paa en frygtelig udbrydende Brede; dog tvang han sig endnu. „Er det eders uroffelige Forsæt," spurgte han, „at modsætte eder disse unge Menneskers Lykke og min Billie?"

Begge Fædrene mærkede Kalifens Sindsbevægelse. Husfain blev rolig; men Ibrahim blegnede. Han kastede sig i Stovet for al Raschid. „Jeg er din Slave," sagde han, „din Billie fkee, du er viis. Du handler som Propheetens Blod, som Religionens og Folkets Skytsengel. Jeg giver mit Samtykke. — Min Søn kan tage sig flere Koner," tænkte han ved sig selv; „han kan forskyde den, han for har havt. Jeg afstaaer ikke saa meget, som Husfain, og kommer ham ikke nærmere for det."

Husfain betragtede ham med et iiskoldt, foragteligt Smil. — „Og du?" sagde Kalifen til Husfain. — „Herfker over de Troende!" svarede Husfain, „din Billie fkee. I Morgen holder jeg min Datters Bryllup; men i Aften vil du ikke forhindre mig i at tage hende hjem med mig i mit eget Huus. Allys Forlovede kan ikke tilbringe Natten i Kalifens Harem." — „Tag hende!" sagde Kalifen; „men med dit Liv staaer du mig inde for hende." — „Jeg staaer inde med mit Liv," sagde Husfain rolig, tog sin Datter ved Haanden, og gif bort. — „O, lad ham ikke gaae!"

raabte Ali. „Gulhyndy! min Elskte!“ Hun vendte sig om, og betragtede Ali med et smerteligt Smil, derpaa gik hun med sin Fader. Kalifen trøstede Ali, som fulgte hjem med Ibrahim i den største Uvished og Bevægelse.

Da Hussain var kommen hjem, befalede han sin Datter at gaae strax til Sengs, at staae op med Morgenrøden, bade sig, forrette sin Bøn, og berede sig paa en lang Reise, de havde at gjøre sammen. Den arme Gulhyndy tilbragte Natten i Bedrøvelse, i den sikker Formodning, at hendes Fader havde tilberedt Alt til Flugt, og at hun for sidste Gang havde seet sin Ali.

Om Morgenens tidlig traadte Hussain ind til hende; da han saa hende ligge paa Knæ i en ivrig Bøn, traadte han sagte tilside, til hun var færdig, og befalede Maria at gaae paa sit Kammer. Derpaa sagde han: „Det glæder mig, min Datter! at have seet dig saa ivrigt bede. Jeg tvivler ikke om, at Allah vil tilgive dig den Synd, du har begaaet mod din Fader og mod din Ære her i Verden. Paa Jorden er det nu med os forbi. Min Fiende har seiret; han har vundet Kalifens Hierte, og Harun al Raschid vil betiene sig af Magten, og lade mig henrette, dersom jeg ikke fører ham i hans Dnske. Da nu, saalænge jeg har levet, Æren stedse var mig af langt høiere Værd, end Livet, saa foretrækker jeg ogsaa langt heller min Død, end min Skændsel. Dog vil jeg ikke forlade denne Verden, før jeg har sat dig ud af Stand til at beskæmme mig videre ved en affkyelig Forbindelse med min affagte Fiendes Søn. Propheten har givet enhver Muselman Ret til at tugte deres Børn, og gjort dem til Herrer over deres Liv. Som en fornuftig Gartner, der indseer, at den Blomst, han med Omhyggelighed har plantet og pleiet, i Fremtiden vil blive fordærvet af Ormen, bryder jeg dig altsaa af, du skønne

Knop! for du skændigen visner. Jeg tager dig med mig i de evige Boliger, og haaber, med god Samvittighed at forsvare min Sag. Lovet være Allah, Skabningens Herre, Herskeren paa Dommедag, det allerbarmhertigste Væsen!" Med disse Ord tog han en Dolk af sin Barm, og stødte den i den deilige Gulhyndys Hjerte. Han holdt hende et Dieblif i sine Arme, og betragtede den Blegnende, hvorpaa han lagde hende sagte ned paa Jorden. Derpaa tog han en Silkesnor frem af violblaa Farve, lagde sig den om Halsen, snorede til uden at skælve, og forfortede saaledes frivillig sine Dage, sin Stolthed og Uforsonlighed tro.

Morgenens derpaa lod Kalifen sende Bud efter Hussain og Gulhyndy. Man fandt deres Liig. Allys Taarer vædede hyppigt Gulhyndys blege Ansigt; men de vakte hende ikke atter til Live. Det er Mahomedanernes Skik, tre Timer efter Døden at jorde deres Afsjælede. Hussain og hans Datter bleve altsaa bragte i en Gravhvælving uden for Byen, og bijatte. Ali fulgte sin Gulhyndy. Da Alle var gangne bort, blev han siddende ene paa Kirkegaarden ved Gravhvælvingen. Den var nylig tilluftet; i den klare Nat straaled Maanen stærkt paa Begravelsesmuren. „Jeg maa see hende endnu engang!" raabte han efter en lang Taushed, i det Taarerne finge Magt over den stumme Smerte. „Den hellige Maane maa endnu engang bestraale hende i mine Arme, førend det skionne Legem falder til Stov." Han saae i det samme Noget pusle i det høie Græs mellem Graven. I den Tanke, at det var Graveren, gif han derhen, for at bede ham vælte Stenen bort. Da han kom nærmere, saae han, at det var Lokman. Ali gyste ved at see den lille Bantrevning paa dette hellige Sted. Det kom ham for, som om han i det blege Maanefkin saae meget færlere og lumskere ud, end ellers. „Hvad vil du her?" spurgte

Uly ham. — „Hielp min Herre, som jeg altid pleier," svarede Lokman. — „Jeg trænger ikke mere til din Hielp," raabte Uly. „Du er Skyld i hendes Ulykke, hendes Død; du har forført mig til at see hende: uden mig havde hun levet endnu, og været lykkelig." — „Vilde I heller ønsket, at I aldrig havde seet hende?" spurgte Lokman. — „Gaa," sagde Uly; „beed Graveren komme hid til mig, og gaf selv hjem!" — „Graveren er ikke hjemme," svarede Lokman; „jeg veed, hvad I vil, og kan hielp eder bedre, end han." — „Du skal ikke vælte Stenen fra denne Grav," raabte Uly. — „Det vilde ogsaa kun nytte lidet," sagde Lokman, „thi hun er der ikke." — „Hun er hos Allah," vedblev Uly; „men hendes Legem hviler her. Jeg har selv indskudt Liigkisten i denne Hvælving, og ikke forladt Graven siden." — „Hvor hendes Legem er, er hun med," sagde Lokman; „men ingen af Delene er i denne Gravhvælving." Som han sagde dette, tog han et Dodningebeen, der laae i Nærheden, pikkede tre Gange sagte paa Stenen, og den sprang tilside af sig selv. „See engang ind!" sagde Lokman. Uly stirrede ind, og saae Husains og Gulhyndys Liigkister aabne og tomme. „Himmel! hvad er det?" raabte Uly, og sønderrev sine Klæder. — „Gulhyndy er ikke død," sagde Lokman, „hun lever endnu, og for eder. Naar I vil see hende, saa gaa en Nat over Heden. Hviil eder ved Uly Hammamys Kilde, og gaf ned i de babylonske Ruiner. Imod Besten er en Hule, omhvælvet af gamle Marmorstene; ved dennes Indgang vil I finde mig færdig at føre eder til eders Elskede. Forjag Frygten af eders Hierte, og fat ingen uværdig Misstanke til eders Ven og Beskytter!"

Da Lokman havde sagt dette, gif han bort, og forsvandt mellem Gravene. Nogle smaae blegblaae Uys, som

flammede ud af Jorden, betegnede Beien, hvor han var gaaet. Ally stirrede efter ham; han vaagnede ligesom af en græsselig Drøm. Han vidste ikke, hvad han skulde tænke. Maanen skinnede bleg paa Gravhvelvingen, og Bæggen var lukket. Natteduggen faldt tungt paa Græsset, og Faarekyllingerne peb i de vaade Straae.

Anden Deel.

I Midten af Høiasien (det ældste, men tillige mindst bekiendte Land i Verden) strækker sig en uhyre Jordrøg, hvis Egne skilles fra hinanden ved endnu høiere og goldere Biergaase. Grunden bestaaer af grovt Sand og Kiselsfiser, hvorimellem dog ofte findes de skønneste Edelstene. Høst og her, i den gode Aarstid, findes græsrigge Steder, hvor Mongolerne drive deres Qvæg. Det største Strog er ganske nøgent uden Træ eller Busk. Høst og her sprudle Kilder, som snart atter forsvinde i Afgrunden. De høie Bækkener i Sneebiergene ere Vandholdninger, hvorfra utallige Smaastrømme flyde ned giennem Risterne til alle Sider, og danne de uhyre asiatiske Floder. Store Steenhobe ere satte i kort Afstand fra hinanden, for at vise Karavanerne Vej; ved Steenhobene ere Brønde udgravede, til Lædskelse i den stærke Hede. For Resten findes der mange Bittersøer paa disse Høider, der langt borte have et rødligt Udseende. Den vilde Hest Dscheggetai løber her omkring i Hobetal; letbygget som et Muulæsel, med sin ranke Hiortehals, sin skønne Sjabelfarve, farer den som et viftende Flyvesand over Heden. Alle Europas tamme Huusdyr: Hunden, Ratten, Oxen, Rensdyret, Hesten, løbe her i deres oprindelige Bildhed, og føre Krig med de endnu vildere, aldrig betvungne Løver, Tigre

og Pardere, og med de gruelige Slinger, som ruge i Klostene, og hvile frem i Tusmorket. Hist og her have Rhabragerne bygget sig Hytter paa Fjeldsfæstningerne under friske Cedere, de eneste menneskelige Skabninger, som betragte den vilde Natur.

I disse uhyre, ubefiendte Strækninger findes Egne, indsluttede af høie Biergrader, hvor den skionne Natur endnu blomstrer i en paradisisk Ungdomsfylde, som endnu intet dødeligt Øie har seet. Her leve Aanderne i den store Natur, som i Skabelsens første Dage, førend det endnu faldt Allah ind, at danne Mennesket. De vælge deres Ophold efter deres Sindelag. De vilde Aander, hvis Væsen er Ondskab, hvis Daad Fordærv, sværme gierne om paa de goldeste, ufrugtbare Steder. De leve i mørke, fugtige Huler dybt under Jorden, og sadle natlig de pestsvangre Binde, for at hjemføge Menneskene ved Asiens frugtbare sydlige Strande. De gode Aander leve i svale Grotter, paa deilige frugtbare Steder, ved Kildernes Udlob, og svinge sig ofte i Morgenrøden giennem den himmelblaa, kolige Luft ned til Arabien, Persien og Indien, for at vederqvæge og vejlede de Mennesker, som giøre sig værdige til deres Hielp. Det hele ubefiendte forunderlige Land kalde Østerlænderne Ginistan; og skiondt de vide det paa Jorden, troe de det dog utilgængeligt og adskilt fra alle andre menneskelige Egne.

I en saadan deilig Grotte, hvor de vandklare Krystaller trængte sig frem som Iistapper giennem malmsprængte Stene, slog den skionne Gulhyndy igien sine Dine op, vakt af den sprudlende Kilde i Baggrunden, der sprang ned i en Musling af sleben Jaspis. Den forbi flydende klare Flod tiente hende strax til et Speil, hvor hun saae sig selv, da hun reiste sig, i den yndigste Morgendragt. Hun havde neppe betragtet sig et Par Gange, og sukket af Forundring

og Bestyrtelse, førend Alt blev levende omkring hende. Af Floden steg Vandjomfruer med Siv i Haaret. Vandet flød dem bestandig ned ad de sneehvide, glatte Brysthvælvinger. I deres Hænder havde de Strængelege, som de holdt mod Bølgerne i Floden; disse skvulpede mod Strængene, og det gav en underlig Klang. I Træerne hang deilige nøgne Drengébørn med spraglede Binger; deres loffede Haar flagrede dem om Hovedet som Løv, og Morgenrøden bestraalte de æblerøde Kinder. Giennem Biergflosterne stak underlige Skikkelser deres Ansigter frem: alvorlige, blege, prydede med Kroner af Guld og Edelstene. De havde blanke Gongonger i Hænderne af Sølv og Malm, hvorpaa de sloge. Gulhyndys Forundring steg til det Høieste, da hun horte de fælsomme Skabninger synge følgende Chor:

Klipper, Floder, Træets Binde
Hilse Dalens Herskerinde
I den aarle Stund.
Deilig efter korte Blund
Gst du atter,
Evas unge Datter!

Som naar sig i Løv indfatter
Jomfrurosen i den kolde,
Baade Foraarsnat:
Knap har den med Mørkets Trolde
Synkende forladt
Jorderige,
Før man atter skuer stige
Rød i Solen Baarens bedste Skat.

Skionne Pige!
Saadan dig det gaaer.

Rosens Rige,
 Uden Kummer,
 Dvæget af den korte Slummer,
 Nyfødt du i Morgenrøden staaer.

Derpaa forsvandt de besynderlige Skabninger igien, og hun hørte, som før, Kilden risle, Træerne susse, og Echoet deraf lyde giennem Hulens Hvælvinger. Kort derpaa kom en Skare hvidklædte Piger ind i Grotten, og bredte et Tæppe for hende, der dæktes med de herligste Retter. De lagde et Hynde for hende, og endnu et til en Anden, neiede, og sagde: „Din Engel kommer.“ Derpaa gik de bort. Gulhyndy var endnu ikke kommen sig ret af sin Forundring, da under et talrigt Følge af dandsende og syngende Bæsjener en deilig Yngling indtraadte, langt kosteligere smykket, end Kalifen i Bagdad. Det friskeste Purpur flød ham ned fra Skuldrene; for Resten var han i sneehvid Silke, med en Krone af glødende Rubiner paa sit Hoved. Han satte sig, og bad Gulhyndy ogsaa at sætte sig. Da de dandsende og syngende Chore vare traadte tilside, sagde han: „Gulhyndy er nu salig i Paradiis.“ — Hun taug, og skælvede. Den skionne Konge gav sig til at nyde af de Retter, man satte for ham; efter et Dieblis Tausshed sagde han: „Gulhyndy er i Nydelsernes Bolig, hun nyde uden Frygt!“ — Gulhyndy stod op, og kastede sig for hans Fodder. „Mægtige Bæsen!“ sagde hun, „jeg kan Intet nyde. Min Nydelse var kun lidet jordisk, medens jeg levede i Støvet, mindre nu, da en hellig Magt har hævet mig til dit Eden. Skienk mig min Uly, naar han har endt sine Dage! Indtil den Tid vil jeg drømme mig Grindringen tilbage i disse hellige Skygger, og forberede mig paa en saligere Ewigheid.“ — „Er jeg da mindre lustig, end du?“ sagde den unge Konge, „og nyder dog. Tag een af disse Frugter! dens Saft er

himmelsk, dens Nydelse aandelig." — Gulhyndy neiede sig til Jorden; det var hende umuligt, at modtage det Uble, han rakte hende. Saa skion som han var, havde han Noget i sit Ansigt, der var hende frygteligt, og der ligesom advarede hende, ei at tage Frugten. Han smilte, og stod op. „Den jordiske Natur maa luttres," sagde han, og gif. Gulhyndy var nu ene den hele Dag. Hun gif ud af Grotten i skionne Egne. Henimod Aften ved Solens Nedgang begyndte Hungeren at plage hende. „Kan man virkelig føle saa jordisk en Trang i et saligt Liv?" tænkte hun. „Al nei, jeg er ikke salig. Jeg føler mig saa jordisk, som før. Dyb Veemod og Rængjel betager mig; jeg er ikke lykkelig. Savnet og Afsteden ligger trykkende paa mit Hierte." Som hun sagde disse Ord, faldt hendes Dine paa en Brødsfrugt, som stod og hvælvede over en Kilde. Den saae hende saa uskyldig ud. Hun plukkede sig nogle Frugter, spiste dem, øste sig Vand af Kilden med den hule Haand, og drak. Det tarvelige Maaltid vederqvægede hende; hun følte sig styrket og let om Hiertet. Den nedgaaende Sol tilsmilte hende fra de dybe Kløfter af Horizontens Sneebierge; den kastede sine Straaler paa den guldlovede Bust Djaac, som voxte ved Strandbredden. Flyvende Fiske svang sig med deres Solvinner i de sidste Straaler. Gulhyndy gif rolig under Aftenjangen af qviddrende Fugle til sin Grotte. Hun faldt i en sød Slummer paa sin Loibænk, hvor en venlig Drøm viste hende Uly.

Den anden og de følgende Dage gif det ligesaa. Den unge Konge kom hver Dag i større Pragt. Han talte venligt med Gulhyndy, han lod opføre Dands og Musik, han sang selv for hende, medens hans Dine fiælent betragtede hendes Undigheder. Gulhyndy blev taus, beskeden og kold. Hun nød ikke af de lækre Retter, man satte for hende;

hun aabnede hverken sit Dre eller sit Hierte for hans Sange. Han smiilte bestandig ved Afskeden, og sagde: „Den jordiske Natur maa luttres.“ Gulhyndy var glad, naar han gik. Hun vandrede da ud i de skønne Egne. O, hvor ønskede hun sig Uly her! Man kan ikke tænke sig større Naturskønheder, end dem, hun saae. Imellem de mange deilige Fugle elskede hun især en Fasan af den prægtige Argusart. Den blev strax i de første Dage tam for hende, gik ved hendes Side, og stod for hende i Solen med sin gule Krop, med de sorte Pletter paa Vingerne, Ansigtet og Næbben rød, med en blaa Hjærbusk paa Hovedet. Naar hun strøg den, udbredte den sin trefodslange Biste med guulbrune Hjæere, der pralede med de store aflange Dine. Hun fandt i de friske grønne Enge en stor Mængde af den herlige Plante Ginseng, som Østerlænderne skatte saa høit, som vederqvæger og helbreder for alle Sygdomme. Hun tvivlede ikke om, at hun var i et Paradiis. Kun til Engelen, som man kaldte ham, kunde hun intet Hiertelov fatte. Hun følte endog en Slags Afsky for ham. Han forekom hende at være en Belystens Mand; og saa smuk han var, troede hun dog at spore Træk, som bragte hende til at tænke paa et Menneske af den fæleste Hæslighed, hun et Par Gange havde seet paa Jorden: Lovman, Ulys Slave.

Gengang, da hun gik over Marken hen i Skoven, kom en gruelig Løve springende hende i Møde med udspilet Gab. Da den kom nærmere, stod den stille, frummede sin Ryg, lagde sig ned paa Forbenene, og stirrede paa hende, som om den hvert Dieblig vilde anfælde hende. I første Dieblig blev Gulhyndy forstræffet, men hun fattede sig strax, og stod rolig. I det samme kom den unge Konge fra Jagten under Hornenes Klang. Da han saae Løven i den truende Stilling mod Gulhyndy, ilede han til, og dræbte den med sit

Spyd. „Jeg har reddet dit Liv, skionne Pige!“ sagde han. — „Umuligt, min Herre!“ svarede hun; „mit jordiske Liv, siger du jo, at jeg har mistet, og det evige kan kun en god Samvittighed redde, og kun syndige Tanker tabe, for hvilke Allah bevare mig!“ — „Jeg priser dit Mod og din Eftertanke,“ sagde den unge Konge ærgerlig, og gif fortørnet bort.

Da Gulhyndy havde været der nogle Dage, og bestandig blev ved at være, som hun pleiede, sagde den unge Konge: „Det er min Pligt, skionne Gulhyndy! at vise dig, hvad du ikke ønsker at see. En uværdig Dødelig offres din Følelse, og gjør dig uskikket til høiere Glæde. Har du Lyst til at see din Ally engang?“ — „O,“ raabte Gulhyndy, „und mig denne Salighed, og evig skal jeg takke dig!“ — „Du skal faae ham at see i Aften i din Grotte,“ sagde den unge Konge. Om Aftenen, da Solen var gaaet ned, og Maanen skinnede ind i Grotten, kom han igien, som første Gang, i sin Purpurkaabe, med Rubinkronen paa sit Hoved. Den straalede underligt i Maanelyset. — „See ind i det Dybeste af Hulen, hvor Alt er mørkt,“ sagde han; „men vogt dig under Synet for at betragte mig, thi da vil pludselig Alting forsvinde.“ Han slog med sin Stav, og giennem en lysende Runddeel i den bælmørke Baggrund saae nu Gulhyndy Ally i en fremmed ung og deilig Qvindes Arme. „Skionne Zulima!“ horte hun ham sige, „elsk mig; Gulhyndy er død, og min forrige Kiærlighed med hende.“ Gulhyndy blegnede. Pludselig fattede hun sig; hun erindrede sig, hvad den unge Konge havde været hende for, dreiede hurtig sit Hoved, uden at han mærkede det — og saae nu — i Stedet for den skionne Ungling — Rokman staae ved hendes Side, med de affhyelige Bukler, de skelende Dine, og Hanefiærene i den spidspullede Turban. Han blev neppe

vaer, at hun betragtede ham, forend Synet forsvandt, og han stod atter i sin forrige Skønhed.

„Hellige Allah! mægtige Prophet!“ raabte Gulhyndy, i det hun kastede sig paa Knæ, og strakte sine hvide Arme mod den straalende Maane; „red mig fra den Døde, bortfiern Forføreren, som ængster mig.“ Hun havde neppe sagt dette, før den unge Konge var forsvunden. Maanen skinnede klar. Hendes tro Argus kom ind i Grotten til hende, og lagde sig ved hendes Side. Fuglene sang i Buskene; Kilden, som var standsset i Grotten, rislede; og Gulhyndy faldt i en salig Drom, hvori Uly atter stod for hende, lagde Haanden paa sit Hierte, og sagde: „Jeg er Gulhyndy tro.“

Fra dette Dieblif af saae hun ikke meer den unge Konge. Hun nærede sig af Jordens Rodder, Skovens Frugter og Kildevandet. Ingen Nympher eller Bæsjener lode sig mere see. Hendes Hierte var roligt. Haabet vaagnede paa ny. Hun blomstrede som en Rose i Dalen, gjorde mange nydelige Dyr tamme, og gif som en Hyrdinde mellem dem. Hver Morgen og hver Aften gjorde hun en Bøn til Allah om atter at see sin Uly, og hver Nat saae hun ham i de saligste Dromme.

Medens det nu gif den skionne Gulhyndy saa vel, befandt hendes Fader sig, da han vaagnede, ganske i den modsatte Tilstand. Husjain laae, da han atter slog Dinene op, paa et goldt Fjeld udstrakt i Solen med Strikken om Halsen. Forstuffed af en Mængde Myg, som omsusede ham, sprang han op, plaget af den hestigste Tørst, der ikke gav ham Tid til at giøre Betragtninger. Han løb omkring som en Affindig, men fandt ingen Kilde, der kunde lædse ham, intet Træ engang, der kunde vederqvæge ham med sin Skygge. Just i det Dieblif, han vilde styrte magtesløs til Jorden, blev han en Hule vaer, som var temmelig rummelig, og som

Solen skinnede ind i. Længere inde faldt nogle Dagstraaler ned giennem et Hul i Loftet. Husjain gik ind, han saae et Bord udhugget i Klippen, en Steenblof stod der som Stol. Paa Bordet stod et Træbæger, og i Nærheden hørte han en Kilde. Det første, han gjorde, var at tage Bægeret, løbe hen dermed til Kilden, fylde det og drikke. Derpaa fyldte han det endnu engang; men da han følte det alt for koligt i Skyggen af Hulen, og frygtede for Feber, tog han Bægeret med sig, satte sig i Solen ved Indgangen af Hulen, og drak langsomt. Som han drak, kom det ham for, som om Noget bevægede sig i Bægeret. Han saae deri, og blev en sort Tgle vaer, som frummede sig paa Bunden. Husjain fastede Bægeret, en heftig Væmmelse betog ham; han blev nødt til at kaste alt Vandet op, og faldt i Usmagt til Jorden.

En stærk Rusk vækte ham. Han slog Dinene op, og saae en liden Bantrevning staae for sig, med Puffel for og bag, skelende Dine, og med Næsen hængende ned over Munden, som en knudret Drue. Han var for Resten sort flædt, havde et Skiodskind som en Biergmand, og en sort Hue paa Hovedet, hvorpaa med Hvidt var syet et Dødningehoved og to over hinanden liggende Dødningeben. I Haanden havde han en Stav med en Ørehammer, saaledes som Biergfolkene bruge til at hugge Metallerne løs med. „Hvad gjør du her?“ spurgte han. „Hvem har givet dig Lov til at gaae ind i min Hule? til at kaste mit Bæger i Sandet? til at sove paa mit Gulv?“ — „Tilgiv mig, min Herre!“ sagde Husjain, „jeg er en stakkels Ulyffelig. Hvordan jeg er kommen her, veed jeg ikke. Jeg har eengang været Kadi i Bagdad, det erindrer jeg mig. Jeg havde en smuk Datter, som vilde gifte sig med min Fiendes Søn; det vilde jeg ikke tillade. Hvad der siden er skeet, sfiuler

sig som en taaget Drøm for min Grindring." — „Du er gaaet herind uden min Billie," sagde den lille Biergmand, „du har fastet mit Bæger paa Gulvet, du har ikke villet tillade din Datter at gifte sig --- alt dette fortienner Straf." Med disse Ord tog han den arme Husfain, og førte ham ind i en Hule, hvor det iskolde Vand evig faldt ned, som et Styrtebad, gennem utallige Rister i Afgrunden. Husfain maatte staae paa et smalt Klippestykke, hvor han uagtet sin Feberrystelse ikke turde røre sig, for ei at styrte ned i Brønden. Da han havde staaet saaledes en Tidlang, tog Biergmanden ham ud, og fastede ham paa Sandet i Solen, hvor han laae uden at kunne røre sig. „Kast en anden Gang mit Bæger paa Gulvet!" sagde han. „Sov en anden Gang i min Hule uden Tilladelse! Nægt en anden Gang din Datter at gifte sig!" Derpaa fyldte Biergmanden atter Bægeret med Vand, tog et sort Brød af et Jndeluffe, og satte det for Husfain med de Ord: „Drif, spis, og vær min Slave! Bev dig ikke tyve Skridt fra Hulen! Hvil, at du kan være stærk til Arbeid, naar jeg kommer igjen!" Saa gik han. Husfain greb efter Brødet. Hungeren tillod ham ikke at smage, hvor oret det var. Men da han greb efter Vandbægeret, og atter fandt Iglen deri, var han nær ved at fortvivle. Han søgte om en Qvist, hvormed han kunde rage den ud, men fandt ingen. Han satte atter Bægeret hen. Men tilsidst kunde han ikke holde det ud; han greb til, og drak. Den dræbende Tørst overvandt enhver Rædsel. Neppe havde han druffet, før Iglen hang sig ved hans Læber, og han faldt i Afmagt igjen. En Rusken vaagnede ham atter. „Har du nu igjen fastet mit Bæger paa Gulvet?" sagde den lille Biergmand. Husfain skælvede. — „For denne Gang vil jeg skaae dig for videre Straf," sagde Biergtrolden. „Følg mig!"

Hussain maatte gaae ud med ham paa Heden. „Det er mig af Bigtighed, at finde Guld og Edelstene til mine Kroner,“ sagde Biergtrolden. „Endnu er du for svag og for uerfaren til at arbeide i Bierget; jeg har for det første bestemt dig til et lettere Arbeide. Du skal opsøge mig Guld-sand og Edelstene paa Heden. Hver Aften maa du i det mindste bringe mig tre gode Stene og tre Lod Guld. Hvis ikke, kan du vente din Ladhed straffet.“ — Hvilket Arbeid for den ulyffelige Hussain! Han maatte hele Dagen gaae i det golde Sand i den brændende Solhede, og søge. Det var fielden, at han tilfredsstillede sin grusomme Herre, som haardelig straffede ham med Hunger og Tørst og det iisfolde, voldsomme Bad. Al hans Føde var det orede Brød, nogle Frugter, og Vand af det fæle Bæger. Men han havde allerede vant sig saaledes til Iglen, at han ikke mere brød sig om den; tværtimod, det var hans eneste Ven og Legekammerat. Naar hans Hænder vare hovne af at rage mellem de skarpe Stene, og hans Fødder af at gaae derpaa, satte han Iglen paa Bablerne, som da lindrede ham Smerten i Hænder og Fødder, ved at udsuge det usunde Blod. Saaledes tilbragte han lang Tid. Hans Stolthed og Hovmod, der fordum havde gjort ham og hans Datter saamegen Ulykke, forsvandt efterhaanden. Iglen havde udsuget hans hidrige Blod; hvad han havde tilbage, løb mildere giennem hans Hierte. Kun mod Ibrahim vedblev han at føle et stedsevarende Had og en Afsky, som om han havde været Aarsagen til hans Elendighed. Gengang, som han gif og søgte i det nøgne Sand, blev han inderlig rørt: Det forekom ham, som om hans nærværende Arbeide var et Billed af hans foregaaende Liv, hvor han, drevet af Stolthed og Uergierrighed, daglig havde giennemsøgt Forfængelighedens golde Drk, for at finde Rigdommens Guld og Rangens

farvede Stene, uden at bekymre sig om den skionne Natur, der blomstrede saa huldt til begge Sider.

Men det er Tid, at vi kaste et Blik tilbage igien paa Ally. De første Uger af hans Utrosthed vare forløbne, Fortvivlelsen havde udstormet, og Haabet, som atter voxte og trivedes af en huld Anelse, begyndte daglig at erindre ham om det eneste Rodanker, den eneste Redning, der var tilbage: Lokmans Hielp. I Forstningen gyste han for den Tanke, at tage sin Tilflugt til en ond Aand. Siden tænkte han: „Er det da sagt, han er ond? Hvad har han gjort, som beviser Ondskab? Paa Heden ved Ally Hammamys Kilde har jeg ikke seet Andet, end hvad der var naturligt. Lokman har tient mig med sin Kundskab, søgt at drage mig fra min Genjsomhed, skaffet mig at see og tale med min Elskede, reddet mit Liv fra hendes Faders Hestighed, og givet mig Haab, da alt Haab var udslukket. At han er hæslig, at han har noget Spottende i sit Ansigt, at der steg blaae Flammer af Jorden efter ham — hvad siger det? Er han en Aand, saa maa det jo være ham en let Sag, at være Herre over sin jordiske Aabenbaring. Var han en sledst Aand, saa vilde han vel have vidst at vise sig i Forsørelsens meest lokkende Skikkelse. Men det forsmaaede han. Det er et af de lunefulde Bæsjener, som blande sig i Livet, og som gjøre Menneskene lykkelige eller ullykkelige, efterj som det behager dem. Han har fattet Godhed for mig, og det vilde være en Daarlighed af mig uden Lige, ikke at gjøre Brug deraf. Hvad vover jeg? Tabt her paa Jorden har jeg jo allerede Alt.“

Det var Ally en let Sag, at faae Tilladelse af sin Fader til at vandre engang ud til Babylon igien. Den Gamle var glad ved, at der var Noget, der kunde fornøie Sønnen, og haabede, at Ally nu snart vilde forvinde sit

Savn. Uly tog altsaa sin Badsæk paa Ryggen, og gik ligesom første Gang; dog tog han sig i Agt for ikke at glemme Tiden. Han gik over Heden i den behageligste Morgenkolighed, og der mødte ham Intet af Betydendhed paa Veien. Først da han kom til Uly Hammamys Kilde, begyndte han at forundre sig, thi denne Kilde var som forvandlet. Palmerne rundt omkring vare friske og grønne; Blomster omhvalvede dens Rand, og han mærkede Intet til Svovldampe; tværtimod, da han kom nærmere, saae han det yndigste Væld flyde ud med klare Strømme. En huul Smaragd hang i en Guldkræde ved Brønden, og indbød ham til at drikke. Han havde allerede Skaalen i Haanden, havde allerede fyldt den, da der ligesom overløb ham en Gysen. Han kastede Vandet bort, lod Skaalen hænge, og tænkte: „Det er endnu koligt, jeg føler egentlig ingen Tørst. Overnaturlige Ting maa man ikke misbruge til Tidsfordriv. Kun hvor Livet ingen mere Hielp eller Redning har, kan et Menneske for en god Sag med frelst Samvittighed tage sin Tilflugt til de høiere Magter.“ Med disse Tanker gik han videre. Han tilbragte Middagen hos sin gamle Bekjendt Vandhenteren, og imod Aften gik han ned til Ruinerne af Babylon.

Han gik længe, inden han fandt det omtalte Sted. Solen begyndte allerede stærkt at dale; den kastede sine sidste Straaler paa nogle med Vedbend omvorne Kvaderstene, og nu blev Uly pludselig mellem dem en Indgang vaer, og troede at see Lokman staae i Indgangen. Han gik hen til ham. — „Kommer I endelig?“ sagde Lokman. „Jeg har ventet eder over en Time. Hvad fattes eder? I seer bleg og forstyrret ud. I har ikke ret Tillid til mig. Hvorfor drak I ikke af Vandet? Har jeg ikke sagt eder, at uden Tillid kan Intet lykkes?“ — „Jeg har Tillid,“ sagde Uly.

„Hvo du end er, mægtige Aand! bring mig til min Gulhyndy.“ — „Jeg er et Menneske, som J.“ sagde Lofman; „et stakkels godlidende Menneske, som finder sin Fornøielse i at hjælpe Andre, uden at tænke paa sig selv. Mine Grandstfninger have aabnet mig Dinene for adskillige af Naturens Hemmeligheder. Min Kunst har jeg brugt til eders Redning; thi J har vundet mit Hierte. Jeg har opdaget nogle gamle prægtige Hvalvinger af det for tusind Aar siden nedsmunkne Babylon, og dem har jeg indrettet til eders Nytte. J kan nu boe her med den deilige Gulhyndy, ubekiendt og lykkelig. Om Dagen kunne J vandre her i de skionne Egne, og om Natten slutter det herlige smukke Slot eder i sit faste Skiod. Jeg vil tiene eder, som hidindtil; og min Glæde skal være, som før, at vise eder min Hengivenhed og min Troskab.“ Da han havde sagt dette, tog han Ally ved Haanden, og førte ham ned ad nogle Steentrapper.

Ally fulgte villig; men da han havde talt tre hundrede Trin ned i Jorden, og endnu ikke mærkede Enden, begyndte han at bæve. Det var bælmørkt omkring dem; Lofman havde kun en Lygte i Haanden, hvoraf Skinnet faldt ham selv i Ansigtet, og viste Ally de sæle Træk. Det kom ham for, som om Lofman ofte fordreiede sit Ansigt, og smilte spottende. Da Ally havde talt tre hundrede Trin, standsede han, og raabte: „Hvor fører du mig hen? Jeg kan ikke gaae længer. Min Gulhyndy er en Lysets Engel; hun kan ikke være i Underverdens mørkeste Boliger.“ Lofman gav sig saa høit til at lee, at Hulen rystede, og Lysen gik ud i hans Lygte. „Er J bange i Mørke?“ sagde han; „vel! det skal snart worde lyst.“ Med disse Ord slog han sin Stok mod Fjeldvæggen. Den revnede, og Ally befandt sig pludselig paa et forunderlig deiligt Sted, hvis Lige han

aldrig havde seet. Han stod som i en stor gothisk Kirke. Pillerne af bruunt Porphyr hævede sig rankt i Beiret, som Træstammer, og udbredte ovenover deres grønne Hvalvinger af Smaragder, som Løvflætninger. I Baggrunden af Hvalvingen stod en lysende Kugle paa et Alter af halvgiennemsigtigt Krystal, rød som en Guldmaane. Den oplyste det Hele; og det saae ud, som naar Maanen i Horizonten straalet ind i den dunkle Skov. I denne Kirke ginge de igiennem en snever Gang, ved hvis Ende de traadte ind i et muntert Bærelse med Bæggene glatslebne af det hvideste Marmor. Midt i Kammeret hang en Lysekrone af Diamanter, og i Baggrunden var et Purpurforhæng for en Alkove. Paa hver Side af Alkoven stode tvende Malm-løve, saa kunstigt gjort, at man skulde troet, de vare levende, hvis ikke Malmglandsen havde overbevist om det Modsatte.

„Du er nu i din Glædes og i din Bestemmelses Havn,” sagde Lofman. „I denne Alkove slumrer Gulhyndy, som Himlen har bestemt for dig. Hun strækker dig sine Arme i Møde, og det kommer an paa dig selv, hvilket Dieblif du vil være den lykkeligste Dødelige. Gik til hende, og gør hendes færlige Drøm virkelig. Naar I vaagne i Morgen af en salig Slummer, saa gik ind i Kirken hijsset med din Brud, knæl for Maanens glødende Billed, og kald Allah og Propheten til Vidne paa eders Pagt. Saa ere I Ægtefolk, og Fremtiden vil bestroe eders Bane med Roser.” Da Lofman havde sagt disse Ord, gik han hen til Alkoven, og slog Purpurforhænget tilside. Uly saae sin Gulhyndy paa de hvide Bolstre, slumrende i den yndigste Stilling. Over hende laae et giennemsigtigt Slør, som forhøiede enhver af hendes Yndigheder, uden at sfiule dem. Lofman

betragtede Aly. „Gode, og vær lykkelig!“ sagde han. Med disse Ord forlod han Bærelset.

Aly stod rodmende og skjælvende. Gulhyndys høie Skønhed optændte hans Hierte; men han glødede af Undseelse ved at see hende saa blottet. Hun blev liggende et Dieblis i den første Stilling, derpaa sukede hun saa dybt, at Floret aldeles gled bort fra det svulmende Bryst. — „Kom, min Elskte!“ raabte hun i Sovne, i det hun udstrakte sine Arme; „kom til mit Bryst.“ — Aly vaklede, en Feber rystede ham, en ubekendt Ild giennemførte hans Blod. Han var paa Bei til at kaste sig i hendes Favn — han nærmede sig. Men i det samme standsede han. „Nei, min Gulhyndy!“ tænkte han, „ikke saaledes skulle vi samles igien. Din Elsker skal ikke gjøre et uædelt Brug af din kærelige Drøm. Han skal ikke krænke din qvindlige Undseelse, ved at staae for dig, naar du vaagner. Sov godt! Jeg vil gaae omkring og vente det Dieblis, da du staaer op, og kommer din Aly i Møde.“ Med disse Ord drog han Purpurforhængen sagte for Alkoven igien, og forsoiede sig med langsomme Skridt ind i Kirken.

Alt var her saa stille og roligt. De brune Porphyrstammer strakte sig hoitideligt i Beiret, og Lyset spillede selsomt fra Maanen i Choret i de utallige Udelstene, der bedækkede Loftet med sunklende Lov. Aly knælte. „Hellige Allah!“ raabte han, „jeg staaer langt fra din lyse Maane, langt fra din venlig blomstrende Skov, som smykker Jordens Overflade; Banghed og Forventning beflemme mit Bryst i de mørke Jordens Indvolde, hvor Lampelys og døde Stene med et giøglende Skier skulle forestille din hellige Rattelue, din friske, unge, aarligverglende Natur. Men hvor jeg er, der er du, Allah! Du seer mig i Jordens Skiod, som paa Biergets Tinde. Jeg staaer i din Magt, hvor jeg aander,

og overlader mig træstig til dig. Beskierm min Gulhyndy og mig, foreen vore Hierter, og lad her i Dybet, som paa Jorden, dit Alsyn lyse naadigt over os!" Da Ally havde gjort denne Bøn, stod han modig op, og gik omkring, for at betragte alle de besynderlige Ting. Han nærmede sig med en spændt Forventning Choret, hvor den straalende Krystal-fugle laae paa Alteret, og dreiede sig langsomt omkring af sig selv. Han var nysgierrig efter at vide, hvordan det gik til. I det samme blev han paa venstre Haand en aabenstaaende Dør vaer, som førte til en prægtig Begravelse. Paa begge Sider af Døren stode to Kæmper, udhugne af sort Steen, med blanke Sværd i Hænderne. Ally nærmede sig; men ligesom han traadte mod Døren, lode de to Kæmper deres Sværd falde frydsviis for Indgangen. Ally foer forskæddet tilbage, men fattede sig dog strax. Han saa, at de tvende Kæmper hævede deres Sværd igien, og at Alting skete ved en mechanisk Indretning. Han vogtede sig for at gaae lige ind ad Døren; han snoede sig trygt op ad en af Kæmperne, trængte sig ind paa Siden — og nu stod han uden Hinder i en besynderlig Gravhvælving. Dens knudrede Bægge og Buer vare af sorte Granater; hiit og her giennem Risterne af Bierget nedstraalede blaae Lysstraaler, som af brændende Salpeter, der opflarede Gulen. Midt i Hvælvingen stod en Solv-Liigkiste, hvori et qvindligt Liig laae udstrakt, klædt i Solvmor, med en Diamantkrone paa Hovedet. En blaa Straale faldt igiennem Loftet, og spillede paa hendes Ansigt, der var blegt som en Dødnings. Ally følte en underlig Gysen, og vilde vende tilbage; da han i det samme blev en glimrende Slange vaer, der bevægede sig paa Ligets Bryst, og vendte Braaden af sin Mund imod den Dødes Hierte. Uden at betænke sig, dreven af en from Verbodighed for den Døde, forarget over at Jordens Kryb

nærmede sig de balsamerede Levninger, løb Uly hen, tænkte ikke paa sin egen Fare, greb Slangen om Hovedet, og rev den bort. Hvor forundret blev han, da han mærkede, at hvad han holdt i Haanden, var en kunstig af Edelstene sammensat Talisman. Han havde neppe taget den bort, før den Døde drog et dybt Suf, slog Dinene op, udstrakte sine Arme, og hævede sig overende i Kisten. Hun saae sig om, og blev Uly vaer, som forfærdet stod med Talismanen endnu i Haanden. Hun lagde Begesfingeren paa sin Mund, og lod til at betænke sig. Derpaa rejste hun sig, og gik Uly i Møde med den lysende Krone paa sit Hoved, medens Solmøret slæbte efter hende. Uly skælvede. „Lovet være Allah,“ raabte han, „det allerbarmhiertigste Væsen!“ — „Lovet være Allah!“ sagde den Blege. — Da Uly hørte hende nævne Allahs Navn, fattede han Mod. Hans Mod vorte, da han saae en liflig Rødme vende tilbage i hendes Kinder. Hun lod det stive Solmør falde til Jorden, og stod nu i en himmelblaa Kiortel, hvorover flød et Flor med indvævede Solvstier. Diamantkronen beholdt hun paa sit Hoved. Det første, hun gjorde, var at gaae tilbage til Kisten og gribe et Scepter af Smaragder, som havde ligget ved hendes Side. „Nu har jeg dig igien, min stærke Magt!“ sagde hun. „Tak være Ulys Mod, som mig forløste!“ — Uly knælede; han kiendte hende af Gulhyndys Beskrivelse: det var den yndige Fee, som var kommen til hans Elskede i Drømme, som havde trøstet og styrket hende, og som før et Par Maaneder siden var bleven borte. — „Du seer nu Grunden til min Udeblivelse,“ sagde den skionne Peribanu, som saae i hans Hierte. „Jeg er Gulhyndys Veninde, og Ulys. Følg ind med mig i Kirken! Faa Ord ville gjøre dig Sammenhængen klar.“ Med disse Ord tog hun ham ved Haanden, og førte ham ind i den herlige Smaragd=

hvælving. De satte sig paa et Sæde i en temmelig Afstand fra den straalende Krystalfugle; hvorpaa Peribanu hævede sin Røst, og sagde:

„Jeg er en af de Feer, som finde deres Glæde i at gjøre Menneskene lykkelige, og lever alt lang Tid i Strid med den onde Zelulu, en Aand, som opoffrer dem for sin Tidsfordriv. Han har engang beilet til mig, optændt af Rivalitet, men det var mig umuligt, at elske hans Grumhed. Jeg vendte mig fra ham med Foragt, og denne Foragt optændte hans Had. Han kunde ikke føle det paa mig, og nu maatte de stakkels Mennesker undgielde det. Aarsagen hvorfor han især hader dem, er, fordi han troer, de i Grunden Intet besidde af fortræffelige Egenskaber. Han mener, deres forsængelige, lave Lyster fortjene ikke bedre, end at føres bag Lyset; og han har ofte sagt, at han ikke havde mere Medlidenhed med et faldent Menneske, end med en Myg, der af egen fri Villie flyver i Lyset, og saaledes opbrænder de Binger, som Skaberen har givet den til en bedre Flugt. Nu er det desværre vel sandt,“ blev den skionne Peribanu ved, „at I letjindige Støvets Børn sjelden gjøre Brug af de Kræfter, som Allah har betroet eder. Saa mægtige de onde Aander ere over Menneskene, naar de synde, saa afmægtige ere de over dem, uden dette skeer. Villien kan ingen Aand tvinge, og den grumme Zelulu har aldeles ingen Magt over Ustyldigheden. Ulykkeligviis har han endnu aldrig fundet den stærk nok til at modstaae hans Fristelser; og dette har gjort ham følesløs for Menneskenes Jammer. De vilde lide meget meer af ham og hans Rige, dersom ikke jeg og andre blide Feer toge os af jer svage Dødelige, og kom eder til Hielp med Raad og Baretægt.

I en maaneflar, stormende Nat trusse vi engang sammen paa en af Hoiasiens Heder. — „Zelulu!“ raabte

jeg til ham i min Flugt, „„hav Medlidenhed med de arme Mennesker.““ — „„Peribanu!““ raabte han snysende, „„du har ingen med mig; og jeg skulde have den med usle Dødelige?““ — „„Kiærlighed lader sig ikke tvinge,““ svarede jeg; „„men Fornuften behersker Alt, og maa ogsaa beherske dig. Din egen Fornuft maa sige dig, at du handler grusomt mod Skaberens Bærf, hvad du, som ethvert Bærf i Naturen, maa agte. Skielver du ikke for Dommerens Hevn?““ — „„Vær mig at agte dem,““ raabte han, „„saa vil jeg ophøre at forfølge dem. Viis mig et Par Mennesker, som elske hinanden oprigtigt uden smaalige Grunde eller sandelig Belyst; viis mig et Par Mennesker, hvis forbittrede Hjerter virkelig reent og ærligt kan forsones, naar de eengang virkelig have hadet og fornærmet hinanden — og jeg vil ophøre i hundrede Aar at forfølge de Dødelige.““ — „„Velan,““ svarede jeg, „„jeg er tilfreds; men jeg vil virke til deres Frelse, som du til deres Forfølgelse.““ — Han indgik Beddemaalet, og vi besvore det ved den store Salomons hellige Ring. Men om det nu har fortrudt ham eller ei, saa kom han nogen Tid derefter til mig, og sagde: „„Peribanu! tillad mig at forære dig et kostbart Brystsmykke. Det er den eneste Maade, hvorpaa du atter kan giøre din Foragt god igien.““ — Uforsigtigviis, stolende paa hans Kiærlighed, i det mindste til mig, modtog jeg denne skionne Slange af kostbare Edelstene, som du holder i din Haand, og fæstede den paa mit Bryst. Det var neppe skeet, før en dødelig Slummer betog mig. Af Zelulus Slaver blev jeg nu ført i denne Begravelse, hvor jeg vilde have ligget flere Aarhundreder uden Forløsning, dersom ikke Himlen havde reddet mig ved din Hielp. Paa denne Maade driver nu den onde Zelulu sit Spil frit, uden min Modstand; og paa denne Maade skuffer han sit Beddemaal, hvis frygtelige Ed han

dog aldrig vilde vove at bryde. Hver Aften er han kommen til mig, og har spurgt mig, om jeg vilde elske ham. Thi Trolddommen var saaledes indrettet, at den berøvede mig Brugen af min Magt og min Bevægelse, uden at berøve mig Bevidstheden. Jeg har altid svaret ham med et høit og lydeligt Nei, saa han har været nødt til at gaae hver Gang igien uden Haab."

Da Peribanu havde talet disse Ord, smilte hun venligt, i det hun betragtede Uly, og sagde: „Saa ubehagelig denne Tilstand har været mig, saa fiært er det mig dog, at Zelulu har lært to unge Menneſker at kiende, ſom vare dydige nok til at modſtaaе hans Friſtelſer uden min Hielp. Det Halve af Beddemaalet har han allerede tabt; det andet Halve ſkal han, uden at vide det, ſelv bidrage til at tabe. Ederſ Provetid er ſnart forbi, og I vil ſnart worde lykkelige. Du vil ikke kunne hiemſøgeſ af en farligere Friſtelſe, end den, du allerede har udſtaaet, Uly! Følg mig.“ Med diſſe Ord ſtod hun op, tog Uly ved Haanden, og førte ham ud af Kirken giennem den lange Gang ind i det hvide Marmorværelſe. Hun rørte Ulyſ Dienlaage med ſit Scepter; derpaa ſlog hun Forhængen tilſide. Hvor forbauſet blev han ved at ſee i Stedet for Gulhyndy — et Bøxbilled, ſom kun havde en fiern og hæſlig Liighed med hans Elſkede. Hvad der hoſ hende var levende og yndigt, var her dødt og ſtiwt. Billedet ſtirrede fælt paa ham med de dumme Glasøine, ſom et ſminſket Liig. Han kunde ikke begribe, hvor det havde været ham muligt, at ſee Gulhyndy i denne afſkyelige bleggule Bøxflump. — „Gulhyndy er uſkyldig,“ ſagde Peribanu, „og altſaa uden for Zeluluſ Bold. Alt, hvad han vilde, var at bringe din Billie til at ſynde, for paa denne Maade at giøre dig til et Offer for ſin Grumhed. See, hvad Følgen havde været, om du havde kaſtet dig i Forførelſenſ

Arme!" Hun slog paa Bugen af Borfiguren med sit Spiir, den revnede, og en affhyelig Fletning af giftige Slangervandt sig, som Indvolde, ud deraf, og flygtede giennem Hulens Rister, af Frygt for hendes Stav. Ally gyste. — „Disse Slangere vilde stufket dig med deres Förgift, og kvalt dig i hendes Arme," sagde Peribanu. „Men du seer endnu ikke Alt. Bliv kun ikke ræd!" — Ally kastede sine Dine paa de tvende Malmlover, som stode paa hver Side af Alfoven, og mærkede nu til sin Försärdelse, at de vare levende. De viftede sig med deres Haler, og gloede paa ham med gnistrende Dine. — „Disse Lover havde sonderrevet dit Liig," sagde hun, „hvis du havde været svag nok til at falde i Zelulus Snare. Flyer!" raabte hun, i det hun hævede sit Spiir; og logrende, som to ydmyge Hunde, skyndte de sig hurtig bort.

„Du har selv reddet dig, Ally! med din Dyd," sagde Peribanu. „Du seer, at Mennesket er sin høiere Skiebnes egen Herre. Kun for sin Lykke takker han mægtigere Væsener, og Peribanu skal ikke være utaknemmelig. Drag hjem til din Fader, gör, hvad han befaler dig, naar du kommer hjem; det vil være et Middel til dit Held. Din Gulhyndy vil du finde. Om et Aar vil jeg holde eders Bryllup. Kom ikke min venlige Beslutning i Forkiøbet! Det er den sidste Prøve, jeg sætter dig paa."

Med disse Ord førte hun ham op ad en Trappe til en rund Abning. „Stig ud her!" sagde hun. „Du vil finde dig paa et velbekendt Sted, ikke langt fra din Fødeby. Husk paa, hvad jeg har sagt dig, stol paa mig, og glem mig ikke!" Med disse Ord forsvandt hun. Ally steg ud af Abningen, og fandt sig paa Randen af Ally Hammamys Kilde. Det var en deilig Morgen, og Solen i Horizonten bestraalte ham. Han stod et Dieblif, og stirrede ned. Han

vidste ikke, om det var en Drøm eller Virkeligt. I det samme mærkede han, at han havde den kunstige Talisman endnu i Haanden. Han vogtede sig vel for at lægge den paa sit Bryst; dog tog han den med sig, som et Tegn paa hvad der var skeet, og svøbte den omhyggeligt i sin Turban. Han begav sig derpaa med et let Sind og et freidigt Haab paa Beien, og inden Middag var han hos sin Fader i Bagdad igien.

Morgenens derpaa kom Ibrahim ind til Uly, og sagde: „Det glæder mig, min Søn! at du allerede har begyndt at fatte dig. Der gives intet bedre Middel imod sørgelige Forestillinger, end Adspredelse. Tro mig: det er altid Menne- skets egen Skyld, at han er ulykkelig, naar ikke Sygdom eller Armod er Aarsagen. Vi hænge os haardnakket ved en eneste Gienstand, som negtes os, og vende hundrede andre Ulyksaligheder Ryggen, som af sig selv komme os i Møde. Jeg har besluttet at giøre en Reise til Samarkand i disse Dage, og tvivler ikke om, at den vil være os yderst fordeel- agtig. Mine Vare har jeg faaet lykkelig fra en Havn i det røde Hav, og tænker nu med Fordeel at bytte dem om for Høilandets kostbare Sager. Min Fordeel er din. Reis med din Fader! Det vil adsprede dig, og lette mig Byrden.“ — Uly erindrede sig, hvad Peribanu havde sagt ham, og betragtede sin Faders Forslag som et Bink til sin Lykke. „Min Fader!“ sagde han, „gør, som I vil; jeg følger eder.“ — Ibrahim var ude af sig selv af Glæde over, at hans Søn saa villig gav efter for hans Begiering. Det var langt meer, end han havde ventet. Han skyndte sig nu af alle Kræfter at bringe sine Sager i Stand, og det varede ikke længe, før Ibrahim med sin Søn og et betydeligt Antal Slaver red ud af Bagdad med tungtbelæssede Kameler. De stødte ikke langt fra Byen til en Karavane, og droge

nu, saa hurtigt som Omstændighederne vilde tillade det, giennem flere mærkværdige Byer og Egne hen imod det navnkundige Samarkand.

Paa denne Reise bleve de ofte nødte til at drage giennem Ørkener og ubekiendte Heder. Ibrahim havde endnu aldrig gjort denne Reise, og overlod det til en Fører, at vejlede dem. De havde reist flere Maaneder, og opholdt sig adskillige Steder paa Veien. Nu droge de eengang henimod Asten giennem en Udørken, som Føreren forfikkrede vilde være den sidste; om tre Dage lovede han at skulle bringe dem til Samarkand.

Som de droge giennem en snever Dal, til alle Sider omringet af Bierge, bevoxet med Naaletræer, adspalttede pludselig et frygteligt Naturoptrin den hele Karavane. Et Tordenveir traf op, og Lynet slog ned i en mægtig Ceder. Den harpigrfulde Bark blev strax antændt, Træet brændte, og nu udbredte den knyttrende Løbeild sig i et Dieblif til alle Sider. Alle Graner, Fyrreer, Lærketræer og Cedere stode i lys Rue. Ildens røde Lokker viftede forfærdeligt hen ad Biergaasene i den mørke Nat. En uhyre Røg opsteg, og fordunklede Lusten ydermere. I den almindelige Forfærdelse, hvor Enhver var betænkt paa sin egen Sikkerhed, kom Ibrahim i Mørket fra sin Søs Side. Ally styrtede af alle Kræfter efter sin Fader, men fandt ham ikke. I den gysselige Nat foer han saa længe afsted paa sin Kameel, som den vilde bære ham. Sky af Ilden, som brændte rundt omkring, fastede den ham tilsidst af, og lob ind i Flammerne. Ally stod op. Han trængte sig dristig giennem et snevert Pas mellem Fjeldene, hvorhen endnu ikke Ilden var naaet. Nu saae han en bred Dal, som skilte denne Skov fra Skoven paa hiin Side. Han anvendte sine sidste Kræfter paa at vinde derhen, og sank afmægtig under et Træ, hvor han

ved Lyset af den brændende Skov kunde see, at Ilden ikke vilde naae hid over Dalen. Meer tillode hans Kræfter ham ikke at ændje. Mætheden lukkede hans Dienlaage.

Saa snart han vaagnede, var hans første Tanke at finde sin Fader. Han solte sig styrket af den korte Søvn, og skyndte sig afsted. Naturen var frisk, som i Vaaren, skiondt det var Høst. Han havde aldrig tilforn seet et saa lifligt Grønt, saa stærktfarvede Blomster. Ligesom hans Dine stod en Rund med herlige Ubletræer. Han ilede derhen, satte sig under et Træ, og gav sig til at tage sin Frokost i den kule Gensomhed. Som han sad allerbedst, horte han en Stemme raabe: „Uly! Uly!“ — Han saae sig forundret om, men blev ingen menneskelig Skabning vaer. I den Tanke, at han havde hørt feil, gav han sig til atter rolig at fortære sine Frugter. Pludselig begyndte en anden Stemme ligeoverfor igien at raabe: „Uly! Uly!“ — Dette Raab blev gientaget fra flere Steder i Skoven. Nu opdagede Uly til sin Forundring, at det var endeel deilige Papegoier, der slagrede omkring fra Qvist til Qvist, som om de betragtede ham, og alt som de hoppede, gientog de hyppigt deres: „Uly! Uly!“ med inderligt Selvbehag. Uly sprang op. „Hvo har lært dem det?“ tænkte han, og en sød Ild giennemfoer hans Blod. Papegoierne sladdrede fort: „Uly! Uly! kom! kom!“ og slagrede fra een Green til en anden. Uly fulgte dem, og standsede tilsidst ved en tyk Hække, der var uigiennemtrængelig. Papegoierne fløi over Hækken, satte sig indenfor, og raabte: „Uly! Uly!“ Uly løb omkring, for at finde en Indgang. Endelig fandt han den. Han traadte ind, og saae en herlig stor Grønning, halv omkrandsjet af høie Hækker, og paa den anden Side en Flod. I Midten af Grønningen var et Blomsterbed. En af Papegoierne hoppede ind, satte sig paa Blomsterbedet, og

raabte: „Uly! Uly!“ Uly kom, betragtede Trækket af de nys udsprungne Græsstraæ. O, hvor sød var hans Glæde, da han opdagede et U og et G yndigt slynget i hinanden! Nu tvivlede han ikke længer om, hvor han var. I sin søde Forventning kastede han sine Dine omkring, og opdagede den herlige Grotte. Han ilede ind. „Min Gulhyndy! hvor er du?“ raabte han. —

„Uly! min Uly! elskede Ven!

Til din Gulhyndy kom dog igjen!“

hørte han en spæd Stemme sige. Han blev forundret. „Hvad er dette?“ raabte han; „det er ikke hendes Stemme. Det er heller ingen Papegoie; de bleve bestedent uden for Grotten. — „Uly! min Uly! elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igjen!“ sagde atter en nydelig lille Stær, i det den løb frem paa Gulvet, og piffede nogle Froe op. Uly sank paa en Løibænk. Han taug, hellige Taarer faldt paa hans Kinder, medens han lyttede. — „Uly! Uly!“ raabte Papegoierne udenfor. — „Uly! min Uly! elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igjen!“ sagde Stæren, og betragtede ham med lang Hals og floge Dine, i det den vendte sit Hoved. I det samme begyndte en deilig Fugl i et Guldbuur at fløite en Melodie, som han havde lært Gulhyndy faa Dage før deres Skilsmisse. — „O, hun elsker mig,“ raabte Uly, „hun er her! Hun har lært sine søde Dyr mit Navn og mine Sange. Hvor mange hundrede Gange maae disse Ord være strømmede over hendes skønne Læber, før de lærte dem! O, min Elskede!“ Han troede at høre Nogen komme. „Det er hende!“ tænkte han. „Men hun maa ikke see mig endnu. Jeg udsætter, jeg sparer paa det salige Dieblif.“ Han tog sin Stav, og skrev i Sandet ved Indgangen: „Uly er her!“ Derpaa traadte han tilside, og skjulte sig i Hulens Svælvninger.

Han havde neppe skiult sig, før han saae det underligste Syn, man kan forestille sig. Tvende behændige Aber, klædte som Slaver i røde Klæder med hvide Turbaner, traadte ind i Hulen. De toge hver sin Koft i Krogen, feiede Gulvet, og satte Altting i Orden. Derpaa løb den Ene ud, og hentede en Kurv med Brød, Frugter og Blomster, medens den Anden bredte et Tæppe paa Gulvet, lagde et Hynde derved, skyllede et Bæger i Kilden, og satte det paa Tæppet. Imidlertid sprang den Første op paa en Løibænk, og greb efter en Guitarre, der hang høit oppe paa Væggen. Da han ikke kunde naae den, vendte han sig om til den Anden, og gjorde nogle ynkelige Miner, i det han skreg, og pegede op til Guitarren. Den Anden forstod ham. Han sprang op paa Løibænken, hvorefter den Første atter klavrede op paa ham, og naaede saaledes Guitarren, hvilken han tog ned og gav sig til at stemme, med de vigtigste og latterligste Miner af Verden. Alt som han stemte, lagde han Dret til, som for at lytte, om Tonen var rigtig. Da han ganske havde forstemt Guitarren, uden dog at lade en eneste Stræng springe, nikkede han selvtilfreds med Hovedet, som om han vilde sige: Nu er den ypperlig! Hvorpaa han atter skyndte sig at hænge den hen paa sit Sted.

Neppe var dette skeet, før den deilige Gulhyndy, som en huld Naturens Dronning, kom med sit talrige Hoffølge. Foran hende gik med langsomme Skridt, som en stolt Livvagt, tvende store brandgule, tykmankede Løver. Ved hendes Side traadte den prægtige Argus, som en fiær Beninde, og rundt omkring hoppede og flagede de deiligste Skovens Dyr og Fugle. Troppen sluttede en Flok sneehvide Lam med røde Baand om Halsen. Hver af dem havde en Sangfugl paa sit Hoved, som slog høie Triller, medens Lammet brægede. Til allerjædst kom en Hiort, hvis store Taffer vare besatte

med Viælder og Klokker. Naar nu Lammene brægede, Fuglene slog, og Hiorten rystede sine Klokker, var det Hele ikke uligt en lystig Janitscharmusik.

Da Toget var kommet til Hulen, lagde begge Løverne sig roligt ned, hver til sin Side af Indgangen, hvorpaa Gulhyndy gik ind i Grotten med Argus. Hele den øvrige Skare blev udenfor, og satte sig omkring Hulen i en Halvfreds, medens Gulhyndy holdt sit Maaltid. Musikanterne traf sig endnu længer tilbage, heelt henne ved Hækken, og undlod ikke midlertid at gjøre den fornødne Taffelmusik. De tvende Alber stode bag Gulhyndys Sæde som Tienere; de rakte hende Frugter, og bragte hende Vand fra Kilden i Bægeret, naar hun havde uddruffet. Argus stod ved hendes Side, og snappede de Smuler i Lusten, som hun med sin hvide Haand fastede den i Næbet. Hvad der af Banvare faldt paa Gulvet, løb Støren hastig hen og snappede op, før Argus fik Tid til at bukke sig. Da Maaltidet var tilende, gik Argus hen i Indgangen, udbredte sin pralende Biste, og vendte den et Par Gange frem og tilbage. Det samtlige Hoffolk havde neppe seet dette Tegn, førend de brode op, og begave sig bort i største Hast. Musikanterne løbe bagefter. Kun de tvende Løver bleve liggende ved Indgangen, og Argus blev i Hulen hos sin Herskerinde som Selskabsdame.

O, hvor skielvede Ally af Kiærlighed ved at see sin Gulhyndy! Hendes gule Haar flod i de lange, brede velbekjendte Fletninger. For Resten var hun iført en grøn linnet Kiortel med Purpurbælte, uden Pragt, Glands eller Udelstene. Det kom ham for, som om Gulhyndy var bleven større, friskere og hoitideligere. Det var ikke længer den jnægtende, bedrovede Morgenlænderinde, der længtes efter sin Frihed; det var den sunde, liflige Evadatter, der blomstrede

i Naturen, af alle Blomster den skønneste. Dog nedtyngte en huld Beemod endnu lidet de hvælvede Zienbryne, og viste, at hun dog midt i al sin Lyksalighed havde et Savn. Uden denne milde Tungfınd vilde Ally troet at see en Gudinde. Hun tog Guitarren ned, og prøvede den. Det skønne Ansigt udtrykkede en med Smil blandet Misfornoielse. „De enfoldige Aber,“ sagde hun; „de ere alt for tjenstvillige. Jeg havde dog troet i Dag at have hængt den høit nok.“ Derpaa stemte hun Guitarren, spillede til Ally's Forundring med Lethed, og i stemte til hans Glæde følgende Sang:

O Magt, som til en Edens Have
 Forvandlet har mit Fangebuur!
 Som negter ei den bedste Gave
 Mig af din hellige Natur!
 Hvi skal kun Hjertet føle Trængsel,
 Og være midt i Glæden arm?
 Hvi skal en aldrig stillet Længsel
 Omispænde den forelskte Barm?

Gud! du har luttret mine Tanker,
 Jeg føler mig din Himmel nær;
 Jeg skuer dig, hvorhelst jeg vanke,
 I Cedrens Skygge, Rosens Skær.
 Dog taaler ei mit Blif din Rue,
 Din Straale smelter Biergets Snee.
 O, lad mig da dit Billed skue,
 Lad Allah mig i Ally see!

Om al Naturens Lyst mig skienktes,
 Saa glædte den dog ei min Hu.
 Som Adam efter Eva længtes,
 Saa længes færlig Eva nu.

Alf, al mit Held er ingen Lykke,
 Det lindrer ikke mit Forliis:
 Naar ham jeg til mit Bryst kan trykke —
 Da er jeg først i Paradiis.

Med de sidste Ord sank hendes Blik til Jorden, og opdagede de Ord: „Uly er her!“ Hun vilde ikke troe sine egne Dine. Hun stirrede hen som i en drømt Henrykkelse. Hvor sødt blev hun overbevist om Sandheden, da den lykkelige Uly sprang frem af Hvalvingen, og laae for hendes Fodder! Nu manglede der dem begge Intet i et fuldkomment Paradiis.

Da den første Henrykkelse var forbi, fortalte de hinanden Alt, hvad der var mødt dem siden sidst. Siden Gulhyndys Bøn til Allah havde hun intet Besøg havt af den unge Konge. For et Par Maaneder siden derimod, som hun sad en Aften i sin Gensomhed, var hun pludselig bleven besøgt af hendes gode Fee. Hun havde bragt hende en Guitarre, og lært hende at spille derpaa. For at opmuntre hende, havde hun ladet Aberne udfælde og undervise. De andre Dyr vare af sig selv blevne tamme ved Gulhyndys daglige Omgang. Engang, som hun sad og spillede, havde de tvende Løver hurtigt trængt sig ind giennem hendes Hække. Hun var i Førstningen bleven forstræffet, men havde snart fattet sig, da hun saae, at de ganske tamme og ydmyge havde lagt sig ved hendes Hule, for at beskytte Indgangen. Nu fulgte de hende som troe Drabantere overalt. Uly betragtede de tvende Løver, og kunde ikke undervinge en hemmelig Gysen, thi de lignede de tvende levende blevne Malmlover paa et Haar, som paa Peribanus Vinf forlode det underjordiske Værelse. Han erindrede sig, hvad den gode Fee havde varet ham om, og besluttede nu, indtil den fastsatte Tid vel daglig at see Gulhyndy, men at boe

i en anden Kant af den deilige Biergegn. Han sagde hende sit Forsæt, og hun billigede det aldeles. Ally byggede sig nu en Hytte i Nærheden af sin Gulhyndy, uden Befymring for sin Fader, som han trostlig overlod i den gode Peribanus Vold. Men det gif desværre ikke den arme Ibrahim saa godt, som hans lyffelige Søn formodede.

Ibrahim streifede længe omkring i den græsselige Nat. Han ilede, alt hvad han kunde, fra den brændende Skov til den modsatte Side, i Stedet for, som Ally, at giennemtrænge den. Endelig blev Grunden saa stenet og ujævn, at det ikke var ham muligt, at ride videre paa sin Kameel. Han bandt den ved en Green, og forsøgte paa at bryde giennem de tætte Buske, for at komme til et høit Træ, hvor han uden Frygt for Slangar og vilde Dyr kunde tilbringe Natten. Som han nu gif, styrtede han ned i et Hul, og befandt sig dybt i en mørk og fugtig Kielder. Han laae længe som bedøvet. Da han vaagnede, erindrede han sig kun dunkelt Aarsagen til sin nærværende Tilstand. Husfains og Gulhyndys Død havde han reent glemt. Det kom ham for, som om han var flygtet fra Bagdad med sin Søn, for at undgaae den onde Kadis Efterstræbelser.

Han havde ikke ligget længe, før han saae et lille Væsen komme giennem en snever Steengang, i sort Biergmandsdragt, med Lygte i Haanden. — „Lofman!“ raabte Ibrahim, som strax fiendte ham, „du her? i denne Dragt! Hvad vil det sige? Hvor er min Søn?“ — „Paa selv paa eders Søn!“ sagde Lofman, „han kommer ikke mig ved. Men I kommer mig ved. Reis jer op! til Arbeid! Nu er I min Slave.“ Med disse Ord tog han Ibrahim, saa træt og afmægtig som han var, og bragte ham ind i Klostet under det iisfolde Styrtebad. „Slut en anden Gang Giftermaal af slige ædle Grunde!“ sagde han, mens Ibrahim

gyste i Regnen paa Afgrundsbredde. „Fornegt en anden Gang af Frygt eders Grundsaetninger! Riv en anden Gang Benflaber itu som Guldstof!“ Derpaa tog han ham ud igien, og gav ham Vand og Brød, som han havde givet Hussain; kun var der ingen Jgle i hans Bæger, heller ikke behandlede han ham i det Hele saa haardt, som den Første.

Da Ibrahim havde nydt det tarvelige Maaltid, sagde Lokman: „Stat op, og kom med mig! J har al eders Tid været en Ben af at søge Rigdomme; jeg skal vise jer Veien til Guld og Edelstene.“ Derpaa tog han ham med sig ud paa Heden, og befalede ham at søge. Ibrahim stod alene. Han var i den største Forvirring og Bedrøvelse; men Lokmans Trusler bevægede ham til at søge ivrigt. Som han gik i den stærke Hede, kom han forbi et høit Klippestykke, der paa den ene Side havde lidt Skygge og lidt grønt Græs. Ibrahim saae en bleg, mager Mand med indfaldne Kinder sidde der i den yderste Mathed. Ibrahim var medlidende. Han havde faaet en Krukke Vand med sig ud i Ørken, at lædske sig paa under Arbeidet. Hurtig løb han efter sin Krukke, som han havde nedgravet i Sandet, for at holde Vandet køligt, kom tilbage dermed, og holdt det for den Afmægtiges Læber. Den blege Mand drak, følte sig styrket, foldede sine Hænder, løftede sine Dine op, og sagde sukkende: „Hvo est du, Engel fra Himlen, som husvæler mig i min Nød?“ — Ibrahim kiendte Stemmen. „Hussain!“ raabte han med Forundring. Hussain stirrede paa ham. „Ibrahim!“ sagde han saa bestyrtet, som hans Mathed tillod ham det, „du her? Hvorledes est du kommen i Jammerens Dal, for at vederqvæge din Fiende?“ — „Jeg er tilfældig falden i et Uhyres Bold,“ sagde Ibrahim, „og er fordømt af ham til at søge Guldstof og Edelstene paa denne Hede.“ — J det Ibrahim sagde dette, greb

Hussain efter sin Pose, som han med megen Anstrengelse i Dag havde fyldt. Hvor stor var hans Forfrækkelse, da han fandt den halv tom! „Hvad er dette?“ raabte den Glendige; „kommer du i mit Livs svageste, sidste Dieblif, for at besticæle mig? for at skaffe mig den græsseligste Straf?“ — Ibrahim forsikrede, at han Intet havde taget; den usle Hussain rørte ham, han glemte ganske sin egen Jammer. — „Ha, du lyver, Skarnagtige!“ raabte Hussain; „din Sæk er fuld, du har taget det fra mig.“ — „Jeg forsikkrer dig,“ sagde Ibrahim, „at jeg Intet har taget, at jeg ikke har tænkt paa at skaffe dig Fortræd; og til Beviis derpaa vil jeg bytte Sæk med dig, hvad Dieblif du forlanger.“ Han rakte ham sin. „Sid ned og hvil dig!“ sagde Ibrahim; „jeg er ikke saa mat, at jeg jo vel kan søge en Pose fuld endnu inden Aften.“ Han gif fra ham, og samlede med megen Møie den anden halve Deel. Hussain vidste ikke, hvad han skulde tænke; de ginge hiem sammen til Hulen, uden at mæle et Ord.

„Have I eders Poser fulde?“ raabte Trollden, som sad i Indgangen af Hulen. „Ryster dem ud for mig!“ — Ibrahim udrystede sin: den var fuld af Guld og Edelstene. Hussain kom nu med den, han havde byttet sig til; han rystede den ud — og der var ikke Andet deri, end Sand og Glimmerstene. Rokman taug, betragtede Hussain forbittret, greb ham ved Armen, og førte den afmægtige, matte Mand atter ind under det forfærdeligt susende Styrtebad, hvor han af Kraftløshed var falden ned i Afgrunden, dersom ikke Rokman havde grebet ham, og kastet ham ud igien, som død, paa Sandet.

„Det er et Skarn,“ sagde Rokman til Ibrahim, efterat Hussain var daanet. „Jeg vil tilstaae dig det reent ud: han har sat Ondt for dig hos mig, og er ene Skyld i, at

jeg modtog dig saa haardt. Jeg kan ikke udstaae ham; han duer ei engang meer til at trælle for mig. Gjør mig en Tieneste, saa vil jeg give dig din Frihed, bringe dig til din Søn, og sætte eder begge i eders forrige Velstand i Bagdad." — „Hvad forlanger du?" spurgte Ibrahim. — „Jeg er en Aand," sagde Lokman, „og raader ikke vilkaarligt over de Dødeliges Liv. Indbyrdes derimod kunne I forforte hinandens Dage. Tag denne Kniv, og stød den i Hussains Hierte, saa sætter jeg dig i din forrige Lyksalighed, og skienfer dig alt det Guldsand og alle de Edelstene, som jeg har i min Hule." — „Det være langt fra mig, at handle saaledes," sagde Ibrahim, „selv mod min bittreste Fiende! Hvad Ondt vi have gjort, maa Gud tilgive, vi bøde nu begge derfor. Mit Had er slutt. Jeg har i Dag byttet min Pose med ham i den oprigtige Hensigt at lette ham Byrden. At det er faldet ilde ud, er ikke min Skyld." — „Dræb ham!" raabte Lokman truende, i det han rakte ham Kniven, „eller jeg kaster dig giennem dette aabne Svælg, hundrede Favne ned til Dgler og Slinger." — „Kast!" raabte Ibrahim med freidigt Mod, i det han foldede sine Hænder, og fæstede sine Dine paa de funklende Stierner. — „Du har faaet Mod, Ibrahim!" sagde Lokman spodsk. — „Det giver Ulykken," svarede Ibrahim. — „Og paa hvilken Grund — hvilket Haab gjør dig modig?" spurgte Trolden. — „Mit Haab staaer til den Barmhiertige," sagde Ibrahim, „hvis kraftige Haand ligesaa vel kan redde mig fra Dglerne, som fra dig." — „Forvovne!" raabte Lokman, „du er mig ikke moden endnu. Langsamt vil jeg pine dig." Han gik bort. — „Arme Hussain!" sukkede Ibrahim, og betragtede den Blege. Hussain slog sine Dine op, han smilte venligt, og rakte Ibrahim sin Haand. „Jeg har hørt, hvad der er foregaaet mellem dig og Trolden," sagde han. „Den Ondes

Anslog er lykkedes ham ilde. Hvad der skulde adsplitte mere, har forenet. Ibrahim! nu kiender jeg dig. Tilgiv, at jeg mistænkte dig! Kan du tilgive?" — Ibrahim omfavnede ham. — „Vil du være min Ven, Ibrahim?" — „I Liv og Død." — Hussein stod op, han omfavnede sin forrige Fiende; de sank ned paa deres Knæe, og Mahomed's hellige Maane smilte saligt fra sin Himmel ved at see Forsoningens Kys. Den kastede sit blege Skin over Heden, og det endnu blegere Gien skin fra Sandet forstærkede sig, som om det jublede over, at Modgangens Drk havde udflettet en skøn Blomst, som Medgangens Eden ei havde været i Stand til at udflette.

Rofman kom ind, betragtede de tvende Forsnede, og slog en græsfuld Latter op. „Nu bilder I eder vel ind at være lykkelige?" sagde han, „at have vundet Siælerne? Troer ikke det! Hussein er for stedse tabt. Allah har vendt sine Dine fra ham. Han har selv villet forkorte sine Dage og sit Barns; han hører mig evig til." — „Der er Ingen evig uden Allah," raabte Hussein, som nu fuldkommen var kommen til sin Bevidsthed. „Har du reddet mit Liv, saa har du dig uafvidende bidraget til at redde min Salighed. Saa længe der er Liv, er der Haab; saa længe Mennesket lever, kan han bedre sig." — „Du har dræbt din Datter," sagde Rofman; „du har spildt hendes Blod paa Jorden. Du est en Barnemorder." — Hussein blegnede. — „Hun lever," raabte en sød Stemme fra Røsthvælvingen, „fat Mod, og haab!" — „Ha, hun er atter løst af sin Dvale!" raabte Rofman forvirret, og forsvandt.

Fra nu af vare Ibrahim og Hussein trofaste Venner, de deelte hinandens Sorger, og fandt Trost ved hinandens Side. Det var dem ikke længer tungt, at finde Guld og Edelstene paa Heden. De behovede blot at gaae ud og

søge et Dieblif, saa fandt de, hvad de ønskede. Medens de søgte, jvævede der kolige Skyer for Solen, og en mild Vind viftede. De opdagede endog tilsidst Fjeldridser med Skygger, Blomster og Rildevæld.

Lofman, som saae dette, tog dem nu med sig ned i Biergværkerne, hvor de maatte udføre det haardeste Arbeide. Men ogsaa her kom Lykken dem i Møde. De lærte, som af sig selv, at udhugge Metallerne. Malmet faldt uden stor Vanskelighed, som af sig selv, i deres Hænder. I denne fortrolige Omgang med den stille, store Natur aabnede sig deres Hjerter, hævede sig deres Aand, og hærdede sig deres Legemer. De elskede ikke længer Rigdommen og Forsængeligheden, men Gud, Naturens Underværker og sig selv indbyrdes. Lofman vovede ikke længer at mishandle dem.

Det Eneste, hvad der endnu kostede dem Anstrengelse og selv legemlige Smerter, var et Skiodsskind, saaledes som Biergmændene bruge, hvilket Lofman havde givet dem at sammensye. Det var af det haardeste, tykkeste Læder, og sonderrevet tværs igiennem. Naalene sprang idelig i deres blodige, forstufne Hænder, medens de syede derpaa. De skiftedes troligt; naar den Ene var træt, tog den Anden fat. Men der var endnu meget at gjøre, da Lofman en Aften, under Trusel af haarde Gudsflettelser, befalede dem at sidde oppe hele Natten, for at saae det færdigt til om Morgenens. De indsaae ikke, hvordan det skulde blive muligt. De anstrengte deres sidste Kræfter, da ulykkeligviis Hussein, som henimod Morgenstunden just syede derpaa, medens Ibrahim blundede, jog sig Sylen saa dybt ind i Haanden, at han gav et Skrig, og kastede fortvivlet det uboelige Læder til Jorden. Ibrahim vaagnede. For at forbinde Hussein, søgte han om sin Turban; han vilde tage Klædet deraf og vikle om Husseins Haand. I det han nu betragtede Turbanen, saae

han, hvad han hidindtil ikke havde bemærket, at det ikke var hans, men hans Søns Alhs Turban, som han i det sidste Natteherberge, de havde været i sammen, maatte have taget for sin. I det han nu løste Klædet op, faldt den forunderlige Talisman i hans Hænder, som Alh havde forvaret der. Ibrahim betragtede den, og da han saa de mange skønne Edelstene, tænkte han: „Vor Tyran er en Elsker af skønne og skønne Stene. Saa skønne, som disse, har jeg endnu ingen seet. Jeg vil lægge dette herlige Klenodie paa hans Seng; det vil fornøie ham, naar han vaagner, og maaskee formilde ham, naar han ikke finder Skindet sammensyet endnu.“ Med dette Forsæt gif han hen i Sidehulen, hvor Lokman laae, tog Talismanen, og lagde den paa Troldens blotte Bryst. Derpaa ilede han tilbage, forbandt sin Ben, og gav sig selv til at sye saa længe, til han ikke kunde mere.

Solen var allerede længe opstaaet, men Lokman sov endnu, hvad han aldrig pleiede. Hussain listede sig ind, og fandt ham i den dybeste Slummer. De tvende Benner takkede Forsynet, at det reddede dem endnu fra Mishandlinger. Ibrahim sagde: „Maaskee sover han den hele Dag, og vi have da Tid til at giøre vort Arbeid færdigt.“ Nu kappedes de, alt hvad de kunde. Den Eine syede, medens den Anden hvilede og hentede Vand og Brød til et Maaltid. Men Natten kom — og de vare endnu ikke færdige.

Saaledes sadde de tre Dage og fire Nætter, og syede uafsladeligt. Deres Hænder vare blodige og hovne, deres Dine dumme af at stirre. Men de lode ikke Modet falde. Det fælles Benskab, den vearsidige Medlidenhed og Omsorg gjorde dem Arbeidet muligt. En hemmelig Anelse sagde dem, at det var nødvendigt til deres Livs Lykke, at saa det haarde, sonderrevne Skind atter sammenføiet.

Ligesom Morgenrøden frembrød den fjerde Dag, og spredte sine Straaler ud over Heden, gjorde de begge de sidste Sting. Med Glædestaarer fulde de hinanden om Halsen, og knælede i Morgensolen. „Det er fuldbragt!“ raabte de med Henrykkelse, i det de udstrakte deres Arme mod Himlen.

„Det er fuldbragt!“ hørte de en yndig Stemme sige. De sloge deres Bine op — o, Forundring! Den mørke, fugtige Hule, hvori de nylig stode, var forvandlet til en deilig, lys Grotte. For dem stod den skønne Peribanu med sin Stiernekrands og sit Emaragdscepter. „Det er fuldbragt!“ sagde hun venligt smilende. „Seer, hvad I atter have sammenføiet!“ — Hussein og Ibrahim betragtede det sammensyede Skind, som de endnu holdt i Hænderne. O, Under! Det var det prægtige Guldstof, som Ibrahim engang paa Torvet i Brede havde sønderrevet med Husseins Venskab.

„Det havde lidt stor Brost og Bræk,” sagde Peribanu, „det har kostet Flid og Umage at sye sammen igien; dog er det bedret. Traadene af eders Barndoms Venskab ere atter sammenføiede; Ufskyldighedens Blomster, som vare oprykkede med Rode, ere atter plantede i eders Livs gyldne Grund.“

Ibrahim kiendte paa de skønne Træk den venlige Kone igien, som engang var kommen til ham om Natten, og havde bedet ham om Stoffet til sin Datters Bryllup. — „Du maa virkelig give mig det endnu engang til min Datters Bryllup,” sagde Peribanu; „jeg holder det endnu i Dag, og det skal bruges til et Brudetæppe, hvorpaa hun skal knæle for Allah med sin Brudgom.“ — Ibrahim rakte hende Guldstoffet, Peribanu vinkte med sit Scepter, et Forhæng hævede sig — og Ibrahim og Hussein saae deres

Børn blomsterfrandsede at knæle ved et Alter for Maanens hellige Billed.

„Prophetens straalende Tegn vexler evigt,“ sagde Peribanu, „og bringer Fryd og Kummer efter den evige Skiebnes Love. Eder har den nu tildeelt sin Lyst. Allys og Gulhyndys Liv skal vorde en deilig Foraarsmorgen, og Ibrahims og Husjains Alderdom en blid Septemberdag.“

Da hun havde talet disse Ord, førte hun det fiærlige Par til de Gamle, som med Glæde omfavnede deres Børn, og gave dem den faderlige Belsignelse. — „Du har vundet,“ sagde Peribanu til Ally, „og din Fader har ikke bidraget Lidet dertil. Eders Fryd vil aldrig mere vorde forstyrret af Ondskabens og Forsølgelsens Efterstræbelser; den faldt i sin egen Snare.“ Hun vinkte, Fjeldet revnede, og de saae den unge Konge med Rubinkronen paa sit Hoved, i Purpurkaaben, at ligge bleg som en Dødning paa et Leie, med Talismanen paa sit blotte Bryst. Over hans Hoved brændte en Gravlampe. Han saae listig og underfundig ud endnu i sin dødelige Slummer. — „Sov der til evig Tid!“ raabte Peribanu. — „Letsindighed vil igien befrie mig,“ svarede han med huul Røst, i det Hvalvingen atter tillukkede sig. — „For denne Kreds er der i det mindste Intet meer at frygte,“ sagde Peribanu. „Mine unge dydige Benner, mine gode Oldinge ville ikke selv grave en Grav for deres egen Ulyksalighed.“

Derpaa holdt den gode Fæe det elskende Pares Bryllup, og den skionne Natur med alle sine Skabninger tog Deel i at hoitideligholde det. De Elskende levede længe og lykkelige i Naturens Skiod, som vore første Forældre i Skabelsens unge Dage, og skienkede Esterverden deilige Børn, der bleve Stamfædre til en kraftig Slægt mellem Fjeldene.

Hussain og Ibrahim døde tilde, og begravet af deres Børnebørn. Den gode Fee forlod aldrig Ally og Gulhyndy.

Vi slutte vor Fortælling med nogle Brudevers af Trærnes, Flodens og Fjeldets Alf, som Hændelsen har bevaret.

Da de Elskende efter Foreningen sadde i Grotten med deres Forældre hos Peribanu, omringet af alle de nydelige Skovens Dyr, kom en af de deilige Drenge med de røde Kinder og flagrende Loffer springende ned af et Træ, og rakte Gulhyndy en Blomsterkrands, med følgende Digt:

Af grønne Qviste,
 Som altid vidste
 At føle Gulhyndy sødt, hvor hun stod,
 En Krands vi nu flette,
 Den venligt sætte
 Paa Isjen, omloftet af Guldhaarets Flod.
 Rosernes Blod
 Din Skønhed betyder,
 Sneehvide Lilier de himmelske Dyder,
 Som fylde dit Bryst
 Til Allys Lyst.

Derpaa steg en nydelig lille Havfru op af Floden, neiede sig dybt for Gulhyndy, og rakte hende en Perlesnor med følgende Sang:

Vi Bække smaae
 Med Bolger blaae
 Vil ei de Sidste være:
 Vi risle her
 Bag Busk og Trær,
 Den unge Brud til Ære.

„Hun speilte sig
Saa tidt i mig,“
Maa hver en Bove sige.
Derfor i Chor
En Perlesnor
Vi rækker Ulys Pige.

Derpaa revnede Fjeldet, og en stille, alvorlig Skikkelse
i blankt Harnisk traadte frem, og rakte Uly en Guldkrone
med Edelstene. I Guldet stod gravet:

Guldkronen hiin røde
Dig straalet i Møde,
En hellig Krands.
Modtag de rene,
De ædle Stene;
Lær af dens Glands:
Gi Matten fordunkler
Den Straale saa varm,
Som ægte funkler
I Stovets Barm!

Reichmuth von Adocht.

En Fortælling.

I Coln levede Aar 1571 en rig Borgemeester, hvis Hustru Reichmuth efter et Par Aars lykkelige Ægteskab blev syg, og døde. Hun havde været ung og skøn, og hendes Mand forlod ei hendes Seng i al den Tid, hun laae for Døden. Dog var Dødskampen mindre Lidelser, end Afmagt, der saa ofte gientog sig, til den ikke ophørte meer, og hun sov hen. Det er bekiendt, at Coln er en Stad, som i Henseende til Andagt kan sættes ved Siden af Rom; derfor har man og i Middelalderen kaldet den Roma germanica, eller civitas sancta. Det var, ligesom den i følgende Tider ved Fromhed vilde forsones det Uheld, at have været den afskyelige Agrippinas Fødestad. Man saa der i lang Tid ikke Andet end Munke, Præster og Studenter, hvoraf mange sang for Almisse ved hver Mands Dor. Man hører bestandig Klokkerne ringe der, og tæller ligesaa mange Kirker og Capeller, som Aaret har Dage.

Den fornemste Kirke er Cathedralen Sanct Petrus, en af de fortræffeligste Bygninger i Tydskland, men dog ikke nær saa fuldendt, som formodentlig Bygmesteren har havt i Sinde. Kun Choret er hvælvet. Kirken bestaaer indvendig af fire mægtige Pillerader, og er noget længer, end den Straßborger Münster. Hovedalteret er en eneste sort Marmorsteen, bragt fra Namur over Maas paa Rhinen til Coln. I Sacristiet viser man en Stav af Elfenbeen,

som skal have tilhørt Apostelen Peder. I et Capel staaer en sølvforgylt Kiste med de hellige tre Kongers Liig. Man seer deres Pandeskaller giennem en Aabning i Laaget: de tvende hvide, for Gaspar og Balthasar, den mellemste sort, for Melchior. Kisten er besat med Edelstene. Det er begribeligt, at disse mærkværdige Kostbarheder, helliggiorte ved den ærværdige Tid, maatte giøre et stærkt Indtryk paa Catholikernes Phantasie, og at de tre Pandeskaller giennem Solvet og Juvelerne ligesaa meget har overbevist deres Følelser om Ægtheden af disse Reliquier, som et historisk Blik beviser os Uægtheden deraf.

I denne Kirke blev Reichmuth von Adocht bijat med stor Pragt; og i en Tidsalder, der havde mere Sands for det Solide, end Smag, mere religiøs Tro paa Udødeligheden, end vantro Frygt, kan man ikke undre sig over, at hun blev smykket som en Brud, i broget Silke, med spraglede Krandsje paa Hovedet, og kostbare Ringe paa de blege Hænder.

Saaledes blev hun hensat i et lidet Capel i Kielderen under Choret, i en Kiste med Glasruder. Adskillige Forfædre laae der alt; hun havde selv tidt med from Gysen besøgt dem under Gudstienesten, medens hun levede, og stirret ind giennem Ruderne paa de brune Mumier, hvis Dødningehoveder synderligt afstak til Guldet og Edelstenene, og paa en sær Maade viste Forskiellen mellem det Forgængelige og det Bestandige. Med at balsamere havde man ophørt; Rummet var fuldt, og da Reichmuth var bijat, havde man besluttet, at ingen Flere skulde sættes derhen. Hun laae altsaa, som hun var taget af Sottesengen, kun iført den underlige Pragt.

Den vakkre Adocht, hendes Ægteherre, havde med tunge Skridt fulgt sin Hustru til hendes Hvilested. Den

store Klokke i Taarnet, paa to hundred og tyve Gentner, havde tonet sin høie Sørgeflang giennem den vidtløftige Stad. De fromme Munke havde med Sang og Serpenter, ved Lys og Røgelse sunget Siælemesser af de store Pergamentsfolianter, som laae i Choret paa Nodestolene. Hendes Frænder havde alle været med, havde holdt den hellige Krost i deres Hænder, og bestænkt hende med Bievand under Sangen. Nu laae hun der, bleg og udstrakt i Dødens Hal. Det uhyre Uhr, der kun optræffes eengang om Aaret, der viser Dagens Timer og Stjernernes Løb, var det eneste Bevægelige i den tause Hvalving. Dets eensformige Tif Taf lod over de stille Grave, over de gamle Helgenbilleder.

Det var en stormfuld Novemberaften, da Peter Bolt, Undergraver ved Sanct Peters Kirken, efter den prægtige Jordefærd gik hjem til sin Bopæl. Denne fattige Mand havde for tre Aar siden giftet sig; hans Kone havde Aaret efter Bryllupet skienket ham en Datter, nu gik hun igien hoi-frugt-sommelig. Med et tungt Hierte vandrede han fra Kirken til sin stille Bolig, der kold og fugtig laae ved Floden, og havde Blæsten om Efteraaret fra første Haand. Han vilde gaae ind til sin Kone, men den lille Maria, der sad alene i den forreste Stue paa en Skammel, og legede med sin Duffe, kom ham i Møde. „Fader!“ sagde hun, „ikke gaae ind. Storken er kommen, og har bragt Maria en Broder. Moder er syg, og ligger i Sengen.“ — Kort derpaa kom hans Svigerinde ud til ham, og bragte ham et nysødt, velstakt Dregebarn. Hans Kone befandt sig ilde, og der blev gjort Fordringer til nødvendige Udgifter, som langt overstege hans Kræfter. I denne Nød løb han hen til Joden Isaak, der i de senere Tider ofte havde hjulpet ham med en lille Sum mod forsvarligt Pant. Men der var intet mere at pantsætte, og Bolt maatte grunde sit Haab

paa Isaaks Medlidenhed. Dette var en daarlig Ankerplads. Med vaklende Skridt gik han hen, og bankede paa Magerkarlens Dør. Isaak hørte hans hestige, med Taarer afbrudte Begiering med Taalmodighed; da den var tilende, svarede han ganske sagtnodig, at han Intet kunde laane ham paa et nyfødt Barn, og at Taarer og Suk var et slet Pant, som ingen ordentlig Mand kunde holde sig til. Raadvild og ulykkelig tumlede nu Bolt hjemad igien. Hos de rige Prælater havde han været adskillige Gange, de havde affpiist ham med en ubetydelig Almisse, og nu turde han ikke komme der mere. Det var mørk Nat, den første Sne faldt just i store vandkolde Tøfog skraas hen over Dompladsen. I denne Tilstand, ganske hensiunken i sin Ulykke, forseilede han Veien over Torvet, som han dog var gaaet saa ofte, og stod, inden han vidste det selv, paa Trappen lige for Hoveddøren til Domkirken. Kloffen slog tre Slag, det var Tregvarteer til Tolv. Bludselig foer der Bolt en Tanke som et Lyn giennem Hovedet. Han saa sin lille Maria lege med Duffen, sin syge Kone ligge med den nyfødte Dreng ved et udtæret Bryst; derpaa saa han den døde Reichmuth ligge i Glasfisten med Brillanter paa Riig-fingrene. „Hvad skal hun med dem?“ tænkte han. „Et herligt Pant for Isaak! Er det da en Synd, at tage fra de Døde, for at give til de Levende?“ Med disse Tanker skyndte han sig hjem, og efter hundrede Gange paa Veien at have tænkt frem og tilbage, bragte hans Kones fortvivlede Smil ved Modtagelsen ham til at tage sin Beslutning. Han tændte sin Blindlygte, tog det store Knippe Røgler iommen, og travede afsted.

Paa Veien kom det ham for, ligesom om Jorden gnygede under ham; men Forestillingen om, at det hiemme var værre, end her, drev ham fort. Han trøstede sig ved

det flette Beir, som holdt Gaderne tomme, saa at Ingen kunde belure ham. Paa Trappen stod han et Dieblif stille; derpaa tog han Mod til sig, satte Nøglen i den gamle Laas, dreiede den om med det vante Greb, og nu stod han ene i Kirken, efter at have lukket Døren paa Alem efter sig.

Med hvilken Hierteklappen gif han over det lange Kirkegulv! Han rystede saa stærkt med Lygten i Haanden, at han hvert Dieblif frygtede for, at Lyset skulde gaae ud. Det kom ham for, som om de bonede Egetræes Cherubim paa Stolestaderne vilde holde ham tilbage ved Kiortelen med deres Vinger. Han havde engang hørt om et Menneske, der var gaaet ind i Kirken for at vise sit Mod med at hugge Kniven i et Liigfiistelaag; uforsigtigviis havde han tillige giennemboret Kiortelflisen, og da den holdt ham tilbage, var han falden om og død af Forstrækkelse. — „Du maa tæmme din Frygt, det er altsammen Indbildning, det er kun Blodet, som koger, og bedrager dig. Hundrede Gange er du gaaet her om Natten, og der er Intet hændet dig.“ Alt dette sagde han sig selv; men det gjorde ham ikke modigere.

Hvergang han kom forbi en Altertavle med Lygten, og belyste Billederne, forekom det ham, som om de alvorlige Ansigter gjorde truende Miner. Et Stykke forestilte Apostelen Peders Henrettelse. Med Hovedet ned imod Jorden, og Fødderne strakte mod Himlen, hang den Hellige der paa Korset. Blodet sank ham ned i det udtryksfulde Ansigt, og de solvgraae Lokker feiede Støvet. I dette Dieblif forekom det Bolt, som om Uhrets Secondslag lode stærkere. Han foer adskillige Skridt tilbage. „Gud!“ tænkte han, „hvad jeg dog er for en Synder! Den hellige Petrus døde selv saa ydmygt sin piinlige Død for Jesus — og jeg forraader ham!“ I det samme galede Midnatshanen derude; og nu randt det Bolt i Sinde, hvorlunde Petrus havde fornegtet

sin Frelser tre Gange, inden Hanen galede to. „Han var dog ogsaa et Menneske,” tænkte Bolt, „og havde ingen Johanna, ingen lille Maria, intet nysødt Barn at forsørge.” Denne Tanke gav ham mere Mod. Han gik flægt Hoialteret forbi, aabnede Choret, steg ned ad Trappen, gik igiennem den lange smalle Kieldergang med Begravelser til begge Sider, lukkede Reichmuths Capel op — og nu stod han lige for hendes Kiste. Der laae hun bleg og gul. Han troede alt at spore en ubehagelig Tiiglugt i Hvælvingen. Glitteret i hendes Haar, og Ringene paa hendes Fingre glimrede selsomt i det svage Lygteskin.

Han vilde aabne Laaget — men foer tilbage. Det forekom ham, som om den Døde forandrede sine Miner. „Havde jeg kun Tid,” tænkte han, „saa vilde jeg dog heller brække Noget ud af de andre Kister. Tiden har allerede udslettet det Menneskelige paa disse Mumier. Man bringer jo uden Samvittighed Mumier fra Egypten; den lange Tid har tilintetgjort Dødens Ret, og ophævet Egenes Ærværdighed. Men dette er Christne,” tænkte han igjen, „mine Venner og Brødre. Egypterne selv holdt deres Begravelser i stor Ære; det er kun deres Fiender, som aabner og plyndre dem.” Angsten for at blive for længe paa dette fæle Sted gav ham Virkekræft. Reichmuths Kiste forekom ham lettest at bryde. Han vilde aabne den med et Brækjern; men det gik ikke saa let. Glasruderne i Laaget vare for smaae og forsynede med Staaltraad; han maatte bryde Træet i Stykker udenfra. Medens det knagede stærkt i Kistelisterne, flød den kolde Sved ham ned over Ansigtet. Denne Lyd overtydede ham mere sandseligt, end alt det Øvrige, om at han var en Kirkerøver. Før havde han kun været bange for, hvad der var omkring ham; nu begyndte han at blive bange for sig selv — og han havde uden Tvivl

ladet sit Forjæt fare paa Halvveien, hvis ikke pludselig Laasen var sprunget op, i det han trykkede paa en Fjær. Hurtig saae han sig tilbage, som for at opdage, hvem der stod bag ved ham, og belurede ham. Da han Ingen saae, faldt han paa sine Knæe, opløstede sine Hænder, og sukkede: „Hellige Døde! tilgiv mig. Du behøver Intet af denne Bragt, og en eneste Steen deraf kunde gjøre en stakkels levende Familie saa lykkelig.“ Det kom ham for, som om den Døde ved disse Ord saae blidere ud. Behiørtet greb han hendes Haand, og vilde astrække Ringen. Hvad skildrer hans Forsærdelse, da Riget i det samme omfattede hans Haand med lange flamme Fingre, og trykkede sig fast om HaandleDET! Med et Skrig vristede han sig bort. Han havde ikke saa megen Besindighed, at tage Lygten med. Angst finder Veien i Mørke. Som en Hare foer han giennem Capelgangen, giennem Choret, og var uden Tvivl kommen lykkeligt ud, hvis han ei i Skyndingen havde glemt den store saa kaldte Diævelsteen, der ligger midt i Kirken, og som den menige Mand troer er kastet giennem Hvælvingen af den Døde. Saa meget er vist, at den er faldet ned fra Loftet, og at man endnu viser Gullet deroppe, hvor den er faldet igiennem.

Mod denne Steen tørnede den ulykkelige Bolt, ligesom Kloffen brummede sine tolv dybe Slag fra det høie Taarn; og ubevidst styrtede han som død til Jorden. Da han vaagnede af sin Asmagt, og mærkede, at der Ingen forfulgte ham, gav Angsten ham atter Vinger. Nu ilede han ud af Kirken, over Torvet lige til Borgemesterens Huus. Han følte Intet uden sin Synd, og indsaae ingen anden Mulighed i at undgaae den Dodes Hevn, end ved at bekiende sin Forbrydelse.

Han maatte længe banke paa Borten, inden man luffede ham op. Alle Husets Folk laae i deres første Sovn, kun den bedrøvede Adocht sad endnu oppe i sin Canapee, hvor han saa ofte havde siddet med Reichmuth. Nu sad han ene. Hendes Billed hang henne i Skyggen paa Bæggen. Med stille Taarer stirrede han derhen, med Haand under Kind. Bolts gientagne Banker vakte ham endelig af sin veemodige Drøm; han gik hen, aabnede Vinduet, og spurgte: „Hvem er der?“ — „Al, strenge Herr Borgemeister!“ lod Svaret dernede, „det er mig.“ — „Hvilken mig?“ — „Peter Bolt, Undergraver ved Sanct Peters Kirke; jeg har en Sag af yderste Vigtighed at aabenbare eder, Herr Borgemeister!“

En naturlig Tankeforbindelse af Reichmuth, Graven, Kirken, hvor hun laae, og den vigtige Hemmelighed, drev Adocht afsted, for saa snart muligt at høre mere. Han tog sin Borstabel, ilede ned af Trappen, og aabnede selv Døren for Bolt. „Hvad har I at sige mig?“ raabte han. Neppe var Døren luffet, før Bolt kastede sig for Adochts Fodder, og bekiendte sin Synd med Alt, hvad der var hændet ham. Adocht hørte til med den største Forundring. Hans Brede var blandet med Medlidenhed. Han befalede Bolt at fortie denne Sag, da han ellers kunde styrte sig selv i den største Ulykke. Selv besluttede han strax at gaae hen med Bolt i Kirken igien, for at undersøge Sammenhængen. Men hiin vægrede sig aldeles derved. „I maa før bringe mig strax til Retterstedet,“ sagde han, „end at jeg anden Gang skulde forsynde mig og forstyrre den Dødes Fred.“ Adocht brændte af Begierlighed efter at komme derhen. Et Glint af Haab opsteg i hans Hierte. Paa den anden Side rørte Bolts Tilstand ham. Denne skielvede og bævede, og fortalte Borgemeisteren sin Kones Nedkomst og sin trængende

Armod med saa blegt et Ansigt og saa fortvivlede Dine, som om han selv havde været et Gienfærd fra Kirkegaarden. Borgemeesteren befalede Bolt at fatte sig, og ei at tale til Noget derom. Med et Par blanke Dalere afhjalp han hans trængende Nød, og formanede ham til at gaae hjem og sørge for sin Hustru.

Nu kaldte Adocht paa sin gamle Gaardskarl. „Er du bange for de Døde, Hans?“ spurgte han ham. „Nei, faste Herr Borgemeester!“ var Svaret, „de ere ikke nær saa slemme at komme til Rette med, som de Levende.“ — „Turde du for Exempel gaae ind i Domkirken i Nat?“ — „Naar jeg gif i mit lovlige Kald, ja; af Nysgierrighed, ikke. Man skal ikke spotte det Ærverdige.“ — „Troer du paa Spøgelsjer, Hans?“ — „Ja, jeg gjør, Herr Borgemeester!“ — „Er du bange for dem?“ — „Nei, jeg er ikke. Jeg holder med vor Herre, og saa veed jeg, han holder igien med mig, og han er den Stærkeste.“ — „Vil du følge med mig i Domkirken, Hans? Jeg har havt en underlig Drøm om min salig Hustru; det var, som om hun kaldte paa mig over Torvet fra Lydhullet i Kirfetaarnet.“ — „Nu har vist Peter Bolt været her, og sat jer Gluer i Hovedet. Disse Gravere have Syner hvert Dieblif.“ — „Tænd din Hornlygte, Hans! ti, og følg med mig! Jeg befaler dig det.“ — „Naar I befaler det, faste Herr Borgemeester! saa maa jeg lystre, thi I er baade mit Herskab og min Dyrighed.“ Nu tændte Hans uden videre Modsigelse sin Hornlygte, og fulgte sin Herre.

Adocht treen' med hurtige Skridt ind i Kirken; men Hans, der skulde gaae foran og lyse, sünkede ham med sine Betænkeligheder, saa det kun gif langsomt. Strax ved Indgangen belyste Hans de gyldne Stave over Døren, hvoraf der hvert Aar blev hængt een hen til i den regierende

Churfyrstes Levetid, for at see, hvor længe han havde regieret. „Dette er en god Indretning, faste Herr Borgemeister!“ sagde Hans; „saasnart man bare tæller disse Stave, saa kan man strax see, hvor længe den fromme Herr Churfyrste har hersket over os syndige Menneſter.“ — De skønne Gravsteder af Kobber og Alabaſt maatte han ogsaa først belyse; han bad sin Herre forklare sig Indskrifterne, kort bar sig ad som en fremmed Rejsende, der benyttede sig af denne Leilighed for at see Kirkens Mærkværdigheder, skøndt han havde levet alle sine fire og tredſindstyve Aar der i Cöln, og været i Kirken flere Gange om Ugen i den Tid.

Adocht, som vidste, at det ikke hjalp at drive paa ham, fandt sig i sin gamle Huusvens Besynderlighed, og nøiedes blot med at svare saa kort som muligt paa, hvad han spurgte om. Saaledes kom de nu hen imod Høialteret. Men da stod Hans pludselig stille, og var ikke til at drive videre. — „Skynd dig dog!“ raabte nu Adocht, som begyndte at tabe Taalmodigheden, og hvem Hiertet alt bankede stærkere af den uroligste Forventning. — „Alle gode Engle! staaer os bi!“ mumlede Hans mellem de flapprende Tænder, i det han famlede ved Bæltet efter sin Rosenfrands. — „Hvad fattes dig?“ raabte Adocht. — „Seer J ikke, hvem der sidder henne, strenge Herr Borgemeister?“ — „Hvor?“ — „Gud forlade mig: der sidder den salig Frue i et langt sort Klæde paa Alteret, og drikker af Sølvfalken!“ — Nu vendte Hans Blikket hen imod Synet — og det var virkelig saa. Bleg sad hun der i det lange sorte Klædebon, og hævede den sølverne Skaal til sine Læber med en mager Dødningsarm. Og saa Adochts Mod begyndte nu at vafle. „Reichmuth!“ raabte han, „i Jesu Navn svar mig, er det dig selv, eller din Skygge?“ — „Af,“ svarede en svag Stemme, „det er mig. J havde begravet mig levende.

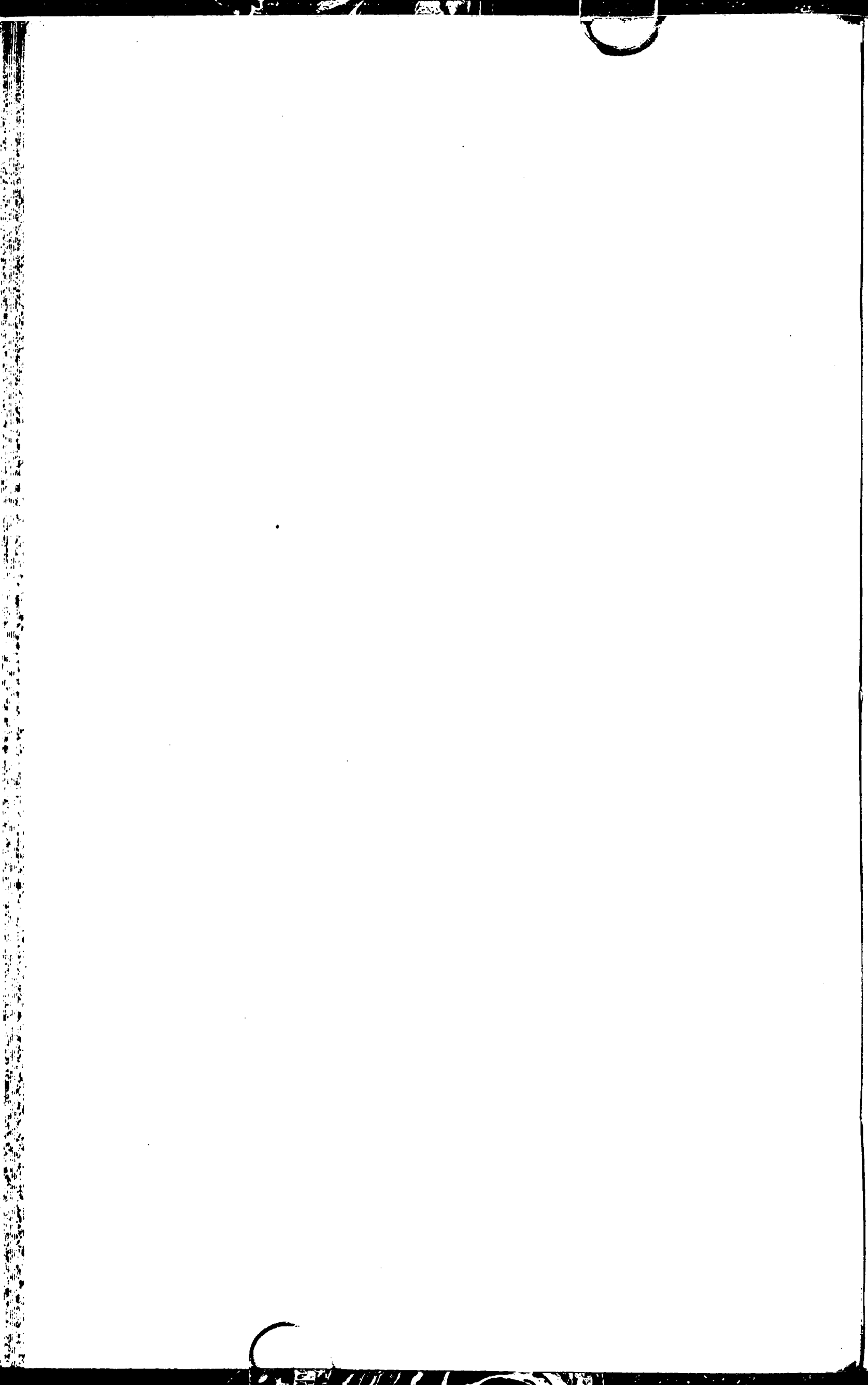
Jeg var nær ved at forsmægte; men denne Draabe Viin har vederqvæget mig igien. Kom op til mig, kære Udocht! Jeg er ikke død, men jeg er mat, og hvis der ikke sørges for mig snart, dør jeg." — Nu ilede Udocht op til Alteret, og sluttede den elskede gienfundne Reichmuth i sine Arme.

Efterat Bolt var flygtet, havde Reichmuth, som var vaagnet i Liigkisten af sin Dvale, havt nogle skræffelige Dieblif. Inden hun ret kom til sig selv igien, havde hun ved sin Armbevægelse kastet det Lys, Bolt havde ladet staae paa Kisten, overende, saa det gik ud. Hun slog Dinene op, og vidste ikke, hvor hun var. Hun følte omkring sig, men i Stedet for varme Sengklæder fandt hun sig hyllet i det tynde Silketoi. Hun greb til sit Hoved, og fik fat paa adskillige Guldsmykker. Endnu vidste hun ikke, hvad hun skulde tænke. Det var bælmørkt. Ved at føle sig noget mere for, opdagede hun, at hun laae i en snever Kasse. I det samme adskilte Sneeskyerne sig paa Himlen, og den klare Maane stod just lige for det eneste lille Vindue, der var paa Hvælvingen. Nu saae Reichmuth til sin Skræk, hvor hun befandt sig. Hun sprang op, og fyldte Graven med sit Skrig. De forfærdeligste Forestillinger om at begravees levende, om at døe af Hunger og Tørst, om at tilbringe sine sidste, græsselige Timer mellem fæle Liig — alt dette stod klart for hende. Døren var lukket. Den forfækkede Bolt havde slaaet den i efter sig. Hun vidste, at man ikke fra Choret kunde høre hendes Skrig. Vinduet var høit oppe, og vendte ud til et assides Sted, hvor Ingen kom. Det var sandsynligt, at man i flere Dage ikke vilde see herind. I den Tid maatte hun forsmægte. Reichmuth vred sine Hænder. Hun betragtede de hvide Linfister, de fortrøgede Bægge med Gysen. Det var paa disse Blade, hendes lange Negler skulde indgrave hendes

Lidelseshistorie — den eneste Lindring og Beskiæftigelse for hendes gysselige Død. Fortvivlelsen prægede sig i hendes blege Ansigt. Hun begyndte at fryse af Kuld og For-
 skrækkelse. I denne Nød saae hun sig om efter Noget, hun kunde svøbe sig i, og fandt det sorte Liigflæde, hvorpaa Kisten havde staaet paa Dødningebaaren. I dette hyllede hun sig; og det var, ligesom den varmere Tilstand gav hende Kraft igien. Maanen skinte saa klar. I sin sorte Ind-
 hylling knælede hun for Binduet, og raabte: „Hellige Moder Maria, som staaer deroppe i Kirken over dit Altar! jeg kan ikke i dette Dieblif knæle for dit Billed. Men dit Ansigt er blidt og straalende, som Maanens. Jeg forestiller mig, det er dig, som seer ned til mig fra din Himmel. Hellige Moder! red mig, forløs mig.“ Efter denne Bøn gik hun hen til Døren, og anvendte sine sidste Kræfter paa at omdreie det store rustne Tag. Hvad skildrer hendes Glæde, da hun mærkede, at Døren gik op, og at den ei havde været i Laas? Nu ilede hun med hurtige Skridt videre. Men hun vandt ikke længer end til Hvalteret. Hun følte det isne giennem sine Been af Mæthed, og frygtede atter for en Besvimelse. Til Lykke erindrede hun, at Præsten sædvanlig lod Glasfen, hvori man bragte Vin til Guds Bord, staae bag Alteret. Hun arbeidede sig did, aabnede Glasfen, og fandt netop saa meget, som hun behøvede at styrke sig paa. Med mere Andagt og Tro kunde vist Ingen nyde det hellige Sacrament, end hun nød Vinen her. Hun følte Livet vende tilbage i alle Aarer. Saaledes saae hun sin Husbond. Kun et Dieblif gyste han for det synderlige Optog; snart fattede han sig, og opvarmede den elskede Hustru i sine Arme.

Adocht føjede de bedste Foranstaltninger til hendes forsigtige Hiembringelse. Det var ham en let Sag, at skiule

den sande Aarsag til hans Kones Redning. Hvor stor var hans Glæde, da Lægen næste Dag forsikrede, at den farlige Crisis var overstaaet, og at han Intet havde meer at frygte for sin Reichmuth. Det var ham ikke muligt, at være for= tørnnet paa den stakkels Bolt, der var drevet af saa rørende Aarsager til sin Forbrydelse. Men Bolt var en strengere Dommer over sig selv, end Borgemeesteren. Han nedlagde sit lille Embed, og vilde aldrig som Betient see Kirken mere; endnu mindre turde han dvæle der om Aftenen. Reichmuth sørgede for hans Hustru, Adocht for ham. De stode begge Fadder til hans Barn. Hvilke Følelser opfyldte deres Bryst, da Reichmuth fiorten Dage derefter, paa en skøn, solklar Formiddag, holdt den smilende Dreng i sine Arme over Daaben, under Orgelets Klang, mens Stole= staderne vare udsmykkede med grønne Granqviste, Bladguld og Bladsølv, og alle Pulpiturer fulde af Byens Indvaanere! Det lykkelige Par takkede Forsynet af ganske Herte, og besluttede, aldrig at drage deres Haand fra den lille Dreng, hvis nødlidende Fødsel var det Eneste, der havde hindret Reichmuths gysselige Død. Saaledes blev da den bedrovelige Liigfærd pludselig omskiftet til en glædelig Barnedaab med Pauker og Trompeter; og den rige Adocht sparede ikke sin gamle Rhinsviiin den Dag, men lod den springe paa Torvet i et stort Kar, til Gammen for Almuen, som drak hans og hans Hustrues Sundhed under gientagne Fryderaab.

Maleriet.

En Fortælling.

Paa et Universitet i det sydlige Tydskland studerede to unge Mennesker. Ludvig, rig, af gammel Familie, lagde sig især efter Mathematiken, for at giøre sig duelig til Krigstjeneste. Sigfrid, hans Ven, studerede de skønne Videnskaber; men Malerkunsten var dog hans Hovedsag. Saa forskiellige deres Anlæg vare, saa aldeles stemte de overeens i personlig Elskværdighed. De meddeelte hinanden deres Indsigter, og dette gav Venskabet sin Kryder. Sigfrid pustede tidt en levende Aand i Ludvigs døde Vinier, Ludvig manede tidt Sigfrids flygtige Skjgger ind i sine Kredse; herved vandt de begge, og de indsaae meer og meer, hvad de vare hinanden.

Men saa fast og inderligt dette Venskabsbaand var knyttet, saa skulde det dog pludselig sønderrives ved en ulykkelig Hændelse.

Nylig komne fra det nordlige Tydsklands glimrende Hovedstad, fandt de det her, uagtet den langt skønnere Natur, noget dødt og kiedsommeligt. Ingen Skuespil, ingen glimrende Spadseregange, ingen Aftencirkler og Familiefreds. I Begyndelsen gav Nyheden det Hele noget Behageligt; men da de havde studeret alle Professorernes Physiognomier, giort sig bekiendt med deres Foredrag og Auditorier; da de havde giennemgaaet det lange Portraitgallerie af Studenteransigter, uden at faae synderlig Lyst til at fortsætte Bekiendt-

skabet; da alle Spadseregange flere Uger vare gientagne — saa begyndte det at gaae dem, som Adam i Paradiis: De længtes, midt i den skønne Natur, og fandt en trykkende Gensformighed i det meest Forskiellige.

Hvad der altid endnu morede dem, var om Søndagseftermiddag at vandre ud til et Giestgiversted, der laae en halv Miils Vej fra Byen, ved Indgangen til en Skov. Herhid stimlede Alt, hvad der havde Been at gaae paa, og Lust til at fornøie sig. I et aabent Skuur i Nærheden dandsede Studenter med Borgerdøttre, Haandværkssvende med Tienestepiger; og Quadrillerne blandte sig muntert mellem hinanden ved Fiolernes Lyd. Ikke langt derfra sadde Byens Honoratiores med deres Familier ved smukke Træborde under Skovens Hang. Herrerne røgte deres Pipe ved et Glas Biin; for Damerne stod der sædvanlig lidt Bagværk, et Glas Mælk, eller Limonade.

Bed en saadan Leilighed gjorde de to Benner Bekiendtskab med Professor Treumann. Deres Væsen, der var ligesaa langt fra Paatrængenhed, som fra bly Forlegenhed, behagede ham; og endskiøndt de ei kunde negte sig selv, at de egentlig vare trukne hid af en anden Magnet, end Professorens Lærdom, saa gjorde de sig dog al Umage for at lade saa. De indlode sig i en vidtløftig Samtale med ham om de gamle Folkefester; og det var kun nu og da, at deres Dine, ligesom hændelsesviis, faldt hen paa den skønne Mathilde med de store blaae Dine og de kastaniebrune Haar. Hun sad lige overfor, med sin Moder og sin yngre Søster, ved noget Haandarbeide.

Da det første Skridt var gjort, blev Bekiendtskabet ugentlig fortsat. Man vovede nu ogsaa at indlade sig i Samtale med Gomsfru Mathilde, naar Faderen ikke var tilstede. Hverken hun eller de unge Herrer manglede Bittighed,

og denne Selskabelighedens skønne Blomst, naar den ikke misbruges, bragte dem snart hinanden nærmere. Ved at udlade sig over lutter fremmede Ting paa en spøgende Maade, gjorde de uformærkt personligt Bekendtskab.

Det varede ikke længe, før de tvende Venner begge vare forelskede. Men saa oprigtige de havde været før i alle øvrige Ting, saameget søgte de nu at undgaae hinandens Opmærksomhed. Især talte de altid om Mathilde med en forstilt Kulde. Imidlertid begyndte den Enes at blive den Anden meer og meer til Uleilighed; dette forarsagede ondt Lune og Uenigheder. Naar de spadserede, gik enhver helst alene, før at kunne uforstyrret hænge ved sine forelskede Tanker. Naar de traf sammen hos Treumanns, gik den Første altid bort før den Sidste. Imidlertid kunde Hiertet dog ikke ganske undvære en Fortrolig; og snart havde hver sig en Ven blandt de Renommister, som de før saa Uger siden saa omhyggeligt havde søgt at undgaae.

Men skøndt de nu begge tilbade Mathilde, saa kunde hun dog kun i det Høieste giengielde den Enes Kiærlighed, og Sigfrid var den Lykkelige. Hans Kunst var det Første, som bragte ham i et fortroligere Forhold til hende. Een Dag, da hun brodeerte paa en Synpose, der skulde sendes en fraværende Søster paa hendes Fødselsdag, foreslog han, at male Mathilde i Miniatur, Billedet skulde stikkes i Synposen, og den glade Overraskelse vilde da være langt større, naar den kiære Søster fandt Giverinden i selve sin Gave.

Sigfrid havde nu Leilighed til hele Timer uforstyrret at betragte den skønne Pige. Det Maleriske i Anordningen gav ham frit Raaderum over hendes Klædedragt. Shawler, Solhatte, Halstørklæder og Handsker var der ikke at tænke paa i den Tid; og skøndt han vist ellers vilde skiælvet over

at røre ved hende, saa gav hans lovlige Kald ham dog saa meget Mod, at han selv flettede hendes Haar om undertiden, og stak den Skildpaddes Kam mere dristigt i Nakken.

Bed denne Leilighed lærte de nu ret at kiende hinanden, og det varede ikke længe, før de tilstode hinanden deres Kiærlighed.

Imidlertid havde Ludvig, som frygtede for at hans Adelskab vilde gjøre ham mistænkelig hos Mathilde, anholdet om hende hos Forældrene. Ludvig var rig, hans Fader elskede ham høit, var fornuftig, og lod ham raade sig selv, hvad Hiertet angik. Treumann funde ikke Andet end ansee dette Parti for en Lykke, og lovede at tale med sin Datter derom. Han mødte hende just i Haven, ligesom hun havde i Sinde at søge ham i et lignende Grinde. „Min Datter!“ sagde den Gamle, „det er to vakkre unge Mennesker, vi paa de senere Tider have gjort Bekjendtskab med; især huer mig den Gne fortrinligt.“ — Mathilde var af samme Tanke. — „Han elsker dig, Mathilde! han har anholdet hos mig om din Haand.“ — „Hvad har du svaret ham, kiære Fader?“ spurgte Mathilde rødmende. — „Nu, mit Barn! dersom du Intet har derimod —“ — Hun trykkede hans Haand til sine Læber. Nu sprang Ludvig frem af en Busk, og kastede sig for hendes Fodder. „Mathilde!“ raabte han, „er jeg saa lykkelig? Elsker De mig?“ — „Gud! det var ikke saaledes meent,“ sagde Mathilde bleg, i det hun vristede sig løs. Faderen ilede efter hende, for at erfare Sammenhængen. Nu traadte Sigfrid frem. Ludvig studsede; men Forbittrelsen løste hans Tungebaand. I sin Hidsighed udstødte han fornærmelige Ord imod Sigfrid, og forlod ham ude af sig selv.

Til Ulykke havde en af de gode Venner, som Sigfrid i den senere Tid omgikkes med, staaet i Haven, og i en

Frastand været Bidne til det hele Dptrin. Sigfrid var den Lykkelige, han begreb, hvor naturlig Ludvigs Harmes var i et Dieblif, hvor han saae sin Forventning skuffet. Hans Venfkap for Ludvig vaagnede paa ny, han erindrede sig de mange Broderskabstegn, hiin havde viist ham ved utallige Leiligheder, og ønskede Intet heller end at bilægge Striden. Men den saa kaldte Senior havde været tilstede. „Broder!“ sagde han, „denne touche kan du ikke lade sidde paa dig, dersom du er en brav Karl. Den maa vaskes af. Men jeg vil være din Secondant, og du skal ikke have anden Uleilighed, end at slaes. Jeg forstaaer mig paa slige Affairer, og skal indrette Alt paa det Bedste.“

Sigfrid var af et blidt og fredeligt Hiertelav, og Raarden var egentlig ikke hans Sag; men en ungdommelig Urefierhed, en Frygt for at synes feig overdøvede alle Betænklichkeiten, og der var intet Andet for, end med en tilsyneladende Kulde at finde sig i Omstændighederne, saa dybt som det end rystede hans Jnderste.

Da Ludvig kom hjem om Aftenen, laae der en Udfordring paa Bordet. Hans Benner glædte sig ligesaa høit, og opmuntrede ham ved et Maaltid, der skete paa hans Bekostning, til ei at bryde sig om nogen Ting. Nu bleve tvende Heste bestilte, for i paakommende Tilfælde at bringe Seierherren over Grændserne.

Om Morgenens tidlig, før Solen stod op, ginge begge Parter ud til et afsidets Sted i Skoven, hvor Studenterne pleiede at duellere. Først spiste man Frokost i et Vertshuus i Nærheden, og her aftalte Secondanterne, hvad der skulde iagttages ved Tvekampen. Saavel Ludvigs som Sigfrids Harme svandt aldeles, da de saae hinanden. De betragtede deres Selskab som Furier, der vare sendte dem paa Halsen fra Underverdenen, og havde ti Gange heller vendt deres

Klinger imod hine, end imod hinanden indbyrdes. Men den mystiske Dæmon Wren forbød dem at yttre deres Følelser. Dog kunde de ikke holde sig fra at klinke med hinanden. I dette Dieblif betragtede Ludvig Sigfrid med et Blik, som gik dybt ind i hans Jnderste, og det var paa høie Tid, at Secondanterne skilte dem ad. De grebe nu med stum Fortvivlelse deres Kaarder, og ilede ud til den affides Plads.

Solen stod just op, og luede i Horizonten, som en blodrød Kugle. Den folde Dug laae paa Bladet, og skælvede. Det var, som Naturen græd og rødmede, fordi dens bedste Skabning misbrugte sin ædle Bestemmelse. Kun hist og her hørte man en Fugl ynkeligt pibe, og nedenunder i Dalen klang Biælterne som Liigklokker paa Stilladset af de langsomme Fragtbeste. Ved et Træ stode Ludvigs og Sigfrids vælige Gangere, og pustede den synlige Dunst ud giennem de spilede Næsebor i den kolde Morgenluft. Ludvigs Hest vrinskede. Dette udlagde hans Følge som et godt Tegn, og anvendte spogende Historien om Darii Hystaspis Hest, hvis Brinsken havde forskaffet sin Herre Persiens Scepter.

Nu gik de tvende Benner løs paa hinanden, og efter adskillige Udfald havde Sigfrid det Baneheld, at støde sin Ben Kaarden i Brystet. Ludvig faldt til Jorden. „For Diævlen, Broder!“ raabte Secondanten, „du har givet ham, hvad han har nok af.“ — „Ludvig!“ raabte Sigfrid, i det han kastede sig ned til ham, „lever du endnu? Tilgivelse! Forsoning!“ Blodet sprang ud i en dunkel Straale; med et gyjseligt giennemborende Blik betragtede Ludvig Sigfrid; derpaa sank han tilbage med en convulsivisk Bevægelse. — „Han er død,“ mumlede de Omkringstaaende. — „Saa har jeg intet mere her at giøre,“ raabte Sigfrid med et Udtryk,

som de fleste misforstode. „Farvel, mine Herrer! I have pustet til Ilden, nu kunne I nyde Frugten af eders Seier. Gid ingen Helvedesild hisset maa hevne Ludvigs Død og Sigfrids Fortvivlelse.“ Med disse Ord svang han sig til Hest, og galopperede bort.

Ludvigs Afmagt var blot en Følge af det mistede Blod, og et Nervetilsfælde. Lægen forsikrede, at hans Saar var ikke dødeligt. Den utroste Mathildes eneste Lindring var at pleie den Syge, som Forældrene toge i Huset. Hun og hendes Søster Camilla, et smukt Barn paa tretten Aar, gif ham saa omhyggelig til Haande, at han ved deres og Lægens Hielp snart fik sin Helbred igien. Men uagtet al Eftersporgsel var der Intet at erfare om Sigfrid. Ludvig forlod nu Universitetet, og ilede hjem. Han gif i sin Konges Tjeneste, og søgte ved Forretninger at glemme Tabet af en Ven, der efter hiin ullykkelige Begivenhed var bleven ham dobbelt kjær.

Saaledes forgik tre Aar, i hvilke der uagtet alle Breve Intet var at erfare om Sigfrid. Ofte havde Ludvig personlig i Sinde at opsøge sin Ven; men de politiske Uroligheder, der gjorde det nødvendigt, at holde Armeen paa Krigsfod, gjorde hans Fraværelse umulig. I denne Tid havde han ogsaa den Kummer, at miste sin Fader. For at adsprede sig for sit dobbelte Savn, besluttede han, da endelig Leiligheden gaves, at gjøre en lille Reise, og nu var hans første Udflugt til Universitetet og den Treumannske Familie.

Saa snart han var steget af i Bertshuset, ilede han til den bekiendte Have. Han vilde skynde sig lige til Dagligstuen, da han, i det han gif forbi Lysthuset, troede at see Mathilde ligge paa en Græsbank og læse. Han kunde ikke nok forundre sig over hendes Skønhed og blomstrende Udseende. Kummeren lod til intet Spor at have efterladt;

hun var endog lidt fyldigere, end sidste Gang, han saae hende; ogsaa forekom ham Haarene noget lysere. Som hun laae der, med Hovedet støttet til den trinde Arm, med det tyktbølgede Guldhaar, der skilte sig ad i Panden, for at rulle ned over de runde Skuldre, kom hun ham livagtig for som Correggios Magdalena. „Sørger hun ikke mere for Sigfrid?“ tænkte han. „Formaaer hans Ulykke ikke bedre at betvinge din gamle Lidenstabs?“ Af denne Urolighed blev han sat paa den behageligste Maade, da den Skionne hævede sit Ansigt fra Bogen, og han nu mærkede, det var — Camilla, der var bleven tre Aar ældre. Glad og forundret udstødte hun et Skrig, og sprang op, da hun blev ham vaer. Men saa from en Helgen, som Magdalena vel i Drken havde været, saa fortrød det ham dog at have sammenlignet Camilla med hende; thi den reneste Pigeuskuld smilte fra de blaae Dine, og en naiv Barnlighed afstak paa det meest Fortryllende til den modne Udvikling af hendes Skionhed.

Han vilde just spørge om Mathilde, da denne Yndige, langsom, høi og bleg, som en ædel Melpomene, nærmede sig giennem Havegangen. Hun havde Intet mistet af sin Skionhed; men den var bleven mere rørende, mindre fortryllende. Hendes Kinder blussede ikke som Rosen i sit Middelpunkt, men som de store blegere Blade, der omhvælvede den. Hendes Dine var ikke huult, men det laae noget dybere, og gav den hvælvede Pande Leilighed til at fæste sin tankefulde Skygge derover. Hun saae ud, som den, der lider med Frihed og med Fatning, og hvis Lidelse derfor adler sin Dyrker. Hvilke Dieblif tilbragte Ludvig her i hendes og Camillas Selskab! Hvilken Blanding af Beemod og Fortryllelse, Haab og Grindring, Kummer og Trøst!

De Gamle fandt han ganske forandrede. De kunde hverken dele Camillas Munterhed eller Mathildes Beemod.

De modtog ham med denne kolde Forstemthed, der er langt ubehageligere for et følsomt Hierte, end de stærke Udbrud af en virkelig Fortvivlelse. Men fra dette Dieblif havde ogsaa Ludvig kastet sin Plan, og besluttet at sætte den i Værk.

En Søndagestermiddag, da han spadserede med Camilla, førte han hende, som af en Hændelse, paa den Plads, hvor han havde duelleret med Sigfrid. De satte sig paa en Bænk. Her havde de fri Udsigt over Egnen fra den skyggesfulde Klippe. Solen skinte munter og varm, og tørrede de glindsende Løv, hvoraf en veldædig Regn nys havde vasket Sommerstøvet. Vinden viftede i det frodige Grønne. Nede i Dalen var Munterhed og Brimmel; og langt henne paa den anden Side af Skoven hørte de Fiolerne i Giestgiverhuset til den sædvanlige Dands. Hele Ludvigs foregaaende Liv stod for hans Indbildning, han betragtede henrykt den skønne Pige, der sad ved hans Side, og tryffede hendes hvide Haand. Hun rødmede.

„Camilla!“ sagde han, „troer du“ (til at sige Du havde han vænt sig sidst, da hun var et Barn, og denne Ret havde han beholdt, da Camilla ikke vilde ansees for at være Andet nu, end sidst) — „troer du, Camilla! som din Søster, at man kun kan elske eengang? at den Mand er farlig, som efter eet ulykkeligt Forsøg vender sin Tilbøielighed til en Anden?“ Camilla vilde stamme Noget frem, men Forlegenheden og hendes Følelser bandt hendes Tunge. Hun gjorde en Bevægelse, som om hun vilde rejse sig. „Kiære Pige!“ blev den dristige Ludvig ved, i det han holdt hende tilbage, „er jeg vægelsindet, om jeg elsker dig? Ligner du ikke Mathilde i Træk og i Ynde? Deler du ikke hendes Opdragelse, hendes Character? Thi din barnlige Munterhed ligger i din Alder, i din Stilling; den har Mathilde ogsaa

havt engang, og kan faae tilbage. Skienk mig dit Hierte! Jeg er rig, jeg er min egen Herre. Jeg vil være dine Forældres og Mathildes Støtte. Jeg vil hjælpe eder at opsoge Sigfrid. Jeg vil bringe ham sin Brud. Men skienk mig nu ogsaa een, og lad mig her paa dette Sted, hvor jeg blødt for en ulykkelig Kiærlighed, finde min Erstatning i et venligt Svar fra dine søde Læber!" Camilla taug; hendes Dine fyldte sig med Taarer, hendes Læber bævede. Hun betragtede ham med et Smil, der opløste hans Siæl i Lyst. Hvad de mere sagde hinanden, var kun afbrudte Ord; og det samme Træ, som for tre Aar siden saae Ludvig ligge bleg og livløs i sit Blod, saae ham nu blusse med dobbelt Liv i den deilige Piges Arme.

Deres Bryllup gjorde en Forandring i det Hele, og Alle vare glade, undtagen Mathilde, som ved de unge Ægtefolks Lyksalighed lod til at føle sit Savn stærkere. For at adspilde hende, og desuden drevet af en dunkel Følelse, besluttede Ludvig at gjøre en lille Reise til Schweiz med sin unge Kone og sin Swigerinde. Han haabede paa denne Rei at faae Nyss om Sigfrid; thi han formodede, at denne var reist til Italien for at glemme sin Sorg ved at betragte Kunstens udødelige Værker.

Efter adskillige Udflugter til høire og venstre, mere bestemt af Lunet og Tilfældet, end af nogen egentlig Plan, finde vi ham igien med hans tvende ledsagerinder paa en smuk Formiddag ved Biergstaden Baden. Høit paa det granbevoksede Fjeld ragede Ruinerne frem af det ærværdige Stamhuus, som indbød dem til at dvæle der. Ludvig havde streifet omkring med sin Camilla, og beseet de skionne Egne, de herlige Udsigter, da Mathilde foreslog at stige ned i Hulen under Slottet, hvor, efter Sigende, den hemmelige Ket i Middelalderen skulde have havt sit gyselige Opholds-

sted. Trætte af at vandre i Solen, skøndt de lange Poppelalleer venligt beskyggede dem, bifaldt de Mathildes Forslag; og med en Beiviser foran og med Fakler i Hænderne nærmede de sig nu den Hule, som ved Göthes uforlignelige Götz von Berlichingen var bleven dem lige saa hellig, som den i Birkeligheden var gyselig.

Dybt under Borgen strakte sig de underjordiske Hvalvinger. Man viste dem det Hul, hvor den Indstævnte var bleven sat i en Kurv og hisset ned med tilbundne Dine, for ei at fiende Beien. Derpaa ilede de giennem en lang mørk Gang, der endtes med en Dør, som bestod af en eneste stor firkantet Steen; den havde sluttet saa tæt, at man ikke kunde see, hvor man var kommen ind, naar man stod der. Inden for denne Dør skulde have været Hager i Bæggen, Skruer og andre piinlige Redskaber, hvormed Dommerne over Liv og Død havde ladet Befiendelsen afstvinge. Rænger henne var en Hule, hvor man paastod havde været en Faldluge inden for Dørtærskelen. Hersfra styrtede den Fordømte ned i denne blodige Jomfrues Knivsarme. De gyste ved at stirre ned i dette Svælg, og den besynderlig behagelige Mystelse, der opstod ved Forestillingen om det gyseligt Hemmelighedsfulde, gjorde dem begribeligt, hvor nødvendig sliq en Attraa maa vore og søge Tilfredsstillelse, naar den ikke mildnes af Mennesskelighed og Fornuft. Rige ved Siden af Retterstedet var Domhuset, en stor firkantet Hvalving. I Baggrunden var en Fordybning i Bæggen, hvor Alteret skulde have staaet med sit Kors. Rundtomkring saae man endnu Udhugninger i Stenene; her havde de hemmelige Dommere havt deres Sæder.

Bore Rejsende stode fordybede i en alvorlig Tausked. De røde Fakler oplyste selsomt den mørke Hule, ligesom for fem hundrede Aar siden. „Hvor mangen Uskyldig har lidt

her," tænkte de; „men hvor mangen Skyldig har dog ogsaa Retfærdighedens Jernhaand rammet!"

„Adskillige", sagde Omviseren, „tvivle dog meget om, at den hemmelige Ret virkelig har været her. Men hvorum Alting er, skulde De vel troe, at saa rædsomt dette Sted lader, har der dog et ungt Menneske for tre Aar siden opholdt sig her en heel Nat? Uden Tvivl har det været en flygtende Forbryder, der ængstedes af Samvittigheden. Man har seet ham gaae her frem og tilbage i Hvælvingen, og tiltale den hemmelige Rets Dommere i sin Fortvivlelse. Han forlangte, at de skulde stige frem af Jorden som lange blege Skygger, og sætte sig paa deres Stole. Det var os ikke muligt at bringe ham herfra. Vi forlode ham silde om Aftenen; om Morgenens fandt vi ham ikke længer her."

Neppe havde Omviseren sagt dette, før Ludvig, der var gaaet hen med sin Fakkell i Alterhvælvingen, tilfældigviis oplyste og læste følgende Linier, indgravede i Klippen med en Haand, som han kun kiendte for vel:

Rald mig for Dommen, Klager,
 Raab, grumme Hevner! trefold Vee,
 Spænd mig i Piinslens Sager,
 Lad blinke Dødens Vee.
 Mit Bryst er haardt, og koldt, som Sne;
 Sorg er min Baabendrager,
 Fro skal jeg Døden see.

Jeg faldt i dine Knive,
 Du morderst skionne Jomfru, du!
 At end jeg er i Live,
 Det volder Smerte nu.
 Fortvivlet er min bange Hu;

Kun Giengiæld kan fordrive
Min Angest og min Gru.

Som Ravn jeg mig giorder
Til Flugt med sønderrevet Bryst.
Jeg er en Brodermorder,
Døv for Naturens Røst.
Af, Abel! af, min Ungdomsløst!
Nu Smerten mig omgiorder,
Og Vanvid er min Høst.

Var der nogen Tvivl om, at Sigfrid havde skrevet disse Linier? Ludvig læste dem med Gysen; men han vogtede sig vel for at gientage dem høit for Mathilde. Et Tilfælde havde nu bragt ham paa Spor; men dette Spor var som et Fodtrin i Flyvesandet paa en ubeboet Ø, uden Fortsættelse, og vakte kun Haabet for strax at slukke det igien. Men det var ikke Forsynets Billie, at en ulyffelig Dag skulde kaste sin jørgelige Skygge over disse Menneskers hele følgende Liv. Det første Tilfælde var ikke nok til at oplyse dem; vi ile med at fortælle eet af større Bigtighed.

Efter at have frittet Omviseren forgieves ud, besluttede Ludvig nu at reise hen mod den mørke Schwarzwald. Denne store dunkle Skov, med vilde Graner paa Fjeldsfraaningen, tryktes ham, var et Sted, som Sigfrid ikke havde funnet ile forbi, og det anede ham, at han her skulde komme paa nærmere Spor af sit ædle Bildt.

De kom om Aftenen temmelig sildt til et Bertshuus, hvor de besluttede at blive Natten over. Som de jadede ved Theebordet i Storstuen i Mørkningen, kom der en fremmed velklædt Reisende ind ad Døren, med en Badsæk paa Ryggen. Han hilste Berten venligt, trykte hans Haand, og sagde: „Det er mig kiært, Herr Bert! at jeg kan tilbringe Natten

hos Dem. Den foregaaende Nat var mig ikke nær saa behagelig, skiondt i Sandhed yderst mærkværdig." Disse Ord vakte Alles Nysgierrighed; og nu blev den Fremmede saaledes ved, efter at have tændt sin Pipe ved en Glød af Theemaskinen, og sat sig ved Theebordet:

"Jeg havde just gjort en botanisk Vandring i Skoven i Gaar, og kom henimod Aften til et assides Vertshuus, omtrent midt i Skoven. Den eneste gode Seng stod oppe i en stor gammeldags Sal, der hang fuld af Skilderier. Jeg gik derop; Tjeneren satte to Lys paa Bordet til mig, og forlod mig. Jeg gjorde mig magelig, gik adskillige Gange op og ned i den gammeldags Sal, og morede mig med at bese de stive Portraiter, der hang paa Væggene. Der sad adskillige Helte fra det syttende Aarhundrede, med Allongeparykker over de blanke Harnisker, og med brede Manchetter over de stive Stridshandsker. Damerne vare stivt snørede i Lysstringskioler; de runde sminkede Ansigter smilede pænt under de puddrede Stavær; mellem Tommel- og Pegefingren holdt de enten en Rose, eller en Biste. Mig syntes, man kunde ikke gjøre en bedre Satire over en Tidsalder, der saa tidt er anpriist os, saavel af Poeten som af Prosaisten, for den gyldne. Det morede mig, at gaae og betragte disse Herrer og Damer. Nogle Steder overtydede de brede Ridderbaand over Harnisket, eller de forgyldte Kroner over Hæmmerne mig om, at jeg havde den Ære at være i fornemt Selskab. Somme Stykker vare aldeles sortnede, saa at kun Ansigterne stak frem af den mørke Grund.

Imellem alle disse Stykker undrede det mig at see eet, som hang omvendt paa Væggen. Jeg kunde ikke begribe, hvorfra denne Beskedenhed kom, og tænkte, det for-
 tiente vel lige saa godt at see Lyset, som de andre. Jeg vendte det altsaa rolig om. Hvor forundret blev jeg ved

at opdage Billedet af en smuk ung Mand, der i Førstningen lod til at see rolig hen for sig, som et andet Portrait, men som, jo mere jeg traadte tilbage i den svagt oplyste Sal, betragtede mig med en besynderlig gyselig Mine. Jeg blev tilsidst ganske underlig til Mode; jeg kunde ikke udholde dette Diekast, og var just i Begreb med at vende Billedet atter om. Alt som jeg kom nærmere, blev Ansigtet mig igien mindre frygteligt, og jeg tænkte: Det er kun Indbildning. Jeg gif nu atter rolig hen, for at klæde mig af ved Sengen. Men ligesom jeg vilde stige i Seng og slukke Lyset, faldt mine Dine atter uvilkaarligt derhen, og nu syntes det mig, som om han med en fortvivlet stille gyselig Mine truede mig. Mit Hierte bankede stærkere, som om jeg havde begaaet en Synd imod ham. Jeg var mig ingen Brøde bevidst, men min Phantasie var nu eensgang vaft, og jeg maa til min Undseelse bekiende, at jeg ikke kunde gaae rolig i Seng og slukke Lyset, førend jeg havde taget Skilderiet ned af Væggen, sat det uden for Døren paa Trappen, og lukket Døren i Laas efter mig.

Om Morgenens, da Opvarteren bragte min Kaffe, hørte jeg ham lee uden for Døren. „„Har du nu atter bragt Folk i Forskrækkelse?““ sagde han; „„det er dog besynderligt.““ — „„Er der Flere, som ere blevne saadan til Mode ved at see dette Billed?““ spurgte jeg. — „„Alle, som komme her,““ svarede han; „„derfor have vi været nødt til at dreie det om paa Væggen. Hvi lod De det ikke hænge saaledes, min Herre?““ — „„J have godt ved at spørge,““ var mit Svar; „„først pirre J Folks Nysgierrighed, og siden forundre J eder over, at man vil tilfredsstille den.““ — „„Sandt at sige,““ var Svaret, „„saa veed min Husbond dette ganske godt, og han beholder egentlig dette Stykke som en Magnet, der trækker Gæster til Huset. Thi uagtet alle Mennesker blive

bange derfor, saa kan de dog ikke Andet, end fortælle hinanden deres Skræk; og Folk mere sig meer ved at gyse over noget Besynderligt, end ved at gabe over noget Dagligdags. Der har været Adskillige, som ere komne igien, just for at see Stykket endnu engang.""

Jeg havde gierne holdet mig længer op, for at udfritte Borten, hvorledes han var kommen til dette Stykke; men da jeg mærkede, at han satte Priis paa sin Hemmelighed; da jeg desuden, ved at betragte Billedet ved Dagens Lys og i Selskab, ikke nær følte mig saaledes rystet, som Aftenen tilforn, saa skrev jeg den besynderlige Virkning mere paa min, end paa Stykkets Regning, og fortsatte min Bei videre uden Betænkning."

Alle forundrede sig over denne Fortælling; men Ingen meer, end Ludvig, der forbandt dette med hvad han havde seet paa Bæggen i den hemmelige Ret. Imidlertid vilde han ikke skuffe Mathilde og Camilla med et flygtigt Haab; og skiondt disse ogsaa begyndte at formode allehaande, saa undgik han dog saameget muligt en vidtloftig Samtale. Man lagde sig træt af Reisen tidlig til Sengs; næste Morgen ilede de atter afsted. Man kan let formode, at Ludvig passede Veien hen imod det besynderlige Skovhuus.

Om Middagen kom de til et Nonnekloster. Portner-sken, der bragte de tørstige Damer et Glas Mælk, indbød dem saa venlig og giestfri ved Døren, at de fik Lyst til at blive der et Par Timers Tid. Dette kom Ludvig som kaldet, da han paa den Maade bedst kunde gaae paa sit Eventyr uden Bidner. Han bad dem ikke at være urolige, om han skulde blive borte Natten over. De lovede ham det, og trøstede sig ved, at der var Noget, der kunde erstatte ham Tabet af en Fornøielse, hvorfra hans Rion udelukkede ham. Stedets Hellighed, det Fromme, det Stille, det Romantiske

i Omegnen gav dem ligesom et Slags Tillid til hans Foretagende, og lod dem haabe et lykkeligt Udfald.

Ludvig vandrede nu alene med en Randsel paa Ryggen, hvori de fromme Søstre havde pakket ham den Middagsmad, som han ikke turde nyde i deres Selskab. Som en Robinson phantaserede han rundtomkring i den dunkle Skov. Da han blev hungrig, satte han sig under et køligt Træ og holdt sit Maaltid. Derpaa tog han atter Stav i Haand, og magede det saa, at han først om Aftenen, da det var temmelig mørkt, kom til det beskrevne Bertshuus.

Han bankede paa Borten. Opvarteren kom ud med et Lys i Haanden, og lukkede op. Neppe havde han vendt Lyset imod Ludvigs Ansigt, før han blegnede som et Liig, klappede med Tænderne, lod Lyset falde, og løb sin Vej. Ludvig studsede, dog fattede han sig igien, og gik videre. Han kom ind i Giestestuen, men fandt den tom. Han sad nogle Dieblis, og ventede; da der Ingen kom, gik han ind i Sideværelset. — „Du Nar!“ hørte han en Bæstemme sige, „hvad har du faaet for Griller i Hovedet? Du sætter os alle i Skræk. Nu vil jeg gaae ind og undersøge Sagen med mine egne Dine.“ I det samme lukkede den Talende Døren op paa Klem, just ligesom Ludvig med Lyset i Haanden vilde derind. „Det er rigtig! det er ham!“ raabte en tyk Mand, og slog Døren i; „vi ere om en Hals!“ — Dette Bæsen kom Ludvig saa selsomt for, at han ikke vidste, hvad han skulde tænke; men da han saa en Dør staae aaben til Trappen, iilte han ud, steg op ad Trappen, og skyndte sig ind i den store Sal, for at overtøye sig om Marsagen til denne besynderlige Adfærd, som han dog allerede anede.

Han havde neppe aabnet Døren, før han strax blev det omvendte Maleri vaer henne paa Bæggen. At ile derhen,

springe op paa en Stol, vende det om, og see — det livagtigste Billed af sig selv — var et Dieblis's Sag. Nu tvivlede han aldeles ikke længer om, hvem der havde malet det. Han steg ned, gif hen, og betragtede Billedet i en Afstand — og det stirrede virkelig paa ham med saa skummel, hemmelig, truende en Mine, at han var færdig at blive bange for sig selv. Det kom ham for, som om Billedet tiltalte ham med de Ord, hvormed Aanden forfærder Hamlet hos Shakespear, naar han kun anvendte dem efter Omstændighederne:

„Jeg er Skyggen af din Ven,
 Fordømt en Tid til Spøgeri om Natten,
 Om Dagen til at faste mellem Luer,
 Indtil mit Levnets Skrøbeligheds Synd
 Er luttret bort. Var det mig ei forbudt,
 At aabne dig min Hemmeligheds Fængsel,
 Jeg talte, saa det mindste Ord slog Strimer
 Dig i din Siæl; dit unge Blod blev Gis;
 Som Stierne soer af Kredsen dine Dine;
 De sammenslynge Loffer skiltes ad,
 Og reiste dig hvert enkelt Hovedhaar,
 Som Børster paa det harmoptændte Bindsviin.
 Men denne evige Aabenbaring fatter
 Ei noget Dre skabt af Riød og Blod.“

I disse Phantasier stod Ludvig fordybet, da han pludselig horte en Mængde Mennesker komme op af Trappen. „J maa gaae foran, Broder Martin!“ sagde den bekiendte Basstemme. „J har nydt godt i mit Huus i Fredstider; nu maa J vise, hvad J duer til i Kød.“ — „Vær ikke bange, Herr Peter!“ svarede den Anden; „det skal have gode Veie.“ Nu saae Ludvig ned af Trappen, og blev det be-

synderligste Optog vaer. Foran gif en tyf Munk med et Bievandskar i den ene, og et Røgelsekar i den anden Haand. Efter ham fulgte Berten med et gammelt Sværd, Gaardskarlen med en Høtvy, og Opvarteren med en Støvleknegt. Endelig sluttede Bertinden og hendes Piger Troupen. Hun selv havde et Koffehoved i Haand, og Pigerne vare bevæbnede med Feiekøste, Dørslag og andre frygtelige Vaaben. Men neppe lod Ludvig sig see, førend den hele Armee, paa Munken og Berten nær (de holdt sig ved Rækværket), styrtede ned hovedfulds paa hinanden.

„Hvad vil dette sige?“ raabte Ludvig. „Gre J alle fra Forstanden?“ — „Hold Røgelsekarret, Herr Peter!“ raabte Munken, „og fast eders Sværd; her maa strides med Andet, end med verdslige Vaaben.“ Peter fastede Sværdet, og begyndte at svinge Røgelsekarret af al Magt. I det samme nærmede Munken sig Ludvig, og gav sig til at overøse ham med den ene Haandfuld Bievand efter den anden, som han havde en besynderlig Færdighed i at holde i den hule Haand uden at spille. „Far ud, du urene Aand!“ raabte han, „og giv den Helligaand Rum.“ — Ludvig sprang tilside, for ei at blive vaad. — „Haha!“ raabte Munken, „det virker alt. Seer J, hvor han krymper sig?“

„Mine Herrer!“ sagde Ludvig, „jeg begriber, hvoraf eders Frygt og Jver reiser sig. J holde mig for en Aand; og skiondt jeg holder mig selv for det samme, saa troer jeg dog at kunne bevise eder, at jeg er af Kiød og Blod, ligesom J andre. Til Beviis derpaa er min Bøn, at J jo for jo heller skaffer mig Noget at leve af. Jeg trænger til Aftensmad, og skal ærligt betale, hvad jeg fortærer.“ Her tog han sin Guldbørs frem, og lod Louisd'orerne flinge.

Denne huldsalige Musif indtog Bertens Dre meer, end om Pythagoras havde hørt Sphærerne's Harmonier.

For en Mand, der var hungrig og havde Louisd'orer, var han ikke bange. „Det maa være et ordentligt Menneske," sagde han til Munken. „Bliv her, fromme Broder Martin! og examineer ham videre; jeg vil skynde mig ned i Kioffenet og lave Mad."

„Det er altsammen Diensforblindelse og Dævelsfagter," raabte Munken. „Beed I ikke, at den Onde har Mammon i Overflodighed, og elsker sandkelige Lyster?" Nu kunde Ludvig ikke Andet end springe hen og gribe Munken ved Armen. „Føl jer for, I overtroiske Person!" raabte han, „om jeg ikke er et Menneske med Legeme, saavel som I."

Det varede længe, inden det lykkedes ham at overbevise dem; men endelig kunde de dog ikke troe Andet. „Seg indseer, hvoraf eders Frygt kommer," sagde Ludvig; „thi dette besynderlige Billed er virkelig mit. Kiender I den Mand, som har malet det?" — „Skulde jeg ikke kiende ham?" sagde Munken; „han er jo netop Maler i Sanct Blasii Kloster, hvor jeg er fra. Den stakkels Synder har engang begaaet et Mord paa en Ben, som ikke kan være nogen Anden end Dem, min Herre! skiondt De med Sophismer vil bevise os, at De lever endnu. Fra det Dieblif havde han ingen Fred. Han flygtede. Men hvor han gik og stod, forekom det ham, som om den Dræbte forfulgte ham; og hvergang han vendte sig om, efter at Solen var gaaet ned, stod det gyselige Ansigt for ham med truende Miner. Han havde ingen Ro paa sig, forend han havde sat sig ved sit Staffelie og afmalet den gyselige Aabenbaring. Fra det Dieblif, Billedet stod paa Værredet, forsvandt Synet, og nu har han Fred. Vi have hængt dette Stykke herhen, for at han ikke skal ængste sig med at see det selv. Siden et Aars Tid er han meget rolig og venlig. Hans Skræk har forvandlet sig til Beemod, hans Fortvivlelse til Tung-

find; og nu tilbringer han sin Tid med at leve mellem os, og med at male skønne Billeder for vor Kirke. Vi have ofte villet overtale ham til at skifte Religion (thi han er en Rætter desværre) og til at træde i vor Orden; men dertil kan endnu Intet bevæge ham."

"Jeg forstaaer det nu altsammen fuldkommen," svarede Ludvig. "Jeg er den Ben, som han troede at have dræbt; men mit Saar gav kun Anledning til en lang Besvimelse. Det har ikke været mig muligt, at opspørge ham siden. Gud være lovet, at jeg har ham igien, og at jeg med min Nærværelse kan fordrive hans Samvittighedsangst."

Nu kunde hverken Broder Martin eller Herr Peter tvivle meer; især, da Maden kom op, og han spiste med en usædvanlig god Appetit, fandt den Sidste sig fuldkommen overtydet. Ludvig bad dem være rolige, og gaae til Sengs. Selv lagde han sig i Sengen paa den store Sal. Men — det Besynderligste var, at da alle de Andre vare gangne bort, og han endnu laae og læste ved et Lys, maatte han staae op igien, og vende Skilderiet om paa Bæggen, saa giennemborende og truende betragtede det ham; og at det var ham selv, forøgede kun Uroligheden mere. „Hvilket Genie, hvilken Samvittighed“, tænkte han, „beviser dette Billed! Hil mig, at jeg kan lette den tunge Steen fra dit Hierte, Sigfrid! Din Kunst har vundet ved denne besynderlige Hændelse, den har givet dig Anelser om det Tragiske, det Overordentlige. Nu skal du skienkes Verden igien, og ikke mere med Savnet af din Glæde og din Munterhed betale Mespomene dine Læreaar."

At Ludvig saa hurtig som muligt Dagen derpaa ilede tilbage til Nonneklosteret, afhentede sine Veninder, fortalte dem, hvad der var skeet, og derpaa rullede, alt hvad Tøiet kunde holde, hen til Sanct Blasii Kloster, kan man let

tænke. Først maatte han tale med Prioren, og denne værdige Mand kunde ikke glæde sig nok over det lykkelige Udfald, Sagen havde faaet. „Det kommer overmaade heldigt,“ sagde han; „thi alt for fiorten Dage siden var her en Reisende, som paastod, at De levede endnu, og skøndt Sigfrid ansaae det for en Opdigtelse af sine Venner for at faae ham tilbage, har det dog vaakt et Glimt af Haab i hans Hierte, og forberedt ham paa en Glæde, som ellers vilde komme for pludselig.“

„Hvor er han?“ raabte Ludvig. — „De finder ham i Kirken,“ var Svaret; „der tilbringer han sin meste Tid. Han har malet os Væggene fulde af de skønneste Billeder, men næsten alle mørke, sørgelige Gienstande, med eet eller andet Hensyn til hans egen Stilling. Korsfæstelsen er hans kæreste Gienstand. Maria med Barnet har endnu ikke villet lykkes ham. Det har aspresset ham Taarer, og jeg har eengang hørt ham sige: „For at kunne det, maatte jeg ikke være berøvet dig, min Mathilde!““ Nu sidder han i Choret og maler den yderste Dag i Kuppelen med de dristigste Træk og de kunstigste Forkortninger. Men han er endnu ikke kommen længer end til de Fordømte nedenunder. De Salige ovenover i Skyerne hos Treenigheden har han kun udkastet løseligt med Kul, og er selv ikke fornøiet dermed.“

Ludvig fulgte Prioren. De listede sig ind i Kirken, uden at bemærkes af Sigfrid. Hvilket Syn! Solen straaede ind giennem de brogede Ruder paa de skønneste Billeder af det gamle og ny Testamente. Hist slog Cain Abel ihjel. Her reiste sig Enkens Søn af Cain fra sin Dødningebaare. Derovre kom den forlorne Søn til sin Fader, og bad om Tilgivelse. Længer henne solgte Jacobs Sønner deres Broder Joseph til de arabiske Kiøbmænd. Men midt i Kirken,

under Kuppelen, paa et Stillads, sad Sigfrid selv. Ludvig kunde kun see de nedhængende Been, og den dristige Haand, som strakte Benskelen op mod den hellige Hvælving. Men nu holdt Sigfrid pludselig inde, lagde Benskelen ved sin Side, og Prioeren og Ludvig hørte ham synge med klar Stemme fra den klingende Hvælving:

Min Siæl er mere vel til Mode,
 Thi Straalen spiller i min Sky.
 Skal atter Taagesløret flye?
 Har Jorden end for mig et Gode?
 Maa Vintren vige for en Vaar?
 Skal Abel atter favne Cain?
 Vil han, som Enkels Søn af Cain,
 Opreise sig fra Dødens Vaar?

Skal Sigfrids arme Siæl ei meer
 Forsærdes af en rædsom Skygge?
 Vil Glæden venligt ham betrygge,
 Og puste Livskraft i hans Leer?
 Seer jeg igien, min Ludvig! dig,
 Og dig, Mathilde! min Veninde?
 O — da vil Helvede forsvinde,
 Men Himlen atter aabne sig.

Hermed slutte vi vor Fortælling; thi hvilken Glæde der betog de fiære Benner, det elskende Par, da de saae hinanden igjen, kan et varmt Hierte vel føle, men ingen Pen beskrive. Sigfrids Ulykke blev nu omskiftet til den høieste Lyksalighed. Men han vilde ikke forlade det giestfri Kloster, før han taknemmelig havde fuldendt sit Billed. Ludvig blev

hos ham; Mathilde og Camilla maatte vente saalænge i Nonneklosteret. Og vi tvivle ikke om, at det nu lykkedes ham ligesaa vel, at male de Saliges Glæde i den himmelblaa Luft, som det forhen havde været ham let, at fremstille de Ulykkeliges Fortvivlelse.

Lyfferidderne.

En Fortælling.

Det er ikke mange Aar siden, at Alberto, Sanger af Profession, skøndt hans Stemme kun lidet overgik det Middelmaadige, besluttede at reise fra sin Fødeby Turin til Milano. Han tvivlede ikke om, at han vilde werde meget bedre modtaget der, end hiemme, hvor det endnu aldrig var lykket ham at høste Bisald. Men han trøstede sig med, at en Prophet er ikke agtet i sit Fædreland. Efter altsaa at have gjort alle Anstalter til Reisen, manglede der ham Intet uden en Selskabsbroder, som kunde paatage sig de to Trediedele af Reisens Omkostninger, og personlig gaae ham til Haande med Alting. Denne troede han at finde i Kaverø, sit Byesbarn, Nabo og tro Drabant fra Barndommen af. Kaver var Smedker; han var noget langsom af Begreb, men for Resten stærk og godhiertig. Han var saa forgabet i Alberto, at han ei kunde affee ham, og tilbragte alle sine ledige Timer i hans Selskab. Fra Barndommen af havde Kaverø Genfold altid maattet tiene til Jolie for Albertos Vittigheder; men det fandt han sig gierne i. Som Dreng havde Alberto stedse pryglet ham. Det taalte han rolig, og trøstede sig med, at han dog var den Stærkeste. Naar Nogen bebreidede ham hans Kulde, anførte han Porthunden Philax, der daglig lod sig nappe i Drene af den lille Jolie, uden at blive vred. Havde han nu om Søndagen vasket sine Hænder i Mandelslid fra

Neapel, og truffet sin ny Kiøle paa (der for Alting ikke maatte være blaa, for ei at bringe Noget med sig, hverken af Snedkerlugten, eller af Snedkerudseendet), saa besøgte han Alberto, og holdt det for en stor Lykke, naar denne elegante Herre tog ham med sig uden Borten, og fandt sig i at lade sig tractere paa hans Bekostning.

Paa deres seneste Spadseregange udmalede Alberto nu al den Lyksalighed, som han haabede der skulde møde ham paa dette Eventyr. De skønneste Italienerinder skulde han indtage med sin Sang; de skulde dele Rang og Formue med ham, og byde ham deres Haand. Der manglede vor Don Quixote Intet uden en tro Sancho Pansa, og denne fandt han snart i Xaver. Alberto forestilte ham, hvorledes han som Kunstner (Snedker nemlig) vilde have godt af at reise; og anførte, til et Beviis paa hvad der kunde blive af ham, Benvenuto Cellini, der fra Guldsmed havde arbeidet sig op til en berømt Billedhugger.

Xaver, der var vant til at give efter, gjorde det ogsaa her, mere af Bane og Sorgløshed, end i Haab om brillante Udsigter. Der reiser jo saa mangen Haandværker, tænkte han; en duelig Snedker kan komme frem overalt. At han vilde sætte Alting til paa Reisen, og ved at forlade sit Værksted miste sin Næring og spille sin Tid, tænkte han ikke paa. Han luffede altsaa sit Huus, betroede Nøglen til en gammel Fætter, tog dobbelt saa mange Penge med, som Alberto sagde han havde; og nu droge de afsted, efter at Xaver havde paataget sig alle en Tieners Forretninger.

Det var en tidlig Morgenstund, da de rullede ud af den sardiniiske Majestæts prægtige snorlige Hovedstad, for at besøge det uregelmæssigere, men ogsaa større, ogsaa friere Mailand. Her havde nu strax Alberto det overraskende Syn af Solens Opgang, som han endnu aldrig havde seet.

Han spaaede sig megen Glæde af denne Reise, hvis det vilde blive saaledes ved, og vendte sig til Kaver, for at finde Sympathie. Men Kaver havde allerede taget sit Parti: han sad i Krogen og sov; og saaledes blev han ved, indtil de kom til den første Station.

Det gaaer langsomt, som man veed, i Italien med en Betturin, altsaa vare de tre Dages Tid om at komme til Milano. Den sidste tidlige Morgenstund, da de reiste giennem Bosquetten paa hiin Side Novara, mødte dem en fortvivlet Hændelse. De havde nemlig hørt meget om Rovere paa denne Kant; men trættet af Reisen sov Alberto ind uagtet sin Frygt, og Kaver vidste ikke, hvad Frygt var. Pludselig vaagnede de begge, ved, som det syntes dem, at blive slaaet for Panden hver med en tyk Kulle. Nu gav Alberto sig ynkeligt til at skrig, og havde allerede sin Guldbørs oppe, for at købe sit Liv; men Kaver, der havde besluttet at forsvare sig til det Yderste, greb sin Modstander ved Halsen, gav sig til at dænge ham af al Magt med knyttede Næver, og havde uden Tvivl qvalt ham, hvis de ikke pludselig ved Maanelyset havde opdaget, at de havde fat i hinanden indbyrdes, og at den hele Ulykke var kommen deraf, at de sovende havde tabt Røgevægten og slaaet Hovederne sammen. Saaledes fik nu Alberto alle de Prygl betalt, som han havde givet Kaver i deres Barndom. Den Sidste blev meget bedrovet, da han mærkede, hvorledes han havde tilredt sin Ven. Han svor paa, at han aldrig mere vilde sætte sig til Modværge, om ogsaa tusende Stratenrøvere sloge ham med Koller for Panden. „Thi“, sagde han, „hvad staaer mig inde for, naar jeg bilder mig ind, jeg prygl en Gavtyv, at det ikke er dig igien, min søde Broer?“

Saasnart de havde lagt sig ind paa et Vertshuus i Milano, var Albertos Bestræbelser at komme til at synge

paa den store Opera i Teatro della Scala. Dette Theater er en overordentlig stor Bygning, hvoraf adskillige adelige Familier ere Giere, og Logerne gaae i Arv fra Slægt til Slægt. Paa Logernes Døre staae deres Vaaben stort afmalet med brogede Farver, og give et synderligt sandseligt Billed i Kunstens Tempel paa Gothernes Seir over den classiske Oldtid. For at man ikke skal sættes ud af denne Joelse ved at træde ind i Logen, er der sørget; thi disse Loger ere ikke Andet end de mailandske Dammers Audientsegemaffer, hvor de modtage Besøg, spille Kort, og kun nu og da titte ud over det uhyre Rum, for at see en smuk Decoration, eller høre en Arie af den Opera, der hver Aften opføres hele Uger i Rad. Paa denne Skueplads var det, at Alberto haabede at gjøre sin Lykke, uagtet man raadte ham heller at forsøge sig i det Comiske paa Santa Radagonda. Men hans Valgsprog var: aut Cæsar, aut nihil; og endskiøndt mange fornuftige Folk forsikrede ham, at næst den religiøse Kirkemusik Intet lyffedes Italienerne bedre, end muntert Bouffonnerie, og at deres Opera seria for det meste var noget tørt og fiedsommeligt Løi — saa hialp det Allsammen Intet. Alberto var som alle middelmaadige Virtuosser, han bragte den personlige Forsængelighed med sig over i Phantasiens Verden, og vilde heller spille en taabelig Holophernes i Judith, end en comisk Skomager i De forliebte Haandværksfolk.

Bed at løbe omkring til Krethi og Plethi og gjøre Complimenter, bragte han det nu endelig saa vidt, at han fik Lov til at træde frem. Det var paa høie Tid, thi hverken han eller Kaver havde en Skilling meer, og Berten truede hvert Dieblif med at kaste dem paa Døren. Nu var da Tiden bestemt. Astenen kom. Kaver maatte rende hele Dagen omkring, for at skaffe Alberto, hvad han behøvede.

Han var gaaet i Seng Aftenen tilforn med Taarer i Dinene, og havde bedet den hellige Jomfru om at lade det gaae hans Ben godt og faae brav Klap. At den hellige Jomfru efter Catholikernes Begreb ikke tog sig af Theatret og dets Personale, tænkte han i sin Enfoldighed ikke paa. Han troede, Maria var god og almægtig, og det var ham nok. Alberto førte i Forveien hen til Skuespilhuset som Holofernes, med en forfærdelig Kobberhielm, med et brusende Skæggehoved, med et drabeligt Sværd ved sin Høfte, og en utrolig Mængde Pailletter paa sit Kyrads. Xaver havde neppe Mod til at omfavne Hans hebraiske Excellents og ønske ham til Lykke. Senimod Spilletiden gif han nu selv hen til Theatret med bankende Hierte.

Da Huset var stort med mange Indgange, saa havde han glemt den rette Bei til Parterret; han spurgte altsaa en Forbigaaende om, hvor man gif ind til hvor der blev spillet. Den Fremmede viste ham op ad en Trappe. Han gjorde sig ingen Tanke om, at det gif saa høit i Beiret, og nu stod han pludselig i Vestibulen til en stor Sal med tvende Døre, og fire Skildvagter raabte til ham: „Gatten af, min Herre!“ i det han traadte ind. Dette forbluffede ham endeel; men hans Bestyrtelse tog til, da han saa store grønne Borde rundtomkring i Salen. Paa Bordene laae umaadelige Gulddynger; og blege, magre Mennesker sadde stille, som Statuer, for Enden af hvert Bord, hver med en Kiep i Haanden, paa hvis Ende der var en lille Skuffe, omtrent som en Masse i Billardspil. Xaver kunde ikke nok forundre sig, og han havde virkelig troet, at man her spille Billard, hvis ikke Kortene ved Siden af Louisd'orerne havde overbevist ham om, at det var et andet Spil.

Xaver skubbede sig ogsaa til en Plads, og stod nu og forundrede sig over alle de Louisd'orer, der enten bleve

skræbende hjem af Banqueuren, eller med en underlig Færdighed fastede ud til de Bindende paa den grønne Duff. Af Spillet forstod han ikke det mindste Andet, end han saae, Bordet var besat med Afdelinger og runde Pletter af rødt og sort Saffian. Saaledes stod han en Tidlang, og var formodentlig gaaet igien uden at tage Deel i Spillet, hvis ikke en ivrig lille bleg Person, der stod og prikkede i en Seddel med en Knappenaal for at gjøre sine Beregninger efter Sandsynligheden for rouge eller noir, havde stødt ham i Siden og sagt: naar han ikke spillede med, skulde han ikke staae Andre til Uleilighed. Xaver fik nu først en Idee om, at han kunde spille med, naar han vilde. Han greb i sin Lomme, og befalte den eneste Louisd'or, han eiede, saa længe, til den blev ganske varm og ligesom brændte ham mellem Fingrene. Det upartiske, rolige Ansigt, hvormed Banqueuren hvergang sagde: »Messieurs! je fais», og hvormed han, uden at gjøre en suux Mine, ligesaa villig betalte, naar han tabte, som strøg hjem, naar han vandt, gav Xaver det Haab, at man ikke vilde bedrage ham, skiondt han ei forstod Spillet. Efter adskillige mislykkede Forsøg paa at drage Louisd'oren ud af Lommen og fæste den paa Bordet, som de Andre, vovede han det endelig. Han vilde fæste den hen paa det Røde, fordi han syntes, denne Farve var den meest tillokkende; men af Ubehændighed fastede han den saaledes, at den trillede over paa det Sorte. Banqueuren spurgte, om den skulde blive liggende der; og skiondt det var ham af Hjertet imod, nikkede han dog af Undseelighed, for ei at opholde Spillet, skiondt denne Louisd'or udgjorde hans hele Formue. Hvor glad blev han, da der kort efter blev fastet en Louisd'or hen til hans. Han saae, at en gammel Officeer, som havde vundet betydeligt, lod sine Penge ligge; dette gjorde han efter, og nu havde han fire. Han skælvede

stærkt af Glæde, og blev rød af Frygt over at man skulde mærke det. Nu gav han sig til at regne ud, hvor mange Scudi fire Louisd'orer udgjorde. Kaver regnede langsomt, og kunde ikke have mere end een Ting i Hovedet ad Gangen. Der blev spillet fire Gange, inden han blev færdig med sin Regning. I den Tid havde han vundet ligesaa mange Gange, og der laae nu fire og tredsindstyve Louisd'orer. Han skælvede og bævede. Den gamle Officeer lod sine Penge staae, han gjorde det ogsaa, og snart havde han hundred og otte og tyve. Nu tog Officeren det Halve hjem, og satte det Dvrige over paa Rødt, Kaver efterfulgte ham — og nu havde han vundet hundred og to og halvfemsindstyve Louisd'orer. Det vilde vare for længe, hvis vi Skridt for Skridt skulde følge ham lige hen til Alteret i Lyffens Tempel. Kun saa meget ville vi anmærke, at han spillede en Times Tid, ligesom den gamle Officeer, og havde i den Tid gjort sin Lykke, thi han havde vundet fem tusinde Guldstykker.

Nu holdt han op, ligesom Officeren. Denne gamle tørre Krigsmand vendte sig til ham, og sagde: „Jeg vil give eder to Raad, min gode Ven! I lader til at være kommen sovende til eders Lykke, men I kan maaskee fortjene den ligesaa godt, som vi andre, der vaage. Tag eder altsaa for det Første Gen af Bagten med til Bedækning, ellers bliver I plyndret paa Gaden, naar I gaaer hjem. For det Andet raader jeg eder, aldrig at spille Hazardspil oftere. Det vilde være en Utafnemmelighed mod Fru Fortuna, at tvinge hende til flere Gunstbeviisninger, end den, hun frivillig har ydet eder; og hvem veed? maaskee kunde hun da hevne sig føleligt.“ — Kaver takkede Officeren for sit gode Raad, og gjorde, som han havde sagt ham. Da han kom hjem, leiede han sig strax en Tiener, og trak hen i det

bedste Bertshuus, der var i Byen, ikke for at øde, men han syntes dog, han vilde have lidt Fornøielse for sine Penge. I det gamle Logis betalte han Alting, og bad dem, naar Alberto kom hjem, at vise ham hen til Albergo della Gitta, hvor han nu boede.

Imedens det nu var gaaet Kaver saa heldigt ovenpaa i den ene Spillesal, var det gaaet Alberto aldeles modsat nedenunder i den anden. Alberto var med et Heltomod, der kun gav den virkelige Holophernes' lidet efter, traadt op i sin Rolle. Men uagtet hans frygtelige Hielm, hans bukkede Skæg, hans formidable Sværd og prægtige Bander, havde det ikke været ham muligt, at indgyde Publicum den skyldige Urefrygt for hans Person. Man havde ei Taalmodighed at bide, til Judith halshuggede ham. Dette skulde først skee i tredie Act, og han blev eenstemmigt udpebet i anden. Forgieves støttede han sig til sit Sværd med en Regulusmine, der spotter Døden. Hielmen blev af en Recensent i Galleriet truffet med en Appelsin saa accurat, at den faldt ham af Hovedet, thi for Skønhedens Skyld var den ikke bundet under Hagen; og med Hielmen tabte han Modet. Man blev nødt til i en Hast at lade Tæppet falde; og Alberto, der havde ligesaa megen point d'honneur, som lidet at grunde den paa, styrtede ud af Skuespilhuset i den største Fortvivlelse.

I det første Dieblif fandt han, at han ikke kunde overleve denne Ydmygelse. Indhyllet i sin mørke Kappe, hvorunder han endnu havde den heroiske Dragt, besluttede han at drukne sig. Men da der intet Vand var i Nærheden, saa køledes Heden, inden han kom saa vidt, og nu besluttede han heller at bruge Kavers Rejsepistoler. I den sorteste Fortvivlelse kom han hjem. Han skielvede for at gaae ind; han vidste, Bertens Taalmodighed maatte

være tilende efter denne ullykkelige Prøve, og at han vilde fæste ham paa Døren. Nu begyndte Alberto at blive forsagt og veemodig. Han frygtede for at sulte ihjel, og hans eneste Haab stod nu til Kaver, at denne kunde fortrine dem Noget til fælles Underholdning ved sine Hænders Arbeide.

Da han kom til Bertshuset, og vilde gaae ind paa sit Kammer, fandt han det øde og tomt. „Ak," tænkte han, „Berten har alt bemægtiget sig al vor Smule Eiendom. Hvor er du nu, min Broder Kaver, min Ven i Liv og Død?" — Nu kom Berten, og fortalte, at Kaver havde ladet Alting afhente, havde betalt deres Gjæld, og var flyttet hen i Albergo della Gitta. Alberto vilde ikke troe sine egne Øren. Efterat Berten flere Gange havde forsikret ham det, forlod han ham i den største Tvivl. Han troede, det var altsammen Finter; at Kaver gif huusvild om paa Gaden, og søgte efter ham. Han forbandede sin Skiebne. I en svimlende Tilstand tumlede han afsted. „Du maa dog gaae derhen," tænkte han tilsidst. „Det er jo kun en Gang; og hvad har du Andet at gjøre nu, end at drive paa Gaden?"

Med vaklende Fied og skjælvende Stemme nærmede han sig nu den elegante Garçon, der stod i Døren til det prægtige Giestgiverhuus med et fint hvidt Forflæde opstuffed til den ene Side, og hvide Silkestomper. Neppe havde denne hørt hans Navn, før han raabte: „Jo, ganske rigtig, min Herre! Vil De behage at følge mig?" Med disse Ord greb han en trearmet Sølvstige med hvide Børlys, der stod i Forstuen, og løb foran op ad den brede Trappe, for at vise Alberto Vej. Tieneren førte ham ind i et smukt Bærelse, hvor Bæggene vare betrukne med rødt Damask, omfattet af Guldlister. Midt i Stuen brændte en modern Lysefrone, paa Marmorflisen over Caminen stode to andre Lys, og i Sophaen lige overfor laae hans Ven Kaver, saa lang som

han var, med Støvlerne paa. Denne havde neppe seet ham, før han strakte sine Arme imod ham, og ilede ham i Møde.

Kaver havde hørt hans Uheld, og søgte nu at trøste ham med at fortælle ham sit Held. „Glem alle Cabaler,” raabte han, „og giv Theatret en god Dag! Nu behøver du det ikke.” Men i Stedet for at denne Lykke skulde glædet Alberto, opirrede den ham kun mere. „Troer du,” sagde han med en foragtelig Mine, „det er for at æde og drikke, at man dyrker Muserne?” — „Du kan jo dyrke dem, saameget du vil, paa din egen Haand, for din egen Fornøielses Skyld,” svarede Kaver. „Fat Mod, min Broder! See, der kommer Aftensmaden! Vinen staaer allerede henne paa Skienkebordet, og Musikanterne vente kun et Bink, for at begynde Taffelmusiken.” — „Ret saa!” sagde Alberto; „de skulde have det, som hverken kunne læse eller skrive. Det er i sin Orden, at jeg faaer Almisser af dig.” Og nu begyndte han at synge en italiensk Vise, omtrent af samme Indhold som den danske: „At Slynkler hæves til Grens Top, at Dumhed mæskes, og Sandhed tigger”. Kaver fandt sig taalmodig i Albertos ædle Harmes; han satte sig taus til Bords, og hevnedes sig ved intet Andet, end ved at spise med god Appetit, for at vise, hvor lidt det anfegtede ham. Da Alberto mærkede, hvor ubetydeligt hans Brede virkede, satte han sig endelig ogsaa til Bords, og tog, uagtet sin Uergrelse, for sig af Retterne. Han druknede sine Sorger i Vinens Lethe. Men Spillemændene maatte gaae bort; thi Musik var bleven ham en Pest fra det ulyksalige Dieblis, da Piberne i Parterret blandte sig med Orkesterets Toner, og forstyrrede ham i at holde Tacten.

Før havde han kun foragtet, nu begyndte han at hade Kaver, og tænkte paa intet Andet, end at hjælpe ham til at sætte sin Formue overstyr. Men saa enfoldig Kaver var

i mange andre Ting, saa begreb han dog saare godt, at det var en Galsskab, at angribe Capitalen, naar man kunde leve anstændigt af Renterne. Han fortsatte sit Bekjendtskab med den gamle Officeer, og denne hjalp ham til at faae sin Formue sat paa et sikkert Sted. Renterne deelte han troelig med sin formeente Ven, og sandt sig villig i Alt, hvad han vilde, ligesom før. Derfor, da hiin foreslog at reise til Florents, havde han Intet derimod; thi han kunde vel indsee, at Alberto ikke gierne vilde gaae om til Spot paa Gaderne i Milano.

Alberto, som var et Universalgenie i egen Indbildning, besluttede nu at lægge sig efter Malerkunsten, og ilede til Italiens Blomsterstad, Arnoens Dronning, for at møtte sit Syn paa de skønne Billeder i Kirkerne og det florentinske Gallerie. De reiste da did over Bologna. Paa Apenninerne udstod Alberto adskillige Dødsangster, deels af Skræk for Røvere, deels fordi Kaver, der nu havde meer at miste end sidst, endelig vilde have sine Pistoler ladte med i Bognen. Ved hvert Skub, Bognen fik, frygtede Alberto for, de skulde gaae af i Rætedøren og skyde ham i Læerne. Endelig var Faren overstaaet, og paa en tidlig Marts morgen saae de pludselig Domkirkenes Kuppel stikke frem nede i den skønne Dal. Den klare Himmel, den varme Sol, de blaae Bierge, de skyggesfulde Høie, Vintersæden paa Marken, der alt spirede frem, de dunkle Cypresser, de røde Blomster paa Frugttræerne, der endnu stode bladløse, det grønne Løv fra i Fior, som end ei var visnet — alt dette gav ligesaa meget Liv der, skøndt Vaaren endnu ikke var kommet, som hos os, naar den er der alt. Nu forsvandt Kuppelen igien, og lod sig ikke see før en Miglie fra Byen, hvor den da viste sig langt mere tydelig i en Brimmel af Bygninger, midt i den brede Dal, som af Arnoflodens Sølvtraad skæres i to

ulige Dele. Rundt om den skønne Stad laae i en Kreds de prægtige Lystslotte og Landhuse, om hvilke Ariost siger, at hvis de vare samlede paa eet Sted, vilde de udgiøre et dobbelt Rom.

Dette Syn fornøiede for Resten ikke Alberto meget, thi hans fyrige Siæl tillod ham ikke at være Tilskuer af noget Skønt; han maatte selv frembringe det, hvis det skulde fornøie ham. Xaver havde vist i sit Hjertes Ufskyldighed fornøiet sig derover, hvis han havde seet det; men han var uheldigviis nærsynet. Altsaa gif det dem her, som det gaaer saamange Rejsende: den skønne Natur fløi dem forbi uden Virkning.

Derfor bedrovede det i Grunden heller ikke Alberto saa meget, som han bildte sin Staldbroder ind, da de kom til Florents just i den stille Uge, og fandt Galleriet lukket, og Kirkebillederne behængte med sorte Tæpper. Naar han gif paa Torvet for at see Cosimo di Medicis Billedstøtte, eller Neptun af Johannes Bologna, eller Perseus af Cellini, eller David af Michel Angelo, saa var det ikke saa meget for at føle det Skønne eller det Characteristiske, som for at skiende paa Xaver, naar han ikke følte det. Stod Alberto alene for en af disse Statuer, saa kiedede det ham i Grunden, naar han havde begabet den et Dieblif; men var den Anden tilstede, og hans Dine ulykkeligviis faldt hen paa en Ublefiærling eller en Gadedreng, der gif forbi, mens Alberto stod henrykt i Beskuelsen — saa gif det løs. „Gud, Xaver!“ hed det da, „hvad du dog er for et Dyr, berøvet al Følelse for det Høiere! Du udtrykker din Tidssalder, det er Alt, hvad man kan sige om dig. Du elsker det Platte, og har aldeles ingen Sands for det Betydningsfulde, der udtaler sig af disse Evighedens Mindesmærker. Føler du ikke, hvad denne Qvos ego's Mine vil sige?

Sætter du dig aldeles ikke hen i den evige Længsel, ved at see de bestandige Bandstraaler springe frem af de unge Najaders svulmende Bryst?" 2c.

Man kunde maaskee forundre sig over dette metaphysisk-poetiske Sprog i en Italieners Mund, naar man ikke vidste, at Alberto just i de Dage havde gjort Bekendtskab med adskillige unge Ultramontanere, hos hvem det var bleven Mode, at opløse enhver naiv Følelse i et overfladisk Begreb, og med Kiædhed at anvende tretten, fiorten philosophiske Talemaader paa Alt, hvad der forekom. Denne Jargon faldt det ikke Alberto vanskeligt at efterabe; og den kom ham som kaldet, thi naar han oversatte sine Trivialiteter i dem, flang det, som det var Noget, og gav ham en indbildt Ret til at hæve sig over Andre.

Nu nærmede sig den Dag, som skulde hæve Sløvet fra alle skionne Billeder for den henrykte Maler. Han og Kaver vare til den Ende gangne hen i Domkirken. Det var Løverdagen mellem Langfredag og første Paastedag.

Kloffen henimod tolv forsamlede der sig en Mængde Mennesker; ikke blot Kirken, men en Deel af Pladsen udenfor opfyldtes dermed. Nu blev i langsom Procession en stor firkantet Maskine, omtrent af Skikkelse som en Liigvogn, men bedækket paa Siderne, og med smaae Abninger, ført hen paa Torvet af fire hvide Dyne, lige for den store Kirkedør. Ved denne Maskine blev fæstet en stram Snor, der løb langs igiennem Kirken op til Høialteret. Paa Snoren blev en hvid Papirsdue fæstet i Choret. Alt var endnu stille Klage; ingen Billeder, ingen Musik. Kun den eensformige Klang af Præsternes Messe blev hørt. I taus Forventning stod den talrige Mængde, hvoraf Kirken og Pladsen var opfyldt, med Snoren over deres Hoveder. Endelig slog Kloffen tolv. Med det sidste Slag var den

stille Uges Smerte forbi. Den gyldne Sol brød frem giennem sin fulsorte Sky. Den knælende Præst reiste sig, hævede sin Fakkell, og antændte den raketfyldte Due. Som en flammende Helligaand foer den over Menighedens Hoveder, giennem Kirken, ud paa Torvet, stak Fyrværkeriet, hvoraf Maskinen var opfyldt, i Brand — og hundrede jublende Knald og tusende Jldhvirvler og stigende Straaler bevidnede nu, at Christ var opstanden, og at Skabningen skulde glæde sig. I dette Dieblif fore alle sorte Forhæng fra de skionne Billeder; Orgelet lød, Instrumenterne toned, Sangerne istemte deres frydefulde Chor, og hele Folket kastede sig paa Knæ med opstrakte Hænder, og raabte med høi Røst: „Han er opstanden!“

Den ærlige Kaver græd, som et Barn. Alberto vidste ikke, hvad han skulde sige til dette Optog, om han skulde fornøie sig, eller holde sig op derover. Han gav sig til at reflectere over Gienstanden, og fandt endelig ud, at det var en ganske net Forbindelse af det Sandselige med en Idee, som udtalte Indifferencen af det Timelige og det Evige. Han vilde just været til at holde sig op over Kavers sentimentale Taarer, da hans Dine faldt paa en Gienstand, hvis Skønhedsmagt var saa stor, at den forstyrrede ham i hans Concepter. Det var en ung blomstrende Italienerinde paa omtrent atten Aar, der knælede ved hans Side. Hendes Jbenholts Haar var adskilt i Panden, som paa en Madonna. Den sorte Riold sluttet tæt om de runde Skuldre, det fulde Bryst. De trinde Hænder og Arme, som hun strakte i Beiret, bleve endnu hvidere ved denne Stilling, og fra de sorte tindrende Dine flød brændende Taarer over hendes Rosenkind. Som hun laae der, i en tilbagelænet Stilling, havde han Leilighed til at bemærke

det smukke Liv; og den nydeligste Gud stak frem bag det sorte Klædebon af den Knælende.

I denne Skønne blev Alberto pludselig saa forelsket, at han ganske glemte, hvad der var omkring ham. Han slugte hende med sine Blif, han holdt sin Aande tilbage, for at høre hendes Suf. „Her er hun,“ tænkte han, „min Gudinde, mit Ideal, min evige Idee! Intet uden Døden skal meer adskille mig fra dig.“ Som han stod i disse Betragtninger, fik han saa vældigt et Skub i Ryggen af en Mængde Mennesker, der vilde ud af Kirken, at han blev nødt til at følge Strømmen. Det var ham ikke muligt at modstaae. Alt hvad han dreiede Hovedet tilbage, og søgte at kæmpe mod Bølgerne, saa hialp det dog ikke. Han blev løftet paa adskillige Albuer, og i største Magelighed baaret et langt Stykke lige hen til Kirkedøren. Her blev han utaalmelig, og gjorde nogle convulsiviske Bevægelser, hvorved han mistede sin gode Stilling, og var uden Tvivl bleven trykket jordærvet, hvis ikke Kaver, som trolig fulgte ham, var kommen ham til Hielp, og med sine stærke sammen-slynge Arme havde aabnet ham en Vej. Saaledes kom han da tilsidst lykkelig ud paa Torvet, men med nedtraadte Skoe, sønderrevne smudsede Strømper; Hatten havde han tabt i Trængselen, og da han vilde gribe efter sit Uhr, var det borte.

Men det var ikke dette Savn, som smertede hans Hjerte meest. Uhret havde Kaver foræret ham, og kunde give ham eet igien; men hvor var den Skønne bleven af? Det var ham ikke muligt, uagtet han blev staaende ved Døren, og lod alle Mennesker gaae sig forbi, at opspore hende. Endelig blev han opmærksom paa sin slette Paaflædning, og indjaae, det var en Skam, hvis hun skulde see ham saaledes. Han haabede vist at see hende igien i

Morgen i Kirken; indtil den Tid besluttede han at slaae sig til Rolighed og at beskæftige sin Phantasie med hendes Billed.

Nu begyndte Alberto at skrive Sonetter til sin Skionnes Øre, og glemte derover reent at male. Men han sagde, som sandt var: „Naar jeg ikke kan male hende, hvad kan jeg da male? Tolke hende mit Hjertes Følelser derimod — det kan jeg.“ Saaledes blev han da nu Poet. Vi ville afskrive een Sonet af de tre hundrede, han digtede, til en Prove.

Seer jeg i Luften Solen eller Maanen,
Da tænker jeg: hvad er vel Maaner, Sole
Paa Firmamenternes azurne Pole
Mod hine Blik, som lærte mig min Daanen?

Jeg saae i dem den sande Himlens Blaanen,
Da i den høitidsfulde Tastes Kiøle,
Hvis Gorthed monne med din Hvidhed bole,
Du slog med Smil mig, uden mindste Skaanen.

Mit Bryst er fuldt, forvirret er min Hiærne.
Vil Amor vel den hulde Flamme pleie?
Hvor findes Ord til mine Tankers Brimmel?

Mit Øie blændtes af dit Øies Stjerne;
Og da det faldt paa Barmens Melkeveie —
Da tabte Tanken sig i Himlens Himmel.

Næste Dag glemte han ikke at gaae i Kirke. Det varede længe, før han kunde opdage hende; endelig havde han denne Lykke, just som Haabet vilde til at forlade ham. Hun var ikke mere sort, men i et smukt lysebrunt Silkestof, der forræderisk omslattede de skionne Former. Hun læste med Andagt et Paternoster; da det var forbi, hyllede hun

sig igien i sit Slor, og gif sin Bei. Alberto fulgte hende. Ved Døren holdt en Bogn, hvori hun steg. Men havde Sloret misundelig berøvet ham det fortryllende Ansigt, saa erstattede Hændelsen ham Tabet ved, i det hun steg i Bognen, at vise ham Skønheder, som de hvide Silkestrømper mere hævede end bedækkede. „Hold paa mig, Kaver!“ raabte han, „jeg svimler.“ Men denne Gang maatte han holde paa sig selv, thi Kaver var bleven staaende, for at høre den herlige Musik, og for at lugte den fine Røgelse, som Chordrengene svang bag den messende Prælat, der stod for Alteret.

Det varede ikke længe, før Alberto fik opspurgt, hvor den Deilige boede. Nu klimprede han og sang Sonetter uden for hendes Binduer hver Nat. Naar han traf hende i Kirken, stirrede han saa længe paa hende, til hendes Dine mødte hans, og da var det, at han døde reent hen i Lyksalighed. Tilslidst troede han at spore Opmærksomhed for sig. Hun smilte undertiden venlig til ham; og endelig havde han den Glæde, at naar han spillede ved hendes Dør, blev et lille Bindue opluftet over Porten, og han hørte saa stærke Klap, som man neppe skulde have tiltroet hendes silkebløde Hænder. Det Løierligste var, at han ved denne Forelskelse virkelig tabte en Deel af sin Uforsammenhed. Han blev frygtløs, og turde aldrig vove sig ind i Huset, for at spørge, hvem hun var. Hun var ham et overnaturligt Væsen, og det vilde forstyrret ham i hans Phantasier, hvis han havde hørt, at hun var af en vis Stand, eller en vis Familie. Men om hun elskede ham, det vilde, det maatte han vide. Rigtig nok syntes han at spore de umiskendeligste Prover derpaa i hendes Smil og Suf, i hendes eftertrykkelige Haandklap; men han vilde dog høre det af hendes egen Mund, og Reiligheden gaves da endelig ogsaa,

skiondt det kostede Xaver en god Skilling. Alberto havde nemlig mærket, at den Skionne samvittighedsfuld skristede for en Munk der i Kirken. Denne underkøbte han med en ikke ubetydelig Sum til at lade ham gaae i sit Sted. Det pleiede at være om Morgenens tidlig, naar der kun endnu vare saa Folk tilstede. Den brune Hætte skulde Skriftefaderen, der sad i en Stol af Træ, hvor han hverken kunde see, eller blive seet. Skriftebarnet satte sig i en lignende ved Siden af, der kun forbandtes med den anden ved saa stor en Abning, at de kunde tale med hinanden, naar de vekselsviis lagde Mund eller Dre til Gullet. I Førstningen havde Fader Benedict vel adskillige Skrupler, men de skionne Louisd'orer borttog enhver Betænkelighed, og han haabede, efter sin jovialste Tænkemaade, snart at faae Tilgivelse for en Synd, hvis hele Hensigt var, at skaffe en Elsker Bished om sin Elskedes Sindelag.

Med hvilken Hierteclappen lagde nu Alberto Dret til Gullet! Hvor forøgedes denne Hierteclappen, da han hørte den klare Stemme! Hun havde kun en eneste Synd at bebreide sig i de senere Tider; hvad kunde det være Andet, end hendes Kiærlighed til ham? Med en andægtig Stemme opmuntrede han hende til Fortrolighed, og nu hørte han hende sige: „Ak, ærværdige Fader! det er i Anledning af et ungt Menneske, som kommer her daglig, for at see paa mig, og som har forelsket sig i mig.“ — „Frygt ikke, min Datter!“ raabte Alberto, som med en høitidelig Orgeltone, naar Organisten har udtruffet Tremulanten; „Kiærlighed er en hellig Videnskab. Berøver ikke vor hele Religion paa Kiærlighed? Elsker hinanden! hedder det jo i Skriften. Hvad siger ikke Evangelisten Habakuk i det Vers, du veed nok selv? Tal, min Datter! udøs dit Hierte for mig. Det unge Menneske elsker dig?“ — „Hvor vidt han egentlig elsker

mig," var Svaret, „veed jeg ikke. Noget rigtig Kiærlighed kan det ikke være; thi han lader til at være en overordentlig Nar." — Her blev Alberto, som om hun havde slaaet en Spand koldt Vand over ham. „Hvorledes?" raabte han, „du elsker ham altsaa ikke igien?" — „Nei, derfra bevare mig den hellige Jomfru og Sanct Sebastian, min Skytshelgen!" svarede hun. — „Og har du ikke opmuntret ham med Suf og Smil, du Ugudelige?" — „Af jo, det er just min Synd; jeg har havt det stakkels Menneske til Bedste, og det er en Forbrydelse i Guds Huus, som jeg oprigtig angrer og bekiender." — „Og har du ikke ogsaa gjort det uden for Kirken, du bodsferdige Magdalena?" spurgte Alberto. — „Jo, men der var Synden ikke saa stor." — „Jeg kiender den unge Mand; han har fortalt mig Alting. Har du ikke med Fornoie hørt hans natlige Sange? Har du ikke flappet i dine Hænder, for at opmuntre ham?" — „Af, det var en syndig Overgivenhed, som jeg gjerne tilstaaer; det morede mig, at forstyrre hans Nattero. Jeg selv sov sødeligt; det var vor Gaardskarl, som jeg betalte for at sidde i Portvinduet og applaudere." — „Deraf kom det, at Bisaldet var saa lydeligt," sagde Alberto naiv. — „Han har tvende arbejdsvante Hænder," var Svaret; „jeg tvivler ikke om, at Bisaldet har været eftertryffeligt." — „Og du kunde saaledes spille Bas med de ædleste Følelser?" — „Havde han havt mindste Smule Forstand, saa maatte han jo begrebet, at Datteren af Huset ikke boede paa Portkammeret, og at man ikke fladsker med bløde Hænder, som med Banketærskler." — Nu havde Alberto nok. Han lod hende gaae uden Absolution, og forsikrede hende, at hun vilde brænde i Skærnsilden derfor. Det var med Rod og neppe, at han holdt sig i sin Rolle. Den Skionne gif, og nu var hans Kiærlighed i et Dieblif forvandlet til Arrighed og Forbittrelse.

Men da Breden efter nogle Dages Forlob kaledes, begyndte Forelskelsen dog at indfinde sig igien, og den var maaskee slaaet ud i stærkere Flamme, hvis ikke den Skionne — pludselig var forsvunden. For at adsprede sig indgik han nu Bekendtskab med adskillige lystige Fyre. De raadte ham, ikke at tage sig Verden saa nær; men siden Skiebnen havde sat ham i den Tilstand, at leve mageligt paa Kavers Bekostning, saa skulde han giøre det, og tage sin Trøst, hvor den fandtes. Nu gif det lystigt. Hver Middag var et lille Maaltid hos Kaver, hvor disse Herrer kom. Deres Lystighed og Munterhed behagede ham, og det var ham fiært, at kunne vise dem Forekommenhed.

I denne Tid indtraf en Omstændighed, der næsten vilde synes urimelig, hvis vi ei allerede havde underrettet Læseren om, at Kaver, saa ærlig en Karl han var, kun forstod sig lidet paa denne Verdens Herlighed. Enhver af de unge Herrer havde sig en Dulcinea, Alberto havde ogsaa fundet een. Disse Skionne tiende nu til en bestandig Conversation ved Bordet, naar Vinen havde giort de unge Mennesker lystige; og Kaver havde da stedse den Ydmygelse, at han var den Gæste, som Intet havde at fortælle. Toge de ud paa Landet, saa havde de hver sin Kæreste med; men han havde ingen. Nu foreslog de vel ofte at skaffe ham een; men heri var Kaver delicat: han vilde have een, som var smuk, som var ærbar, og som holdt af ham for hans egen Skyld. Dette var ikke saa let at bringe tilveie, især da han selv var yderst undseelig og tilbageholden. Der gif altsaa en lang Tid, hvori han bestandig maatte holde Lyset for de Andre.

Saa taalmodig som han nu for Resten taalte dette Drilleri, saa begyndte det dog efterhaanden at ærgre ham lidt, og han tænkte alvorlig paa, hvorledes han skulde komme

ud af denne bedrovelige Forsatning. Naar han derfor gik ud, skottede han meget mere til Binduerne paa Gaden, end han nogensinde før havde gjort. Thi ei engang Albertos skionne Ubefiendte havde han nogensinde vovet at tage rigtig i Diesyn. Saae han paa et Fruentimmer, saa maatte hun holde sig ganske stille, uden at betragte ham; saasnart hendes Dine faldt paa hans, kom han i Forvirring, og han pleiede da jo for jo heller at tage Flugten. Hertil kom, som vi have anmærket, at han var nærsynet, og kunde altsaa ikke opdage Skionheder, uden ved at stirre lige ind paa dem, hvilket Undseeligheden forbød ham.

Men paa de senere Tider, naar de gode Benner besøgte ham, fandt de ham ofte taktfuld eller adspredt. Han lagde ikke Mærke til deres Løier; hans overordentlige Battermildhed var meget aftaget, ja de hørte ham endog undertiden sukke mellem Retterne. Nu satte de Alberto ud paa ham, og det varede heller ikke længe, før Kaver en Aften aabnede sit Hierte for sin Ven i følgende Udtryk: „Der føler Ingen, hvor Skoen trykker, uden den, som har den paa. Jeg har ofte forundret mig over, at du kunde være saa indtaget af et Fruentimmer, Alberto! men nu begynder jeg at indsee Muligheden, thi jeg har selv faaet en Rem af Huden paa de senere Tider.“ — Alberto var lutter Dre, og Kaver blev saaledes ved: „J bilder eder ind, at jeg aldrig kan blive forelsket; men det kunde dog være, at J havde forregnet eder, og for at skriste dig det reent ud: jeg er dødelig forelsket.“ — „J hvem da, min Broder?“ — „Jeg veed endnu ligesaa lidt om min, som du om din; hvad jeg veed, er, at hun er deilig og ærbar, skiondt hun sidder i Binduet fra Morgen til Aften. Det Gnefte, jeg ikke kan lide, er at hun noget ofte skifter sit Hovedtoi, hvilket vel kunde lægges ud til Forsængelighed. Men hun er for Resten

saa stille, saa tankesuld, at jeg ikke kan troe det om hende. De Andre løbe til og fra Binduet, som nogle Narre, og glosere over Folf, som gaar forbi. Hun seer aldrig ud, men altid paa skraa lige hen for sig. Formodentlig sidder hun ved noget Haandarbejde, og det har givet mig Mod til at betragte hende. Saadanne blaa Dine, saadan en rød lille Mund, saadan et deiligt hvidt, hvælvet Bryst har du endnu aldrig fundet Mage til." — „Er hun da smukkere, end min Kirkegængerinde?" spurgte Alberto. — „Det kan jeg ikke forviist sige dig," var Svaret, „thi hende har jeg endnu aldrig ret betragtet. Men denne har jeg seet, seer hende daglig. Hendes Ansigtstræk have præget sig dybt ind i mit Hjerte; og dersom hun er ligesaa skøn paa Siæl som paa Legem, saa har jeg fuldt og fast besluttet at gifte mig med hende jo før jo heller, hvis hun selv Intet har derimod."

Alberto spurgte sig nu nærmere for, og fik ud, at det maatte være hos en Modehandlerinde i en af Nabogaderne. Han trøstede Kaver med, at hvis saa var, vilde hans Skionne neppe være grusom imod ham. Men Kiærlighed, som altid tvivler, indtog dog Kaver saa stærkt, at han ikke var rolig, før han havde Tilstaaelsen af hendes egen Mund. Næste Formiddag ginge de begge forbi Huset. Alberto saae meget opmærksomt til Binduerne, men blev ikke Andet vaer, end en smuk Hueblof med rødt og hvidt laferet Papansigt, der stod med et nyt Hovedtøj paa, for at lokke Kiøbere. Alberto vendte sig til Kaver, og vilde just beklage, at de vare gangne forgieves, da han i det samme hørte ham drage et dybt Suf med de Ord: „Nu har hun igien faaet et nyt Hovedtøj paa. Altid skifter hun Coiffure, altid sidder hun i Binduet. Det glæder mig vel for saa vidt, at jeg altid har Leilighed til at see hende; men rober det dog ikke Forsængelighed?" — Alberto spilede sine Dine dobbelt saa vidt ud af Hove-

det, som de stode ham af Naturen, stirrede stivt paa Xaver, og raabte: „Var det hende, der sad i Vinduet, min Broder! som du har forelsket dig i?“ — „Synes dig ikke, hun er det vel værd?“ spurgte den Anden. — „Jo,“ svarede den Skielm Alberto, som nu i et Dieblif havde gjort sin Plan; „jeg troer ikke, at der siden den skønne Helenes Tider har staaet noget skønnere Brystbilled i nogen Krambod. Hun har gulere Haar, end spundet Guld; og den græske Linie fra Panden ned over Næsen kunde ingen Snedker høvle ligere.“ — „Jeg vil ikke derfor nedsætte din Skønne,“ sagde Xaver; „thi hvis jeg ikke tager feil, saa har hun sort Haar.“ — „Hvad er Sort imod Guult?“ sagde Alberto; „det samme som Nattens Mørke mod Solens Straaler. Bore Damer med de rødbrune Dine kan gaae hen og hænge sig i de første de bedste Hasselbuske. Her er den lyse Himmel. Skønnere kunde den ikke været, om den var slebet af det blaaeste Glas; og mod hendes Mund bliver selv det stærkeste Zinnober, det rødeste Skarlagen til Dffer og Brandguult.“ — „Enhver kan være god for sig,“ sagde Xaver. „Jeg mærker nok, at du vil have mig til Bedste, fordi min Skønhed er blond, og din brunet. Men lad os springe over Dinene og Haaret — hvad siger du da om hendes Smag, hendes sædelige Væsen?“ — „Hvad hendes Smag angaaer,“ svarede Alberto, „saa vilde du neppe finde nogen Kone, der saa godt forstaaer sig paa Hovedtoier, som hun, uden at skade dig. Hendes Erbarhed og Blidhed vidner om en god Character; og dersom hun er ligesaa flittig, som uroffelig, saa vil hun formere dine 5000 Louisd'orer med ligesaa mange Nuller til.“ — „Hvorom Alting er,“ vedblev Xaver, „saa seer du nu, at jeg ogsaa kan blive forelsket, og at jeg ogsaa forstaaer at opsoge mig noget Smukt. Nu veed du, hvorledes det er fat med mig, og jeg gjør Regning paa din Bistand i

dette Eventyr." — „Du skal finde en tro Achates i mig," sagde Alberto. Med disse Ord gik de hjem: Kaver fuld af forelskede Betragtninger, Alberto fuld af Uglspilstreger, for at benytte sig af denne lykkelige Leilighed til at gjøre sin ærlige Ven latterlig.

Han tøvede heller ikke længe med at opdage sine Kammerater Kavers Lidenstabs, og Lidenstabs Gienstand satte dem alle i den største Forundring. „Er det muligt?" raabte de; „Kaver har forelsket sig i en Hueblof!" Nu hengik der en otte Dages Tid med at gjøre Nar af ham ved Bordet. Blandt Andet havde et lystigt Hoved gjort følgende Sonet, som han oplæste:

Hvo skulde troe, at Polen kunde vælte
Fra sig sin Gis, opløse den som Skeevand,
Reent smelte den, som Sukkeret i Theevand,
Og snappe Heden fra Equators Bælte?

Kan Amor virke paa Minervas Helte?
Kom han til Bryllupsfesten, som en Be'emand?
Skal Døden først, den frygtelige Reemand,
Din Flamme slukke bag de sorte Telte?

Som Tappen, der i Tagets Rende hænger,
Hang vor Kaver, kold imod alle Fruer;
End aldrig havde Venus ham behaget.

Men Vintersneen svandt for Solens Luer.
Nu er han ingen frossen Gistap længer;
Nu har vi Is, nu drypper det fra Taget.

Reppe var denne Sonet tilende, for en anden god Ven trak et Papir ud afommen, og læste følgende:

Er du saa grusom, skionne Følelseløse,
Som sidder der, saa rolig og fornøiet,
I Binduet, og skifter Hovedtøiet,
Og skotter ei til Gadens unge Fløse?

O, du er ei af hine knibske Tøse!
Glashimlen glimter venlig dig af Diet,
Og Perlehimlen om Parykken bøiet.
Elst ham igien, den vakreste blandt Knøse!

Beviis, du har et Hjerte, som kan sukke!
Ræk ham din Haand, saa er han hurtig trøstet;
Lad Elskov varme Barmens kolde Glober!

Hvis ikke, maae vi troe, du er en Duffe,
Run smuk af Ansigt, skaaret af til Brystet,
Med Blodet koldt, som Blyet i Zinnober.

Disse Sonetter, der ikke vare meget anderledes, end dem, Alberto havde gjort for Alvor om sin Rærlighed, bleve med høi Latter oplæste for den ærlige Kaver, der tog det altsammen for god Mynt, og ansaae det for en vittig Spøg, der hørte med i Tingenes Orden.

Nu begyndte da Alberto, i Ledtog med et Par Andre, at iværksætte sin Plan. Kavers ivrige Ønske var at faae en Sammenkomst med sin Elskede, og at tilstaae hende sin Rærlighed. Alberto tog sig paa at være Mægler i denne Sag. Han gif hen til Modehandlerinden, og ved at love hende Noget for sin Uleilighed, kom han let i Besiddelse af det tilbedte Paphoved, der, efter at man først havde givet det et fuldstændigt Legem, blev forsynet med en smagfuld Klædedragt. Nu bragte Alberto Kaver et Brev en Morgen; og hvor stor var hans Glæde, da han, ved at aabne det,

fandt en Indbydelse til at komme næste Aften til Haven bag Huset, hvor hun vilde vente ham — paa Plankværket.

Kaver skyndte sig did til bestemt Tid, og fandt sin Skionne i en smagfuld Negligé oven paa Plankværket, saaledes som man seer en Marionetdukke bag et Skiermbræt, kun synlig til Bæltstedet. Paa den Maade kunde Alberto, der stod paa den indre Side med sine gode Venner, bevæge hende, som han vilde, og lade hende svare paa Alt, hvad Kaver spurgte hende om.

Her tilstode de da nu hinanden deres Kiærlighed, under Guds fri Himmel, ved Stjernernes Skin; og den Skionne, der med en fransk Accent kaldte sig Penelope, tilstod Kaver, at hun var i et Hus, hvor hun af sin Stedmoder holdtes meget strengt, og blev nødt til at pynte sig mod sin Willie. Hun ønskede Intet mere, end at blive fri for dette Slaveri; hun havde hørt tale om Kaver som et godt, skikkeligt Menneske, og var villig til at give ham sin Haand. Men dette kunde ikke skee uden ved en Bortførelse. Hun vilde jagt ham mere, men nu hørte hun Nogen komme, og maatte gaae bort. Hun lovede ham med det første at give ham nærmere Besked.

Denne Besked blev da bragt ham ved Alberto; og nu blev der bestemt, at Bortførelsen om nogle Dage skulde gaae for sig til Fiesole, den gamle Stad paa Bierget uden for Florents, hvor de skulde lade sig hemmeligt vie. Alberto besørgede Alting. Vognen kom rullende; den Skionne sad allerede indpakked deri. Nu steg Kaver ind, Alberto trykkede ham endnu engang til sit Bryst, slog Karetøren i, og befalede Kudsken at føre til.

Kaver vovede neppe at tale. Endelig aabnede han sine Læber med et frygteligt Spørgsmaal, men fik intet Svar. — „Skulde hun sove?“ tænkte han. „Skulde hun

være bedrøvet over dette voldsomme Skridt? Jeg tør ikke trænge ind paa hende. Uden Tvivl er hun undseelig ved i den mørke tidlige Morgen at sidde alene med mig. I Morgenrøden ville vi begge fatte Mod, og i Aften er hun min." Saaledes fandt han sig taalmodig i Alt, satte sig, efter at have gjort endnu et Par frugtesløse Spørgsmaal, hen i Krogen lige overfor; og saaledes gik det nu, til Solen stod op, og viste ham, i Stedet for hans indbildte Skønne, — et stirrende Duffeansigt, fæstet til en udpyntet Blof.

Som en Bjørn, der længe griber efter den Honning, man rækker den gennem Spinkelværket, og lader sig sagtmødig slaae om Labberne, uden at tabe Taalmodigheden, naar den da endelig mærker, at der spilles Bas med den, forvandler sin godmodige Brummen til Hyl, sit venlige Griin til skummende Tændersgnidjel, og slaaer den senefulde Lab i de skælvende Stænger — saaledes Kaver. Det Første, han gjorde, var at tage corpus delicti, den ulykkelige Dame, ved Armen, og kaste hende ud af Karetten. Og siden Jupiter slængte Vulcan ned fra Olympen, er der ikke fløiet et tobenet vingeløst Dyr med saadan Behændighed gennem Luften. Derpaa sprang han ud af Vognen, og havde uden Tvivl dræbt Kudskken paa Stedet, dersom ikke denne havde seet sig for og forsvaret sig med sin Pidsk, ved at snærte Kaver ganske philosophisk i Ansigtet, medens han beviste sin Ufskyldighed.

Kaver var et godmodigt Menneske, og, som alle Enfoldige med stærke Legemskræfter, vanskeligt at opirre, men da var han ogsaa rasende. Da han havde gjort adskillige forgieves Forsøg med at bestorme Kudskken paa Buxken, men var slaaet hvergang tilbage med et betydeligt Tab, lod han ham endelig fare med de Ord: „Kør ad Helvede til!"

Dette lod Rudskén sig ikke sige to Gange. Den Ridst, der før havde manoevreret mod Kaver, vendte sig nu mod Hestene, og i saa Diebliske var den hele Cavipage forsvunden.

Kaver stod bleg, med stirrende Bine mod Jorden. Intet uden Albertos Blod syntes at kunne forsoné ham. Han drog den store Kniv ud, hvormed han bestandig gif, undersøgte dens Skarphed, og tænkte med velslystig Glæde paa, hvor herligt Blodsdraaberne vilde flyde fra den, naar den sad i Albertos Hierte. Uden at vide, hvor han var, eller hvad han gjorde, løb han op ad Bierget, mellem de snevre Havemure, der i Middelalderen ere byggede af den gamle Stads Ruiner, efter at Florentinerne af Nabomisundelse havde faaet den ødelagt. Saaledes kom han endelig op paa Høien.

Huusvild og raadvild besluttede han at gaae ind i den gamle kolige Domkirke, just ligesom den skionne Giulia vilde gjøre det samme. Denne Deilige boede i et Huus i Nærheden, og een af de mange Haver paa Biergbakken tilhørte hende. Ligesom hun vilde gaae ud af Havedøren, mødte hun Kaver, der ophidset saavel af Solen og Breden, som af den hurtige Stigen op ad Bierget, følte sig plaget af en ulidelig Tørst. Uden ret at betragte hende, hilste han, halv but, halv venligt, og bad hende derpaa med en Mine, underlig sammensat af Godmodighed og Uergerlighed, om nogle Frugter at lædske sig paa. Hun bad ham gaae med i Haven. Den gamle Catharine maatte bringe en Kurv med Frugter ind i Lysthuset, og nu havde Giulia al sin Overtalelse nødvendig, for at hindre Kaver i at forkøle sig ved at spise for store Stykker af den faste Melon. Hans Bæsen forekom hende saa besynderligt, at hun ikke kunde Andet end blive nysgierrig efter hans Skiebne; og det kostede hende

da heller ikke meget at faae ham til at tale, da han selv længtes efter at give sit Hierte Luft.

„Madonna!“ sagde han, „jeg troer ikke, at der siden Methusalem's Tider har været et Menneſke, ſom har lidt større Forſmædſe, end jeg. Men jeg vil ogsaa hevne mig. Ja, du Nederdrægtige! du Fordømte! jeg vil hevne mig.“ — Her drog han atter ſin ſtore Kniv frem, og lod den blinke.

Man kan let tænke, hvorledes Giulia maatte blive til Mode ved denne Udfærd; men hun var af en raſt og beſtemt Character. Den ſtaffels Kaver bevægede hende til Medlidenhed. Han ſaae ſaa ærlig og godhiertig ud, at hun ſikkert formodede, man maatte have gjort ham ſtor Fortræd; og hun beſlattede nu, da Tilfældet havde bragt ham i hendes Nærhed, at gjøre Alt, hvad der ſtod i hendes Magt, for at forekomme Ulykke. Uden altsaa at komme med tørre Formaninger, der ved ſlige Leiligheder altid opbringe mere, fordi man mærker, at de komme fra et uſympathiſerende Hierte, gav hun ham fuldkommen Ret i, at Hevnen var ſød, og at der gaves Fornærmelſer, ſom man ikke kunde lade gaae uſtraffede hen. — „Men hvormed har man da fortørnet eder, min Herre?“ ſpurgte hun.

„Saa maa jeg da først fortælle,“ ſvarede Kaver, „at jeg er det dummeſte Menneſke, ſom findes i det gamle Etrurien; og at en af mine ſtørſte Beſtialiteter beſtaaer deri, at jeg fra Barnsbeen har ſkienket en Nar, en Doſmer, en flau Dagdriver, en egennyttig kold Slubbert mit Venſkab og min Fortrolighed. Denne Bagabond overtalte mig til at lukke mit Værkſted, hvor jeg ſom en flittig Haandværksmand fortiente mit daglige Brød, for at følge ham til Milano, og ſee ham udpibes paa Theatret. Og ſkiondt Skiebnen magede det ſaaledes, at jeg imidlertid vandt 20,000

Scudi ovenpaa i Spillesalen, uden at forstaae Spillet, og uden nogenfinde at have spillet før eller siden, saa har det dog ikke hjulpet det Bitterste, at jeg ærlig deelte Renterne med ham, og gav ham Broderparten. Nei, jeg troer, han har endog fastet Had og Uvind paa mig, fordi jeg var lykkeligere, end han. Jeg har længe taalt hans og Consorters Finter og Gloser, i den Tanke, det var et venfskabeligt Skiemt. Men denne sidste Streg glemmer jeg ham ikke. Nei, Alberto! fficændige, nedrige Ven! det glemmer jeg dig ikke, for jeg har givet dig Hjertestødet." — Her maatte Dolken igien for en Dag, og Giulia havde al sin Standhaftighed nodig, for ei at tabe Modet. — „Men hvad er der da skeet?" spurgte hun.

Sidindtil havde Kaver kun været fordybet i sin Lidenfskab, Hevnlysten og Breden havde fortrængt hans sædvanlige Blyhed; han havde slet ikke lagt Mærke til hvem han talede med, og kun betragtet Giulia som en deeltagende Siæl, for hvilken han kunde udøse sin Harm. Nu, han skulde fortælle sin Kiærlighedshistorie, blev han først opmærksom paa hende. Giulias Skionhed var stor; han blev saa rød som et Blod, og maatte stamme længe, inden han igien kunde faae Talen paa Glid. Denne Forvirring gav ham noget besynderlig Interessant. Heden og Breden havde livnet hans aabne, veldannede Ansigt meer end sædvanligt; de ærlige store brune Dine tindrede med en usædvanlig Gld, og Undseeligheden gav ham en Ynde, der selsomt afstak til hans kraftige Fiirfskaarenhed, og viste ham som et ægte Naturmenneske.

„Jeg har vel fortient det," sagde han endelig med dæmpet Røst; „thi hvor kunde jeg være saadan en Taabe? Men jeg maa til min Undskyldning bekiende, at jeg er

yderst undseelig for Fruentimmer, og desuden noget nærsynet. Jeg har hidindtil ikke vidst, hvad Kiærlighed var, og ved Albertos og hans Kammeraters Trædsfthed lykkedes det dem endelig at føre mig bag Lyset, og beskæmme mig." Nu fortalte han hende oprigtig den hele Historie. Den Naivitet, hvormed han gjorde det, indtog Giulia. Et Fruentimmer tilgiver let en Mand, at han er uerfaren i Kiærligheds-sager, og skøndt det hele Eventyr rigtig nok viste en besynderlig Sandseeløshed fra Kavers Side, saa beviste det dog hverken Dumhed eller Føleløshed. Det var mere en Slags Forsængelighed, for at undgaae de Andres Gloser, der havde bragt ham til denne Parforce-Forelskelse; og Kaver viste sig for Resten i Alt, hvad han sagde, som et Menneske, der tænkte og følte sundt. Dertil kom, at han havde en overordentlig Godhiertighed, tusinde Gange mere værd, end de egoistiske Smaasiæles kolde Kløgt, der troe sig berettigede til at hæve sig over et ufordærvet Hjertes hellige Enfoldighed.

Da Kaver havde endt sin Fortælling, smilte Giulia, og sagde: "J skulde ikke tage eder denne Sag saa nær; den kloge Alberto har jo Intet at lade eder høre. Fik han eders Kortsynethed til at bortføre en Papirsdukke, saa har han selv været forelsket i en levende Pige, der endda ikke saa lidet har ladet ham føle, hvor dybt hun foragtede ham."

Kaver gjorde store Dine; thi denne hele Episode om Albertos ubekiendte Skionne, havde han forglemt i sin Iver at fortælle. "Hvor veed J det, Madonna?" sagde han. "Hvor har J hørt det?" — "Kiender J mig da slet ikke igjen?" spurgte den deilige Giulia med Latter. "Nei, man mærker dog alt for tydeligt, at J aldeles intet Die har for Fruentimmer, hverken for virkelige eller estergjorte." — "Skulde det være muligt?" raabte Kaver; "J er selv denne Skionne, Madonna?" — "Jeg og ingen Anden," svarede

hun. — „Og hvorledes kommer I nu her?“ — „Jeg har her min lille Eiendom. I den Tid var jeg i Besøg hos en Tante i Byen.“ — „Og hvor ere da eders Forældre?“ — „De ere alt for mange Aar siden i Graven,“ svarede Giulia med et Suk. — „Jeg har heller hverken Fader eller Moder,“ sagde Kaver med vaade Dine. „Boer I da her alene?“ — „Dette Landhuus og denne Have beboer jeg med min gamle Catharine,“ var Svaret. „Nu og da kommer jeg ind til Byen til min Tante; for det meste lever jeg her, og finder mig glad som en Fugl i min Eensomhed.“ — Kaver betragtede hende med det første dristige Blik; Bevidstheden om hans 20,000 Scudi gav ham Mod. „Hør, Madonna!“ sagde han, „vil I aldrig gifte eder?“ — „Det var et Samvittighedsspørgsmaal,“ svarede hun smilende. — I det samme saae han et malet Baaben over Indgangen til Huset. „Hvad er det for et Baaben?“ spurgte han betymret. — „Det er vort Familiebaaben,“ svarede Giulia. — „Af, saaledes at forstaae!“ sagde Kaver nedslaaet. „Men jeg seer et Snedferskilt ved Siden af. Boer her en Snedfer?“ — „Det var min Faders Profession,“ svarede hun. — „Hvorledes? en Adelsmand Snedfer?“ — „Hans Forfædre erhvervede sig dette Baaben i Krigstider. Omstændighederne berøvede deres Efterkommere efterhaanden deres Formue. Med sine flittige Hænder har han vedligeholdt Familiens Ære ved at sikkre sig en ærlig Uafhængighed, været i Stand til at opdrage sin Datter, og efterlade hende en lille Eiendom.“ — „O, Madonna!“ raabte Kaver glad, „jeg har ogsaa været Snedfer, men nu er jeg rig, og kan kjøbe mig et Adelsbrev, naar det skal være.“ — „Saadan gaaer det i Verden,“ sagde Giulia smilende; „Tidens Bølger stige og synke vevselvis.“ — „Men“, sagde Kaver, „undertiden samle sig de forskiellige Floder i en smuk Sø med Blomster paa Bredderne.“ — „Gi! ei!“ raabte Giulia, „er I ogsaa Poet?“

— „Dersom det er sandt, at man bliver Poet, naar man bliver forelsket,” sagde Kaver, „saa kan jeg begribe, hvordan det er gaaet til.” — Nu vilde Giulia reise sig; men han holdt hende tilbage. „Nu har jeg eengang faaet Munden paa Gang,” raabte han. „Skeer det ikke nu, saa skeer det aldrig. J er skion, det siger eders Ansigt mig. J er god, det siger eders Dine mig. Selv har J sagt, at J er fader- og moderløs. En forunderlig Omstændighed har bragt os sammen. Dersom jeg ikke smedder, mens Jernet er varmt, saa er Alting tabt. Jeg tog herud for at giste mig; det kommer an paa eder, om jeg skal reise tilbage med usorrettet Sag, og staae til Ratter for den affkyelige Alberto, eller om jeg skal triumphere over ham, og give ham Hiertestødet, ikke med en Dolk, men med eders Godhed for mig.”

Saaledes trængte han paa hende med sin godhiertige Oprigtighed, indtil hun virkelig gav ham sit Ja. Hendes hurtige Ja faldt ham aldeles ikke forunderligt; det kunde maaskee synes Læseren saa. For at forekomme den Mistanke, der kunde falde paa den ædle Giulia, maae vi anmærke, at hun ved at udspæide Albertos Tilstand, mens hun drillede ham, fuldkommen var bleven underrettet om Kaver og hans ærlige Character. Den arme Giulia havde for et Aar siden lidt et Tab, som hun fortaug Kaver. Det var hendes Elsker, en tapper Soldat, som var falden i Krigen for Fædrelandet. Som Schillers Thekla havde hun mangen Aften sunget ved sin Guitarre: „Du Himmelske! tag dit Barn til dit Bryst! Mig har alt henrykt den jordiske Lyst, thi jeg har levet og elsket.”

Men Giulias Character var mere munter og rolig, end Theklas. Den skionne italienske Himmel, det fredelige Opholdssted muntrede hendes Sind ydermere. Hun havde fattet Mod, og besluttede at leve. Men hun trængte til en ærlig Ven, en Støttestav i Livet, der ikke forlangte for meget;

som følte sig lykkelig ved hendes Besiddelse, uden at eie hendes Kiærlighed; og hvor kunde hun finde ham bedre, end i den velhavende, stærke, godhiertige Xaver?

Hun skienkte ham altjaa sin Haand; og skiondt det vel aldrig lykkedes ham at vinde hendes egentlige Kiærlighed, saa vandt han dog snart hendes Hierte, og gjorde hende lykkelig.

Med hvilken Triumph Xaver bragte sin Elskede tilbage til Florents, kan man let tænke. Alle de gode Venner vare forsamlede, for at modtage ham ved Porten. Alberto aabnede selv Rætdøren, steg op paa Trinnet, og raabte: „Nu, Xaver! min Ven og Staldbroder i Liv og Død! hvordan gaaer det? Har du taget din skionne Brud tilbage med dig igien?“ — „Ja,“ svarede Xaver rolig, i det han pegede paa Giulia, „der sidder hun.“ — Alberto tabte Næse og Dren. „Hvorledes?“ raabte han; „hvad seer jeg?“ — „Et findrigt Træk af den lunefulde Lykke, Mester Alberto!“ svarede Giulia smilende. „Undertiden spiller man Comoedie nedenunder, og bliver udpebet, mens en ærlig Siæl, som man overseer, vinder tyve tusinde Scudi ovenpaa. Undertiden bilder man sig ind at gifte ham med en Hueblof, og saa forvandler Blokken sig til en Pige, der har givet vor egen høie Person Kurven. Xaver er eder megen Tak skyldig. At I har misbrugt hans Godhed, levet paa hans Bekostning, og dog villet spotte og forhaane ham — hvad siger det? Han skylder eder baade sin Rigdom og sin Brud.“

Hvad Alberto svarede hertil, fortier Historien. Formodentlig har han igien havt i Sinde at drukne sig, og betænkt sig igien, ligesom sidst. Men vi tvivle meget om, at den forstandige Giulia har tilladt Xavers Godhiertighed at tage ham til Raade igien, og at sætte ham ind i de gamle Rettigheder.

Munkbrodrene.

En Fortælling.

I Maria Novellas Kloster i Florents levede tvende Brødre, Martin og Johannes. De havde tidlig mistet deres Forældre. Martin, sex Aar ældre end den Anden, forbandt et stille Sind med et skrøbeligt Legem, og var glad ved at tage sin Tilflugt til et roligt Kloster i en venlig Egn. Det var ham let, at faae sin yngre Broder med, der var vant til i Alting at lyde ham. Johannes var et smukt ungt Menneske med stærk Indbildningskraft og et følsomt Hierte. I sine Forældres trange, tarvelige Huus havde han kun fundet liden Tilfredsstillelse for sine Ønsker og Længsler; derimod havde han havt daglig Leilighed til at nære dem. Deres Fader var en af disse tungsindige stille Folk, som uden stærktilsyneladende Bevægelser giemme dybe Lidenstaber i deres Bryst. Hans Haandværk, der styrkede Legemet, uden at beskæftige Tanken og Indbildningskraften, nærrede det medfødt Hang til Sværmeri. Naar han sad ved Læsten langt ud paa Natten med sine Sønner, fortalte han dem Eventyr og Helgenlegender, og det havde virkelig noget Rystende, at høre disse af den alvorlige, blege, sortsmuttede Mand med de buskede Dienbryne og det blege Ansigt, hvilket Praasen bag den funklende Bandfugle satte i et afstikkende Lys til den mørke Baggrund. Martin sad da ved slige Leiligheder og saae andægtig til Loftet med vaade Dine. Johan stirrede hen til det mørke Vindue, hvorpaa de vaade Vintergrene

sløge udenfor, og brændte af Begierlighed efter hellige Eventyr. Hans Fader sagde da ofte til ham: „Du bilder dig ind at være mere ivrig, end din Broder; men stille Band har dyb Grund. Du er for meget af denne Verden, min Søn! og skulde du tiene Gud, da maatte det være som den hellige Christopher med Arbeid og Legemsfræster; til en Munk duer du ikke.“ — Gid Johan havde varet paa Faderens Ord! det havde sparet ham mangen en Hiertesorg.

I de første Maaneder af hans Munkeliv forekom det ham dog, som om der ingen bedre Tilstand var paa Jorden. Var det et Under? Han havde byttet et indknebet Kammers med en Kirke fuld af Malerier, Architectur og Musik, og den maadelige Skomagerkost med et velbesat Bord i det kolige Refectorium. Men det var ikke nok med det: De fromme Brødre i dette Kloster anvendte deres ledige Timer til at destillere allehaande stærke, vellugtende Bande. Hvor fornøiede det Johannes, at omgaaes med Kolber og Retorter, at puste til Ilden, passe Barmegraden, og see den liflige Spiritus stige som Damp og falde som Draaber i det giennemsigtige Kar! Med største Flid rensede han de synderligtformede Glas, det velfortinnede rødblinkende Kobber, og fandt Fornøielse i, naar Arbeidet var til Ende, at opstille det med største Orden i Laboratoriet. Saaledes havde han ogsaa faaet det Gvern, at staae for Udsalget i Apotheket. Her blinkede Glasferne med paaflinet Overskrift i glatbonede Rudeffabe. Til Apotheket stødte en lille Hauge, fuld af saftgrønne Kryderurter, Krusemynt, Rosmarin, Ambra o. s. v. Thi Blomster holde Italienerne ikke saameget af at lugte til, fordi deres Duft i det hede Clima er for stærk og bedøvende. Ogsaa gav det beskedne mørkegrønne Urtebed, uden brændende Farveblade, den lille Hauge noget Fromtsørgeligt, der syntes at høre Stedet til.

Men det varede ikke længe, før hvad der havde moret Johan, blev ham kiedsommeligt og eensformigt. Tilfidsst kom det ham endogsaa for, som om han var indspærret i en Grav. Hans Ungdom og Livskraft trængte til Afvexling, og hvor skulde han finde den i saa snever en Kredss? Naar han nu saae unge Folk gaae til og fra Kirken efter eget Tykke, saa misundte han dem deres Frihed, og følte sig som Fuglen i Buret. „Ak," sagde han da tidt ved sig selv, „hvi har du gjort et overilet Løfte?"

Før at forslaae Grillerne gav han sig til at læse Bulgata med en gammel Munk, og det varede ikke længe, før han med Lethed forstod den latinske Bibel. Han havde tilforn kun endnu kiendt lidet til det gamle Testament, og der aabnede sig ligesom en ny Verden for ham. Den levende, sande Natur, som aabenbarede sig i disse hellige Oldtidens Sagn, havde han ikke fundet saaledes i sine Helgenlegender, hvor Naturen ofte træder tilbage som et blot Gisser for mystiske Følelser, og hvor Forfatterernes Ukiendskab med Verden saa tidt bringer den i et urimeligt Forhold til de aandelige Forestillinger. Her bar Alting Præg af Liv og Sandhed. Den skionne patriarchalske Verden aabnede ligesom Klosterets Mure for ham, og udvidede den sørgelige lille Hauge til et Paradiis, til et Canaan.

Men under denne Læsning næredes ogsaa Forestillinger, som det magelige Klosterlevnet ikke bidrog til at qvæle. Naar Johan forestilte sig den skionne velskabte Eva i Paradiis, med de bølgende Guldhaar ned til Hælene; naar han saae Rebecca tage Kruffen ned af den sortglindsende Haarfletning med den fulde hvide Arm, for at give Abrahams Svend at drikke; naar Rachels Skionhed pirrede hans Phantasie ved den Modsætning, hvori den stod til Leas Hæslighed; naar han med David belurede den blonde

Bathscha, og med de to Gamle den brune Susanne i Badet — saa følte han meer, end ellers, at han ikke var skabt til Munk, og at de hellige Erkesædre heller ikke havde været det. Hvad Under, at han da ofte ved Citheren sang Salomons Høisang efter egne Melodier i den lille Klosterhauge, uden at tænke paa den Allegorie, som de fromme Siæle havde meent at finde deri?

Hvad der endnu mere bidrog til at sætte ham i Urolighed, var en ung Pige, der ofte kom til Apotheket for at hente Cret og Andet. Af det fine Ansigt, de regelmæssige Træk, det grønne Net omkring Haaret, og den fuldere Udtale sluttede han sig med Rette til, at hun var en Romerinde. Hun havde ofte været der, uden at han havde vovet at tale til hende. Hendes Skønhed bandt hans Tunge, og han blev endnu stummere, ved at see, hvorledes Blyfærd og Undseelighed hævede det skønne Bryst, naar hun stod for Skranken, og betalte ham af sin lille Elfenbeens Bodise.

Tid efter anden begyndte de dog begge at sætte Frygten tilside. Den unge Pige fandt ikke hos Johan det strenge Pateransigt, der indgyder Urefrygt, men heller ikke det listige, lystne Blik, hun havde seet hos saamange Munke, og som viste, at de vare, om ikke Ulve, saa dog Aber i Faareklæder. Johans sværmeriske Blik, den beskedne dybe Længsel i hans Øie gik hende til Hierte; og det var det, som ofte bragte den unge Barm til at svulme saa høit. Hvad der endnu mere bidrog til at forsøge Godheden, de følte for hinanden, var den Opdagelse, at Angelicas Fader just havde leiet sig ind i det samme Huus, hvor Johans Forældre havde boet, og drev der den samme Haandtering. Johan spurgte, om hun kiendte den lille Hauge ret, der hørte til Huset; og da han nu mærkede, at ethvert Træ, enhver lille Blomsterbush var hende velbekiendt, og at hun

hægede det alt som en flittig Gartnerpige. — da saae han til Klostermuren med et smerteligt Blik, som om den trykkede ham; da følte han først, hvad han havde tabt ved at ombytte sin fattige Frihed med det rige Slaveri.

Hvor inderligt længtes han efter at see hende igien, hvor glad blev han, hvergang hun kom! De korte Dieblif, der kun forundtes dem, lagde Tønder til en Jld, der uformærkt ulmede hos dem begge. „Ak,“ sagde Johan eensgang, „hvor lykkelig vilde jeg være, Angelica! naar jeg dog et Par Timer i Rad kunde sidde uforstyrret og tale med dig i Genrum!“ Angelica jukkede; en gammel Pater kom ind i Apotheket, Johan rakte hende en lille Flaske med Lavendelvand, hun takkede, gif, og Samtalen var til Ende.

Gengang varede det meget længe, inden hun kom igien. Johan følte sig plaget af den største Urolighed. Tungtsindig sad han i den mørke Aften — det var fiorten Dage; siden hun havde været der sidst — da en gammel Kone kom ind, og bad om nogle styrkende Draaber. Han gav hende dem. Hun betragtede ham længe; derpaa tog hun den bekiendte Elfenbeens Bodife frem, hvoraf Angelica saa ofte havde betalt ham. Ved at see den blegnede Johan. Den Gamle saae klogt paa ham med det regelmæssige blegt=indsaldne Ansigt, hvoraf endnu de brune Dine funkede. Derpaa listede der sig en Taare ned ad hendes Kinder, og hun sagde: „Jeg tager ikke feil, I er Broder Johannes.“ — „Det er jeg,“ svarede han. — „Saa kiender I ogsaa den Person, som eier denne Bodife,“ sagde hun. — „Jeg kiender hende. Hvorfor har hun ikke været her saa længe?“ — „Arme Pige! hun er vel undskyldt; hun har ligget otte Dage syg af en hidsig Feber. Maaskee er hun død i dette Dieblif. Men den er vel faren, som er hos Gud. Hun bad mig bringe eder dette til en Grindring om hende.“ Med disse Ord rakte

hun ham hurtig den lille Elfenbeensdaase; thi der kom atter Røgen. Den Gamle lagde Begesfingeren paa Munden, saae til Himlen med vaade Dine, og gif.

Johan glemte Klenodiet paa sit Bryst, og ilede til sin Celle. Han gav sig ikke Tid til at slaae Ild; Maanen skinte klart over Klosterhaugen, og gjorde Nat til Dag. Han gif til Vinduet med Bodiken; men den var saa let, at han mistvivlede om at finde Noget deri. Opmærksom rystede han den, og hørte en sagte Raslen. „Det er et Papir,“ raabte han, „de sidste Linier af hendes Haand.“ Nu aabnede han den, og fandt: en visnen Viol og en frisk Forgietsmigei. Denne lille Blomsterpoesie rørte ham endnu stærkere. At Angelica var den visne Blomst, at hendes Grindring skulde være ham en frisk Kiærminde, det indsaae han let. Med denne Forestilling havde hun bestaaet sig i sine sidste Dieblif. „Du en Viol?“ sukkede han, „af, den skønneste Rose var du, hvem Stormen har afrevet Bladene!“ Meer kunde han ikke sige for Taarer. Maanen skulde sig bag Kirkemuren; Natten foldede sine brede Skygger som en Sørgedug over hans Leie.

Hans Bedrøvelse forekom ikke de gamle Munke besynderlig. De vare vant til at see slige Syner hos unge Brødre, og Prioeren pleiede at sige: „Soldaten ræddes i den første Krig, Munken græder i det første Aar; naar den Gne har lugtet Krudtet, og den Anden Røgelsen en Tidlang, saa jævner det sig af sig selv.“ Denne cholerisk-phlegmatisk Mand var skabt for sin Stand, som den var, men ikke for Standens Hensigt; thi hans Siæl var uden Kiærlighed, og han førte blot Begrebet Kiærlighed til Gud paa Læberne. Da han traf Johan i Taarer, sagde han: „Pres den kun ud, denne syndige Saft af en giftig Rod! Lad dine Liden-skaber rase, desto før afsmattes de.“ — „Af, ærværdige Fader!“

svarede Johan, „J veed ikke . . .“ — „Jeg veed, hvad jeg vil vide: at du est en Synder. Du bilder dig ind, at der er hændet dig noget Usædvanligt; og Krystallerne i Bierget ligne ikke hinanden meer, end det ene Ynglingsliv det andet. Gjør din Haand dig ondt, da hug den af, og kast den fra dig; thi det er bedre, den forgaaer, end at hele Legemet lider den evige Pine.“ Han vilde præket mere; men nu kom man og meldte et Liig, som skulde bisættes i Kirken, og de maatte ile til Processionen.

Italienerne begrave ikke deres Døde, som Protestanterne. Hos os er Alting anlagt paa en stille Høitidelighed; der bærer Alting Præget af et lidenskabeligt Skuespil. Man iler afsted med den Døde, som til en Dands. Først løber Ghordrengen med en Kloffe foran Crucifixet, Skaren bryder giennem Gadernes Brimmel, og Alle knæle til begge Sider, saasnart man skuer Korset, der bæres høit foran. Liget ligger i en aaben Kiste, og bag efter følge de barmhiertige Brødre, et frivilligt Lag, der bestaaer af alle Stænder fra Hertugen til Betleren. De ile sammen til et vist Sted, naar en vis Kloffe ringer, i et hvidt Overtræk, for at være ubekiendte, at ikke christelig Kiærlighed skal faae Skin af jordisk Forsængelighed. Dette Overtræk danner en Hætte over Hovedet med to udskaarne Huller for Dinene. Saaledes styrte disse hvide Skiffelser afsted bag efter Kisten, som Spøgelses, med indfaldne Dine; og det Hele har virkelig noget Mystende. I Kirkedøren mødes de af Munkchoret; Ceremonierne holdes; naar disse ere til Ende, lader man den Døde staae tilbage i Kirken. Nu er Alting forbi; Liget overlades i Graverkarlenes Hænder, og sættes i Jorden uden videre Omstændigheder.

Saaledes mødte nu ogsaa Brødrerne i Maria Novella den Døde. Johan stilte sig mechanisk hen i Munkenes

Række. Messen begyndte; uden at tænke paa hvad han gjorde, istemte han den. Nu blev der en kort Stilhed. — „J Sandhed, Johan!“ sagde Broderen Martin, som stod ved hans Side, „dette har været en deilig Pige. Hun ligger jo endnu der saa frisk, med Jomfrufrandsen i sit Haar, som var hun levende.“ — Ved disse Ord vaagnede Johan, slog sine Dine op, betragtede den hvide langtudstrakte Skikkelse, og opdagede — sin Angelica. Som et Marmorbilled fra Oldtidens skønneste Mesterhaand laae hun der. Hendes Ansigt var hvidt som Snee; men den hvide Snee havde endnu intet af det blaalige, mindre det grønlig Rødgfær, der gjør Synet af en Død saa gyseligt. Johan sank i Asmagt. Da han vaagnede, fandt han sig i sin Celle. Maanen skinte i hans Værelse; Elfenbeensdaasen stod i Binduet, og kastede en brudt Straale hen paa hans Leie. Han sprang op, og lyttede, men hørte Intet. Klosterbrodrerne laae i Midnattens Slummer. Han iilte til Binduet. Den lille Daase tabte sit Skin; derimod spillede Maanen endnu i Vandglasset med Forgietsmigeien. „Det er en Drøm,“ raabte han. „Jeg maa have Visshed.“ Med disse Ord ilede han giennem den stille Klostergang til Kirken. Han traadte ind. „O, jeg har kun drømt det,“ sagde han ved sig selv. „Angelica lever.“ En Gravlampe straalte ham i Møde — han fordoblede sine Skridt. Det varede ikke længe, før han saae Rødkisten paa det forrige Sted; før han opdagede Blomsterfrandsen og de sorte Loffer om den blege Pande. Himmel! det var kun alt for sandt. Der laae hun. Johan knælte for hendes Kiste. Med taareblændte Dine betragtede han det hvide Ansigt, de store Dienlaage, der hvælvede over de slukte Lys. „Angelica!“ sukkede han, „du elskte en Ulykkelig; hvad var der da Andet for dig, end at døe?“ Her qvaltes hans Ord paa Læberne,

og med ubevægelige Dine stirrede han paa den Døde. Da — man tænke sig hans Forfærdelse — da smilte Riget. Hendes Barm hævede sig, hendes Hænder strakte sig mod Himlen, hendes Dine aabnede sig, som Blomsterfalken for Solens Straaler, og hendes Læber talte disse Ord: „Tilgiv mig, hellige Guds Moder! Tilgiv mig, hellige Ignatius, min Skytspatron! Kierlighed undskylder Alt. Lad mig see ham, tale med ham, omfavne ham en eneste Gang, saa vil jeg gierne døe. O, hellige Magdalena! beed for mig hos min Frelser. Kun en eneste Gang trykke ham til mit Bryst!“ Med disse Ord rejste det skionne Liig sig overende i Risten, slyngte sine Arme om Munkens Hals, og trykkede sine varme Læber til hans Mund.

Hvor snart blev Johan indviet i Hemmeligheden! Hun elskede som en Romerinde, det vil sige med en Viden=skab, der knuser Hjertet uden Tilfredsstillelse, og som altsaa spotter enhver Fare for at naae sit Maal. Hendes Fader havde opdaget denne Kierlighed; thi en Aften, da han troede, hun bad andægtig paa sit Kammer, og sneg sig hen for at glæde sig ved hendes Bøn, hørte han hende sige: „Hellige Moder Maria! skienk mig den skionne Broder Johannes til min Elsker, lad mig omfavne ham, lad ham worde min. Ellers føler jeg at jeg maa døe.“ — Nu var den Gamles Beslutning tagen; men han havde ikke Be= findighed nok til at være klog. Han styrtede ind, og gjorde sin Datter bittere Bebreidelser; derpaa besluttede han, jo før jo heller at reise bort igien til Rom. Angelica faldt i en hidsig Feber. Hun tvivlede ikke om, at hun skulde døe, og sendte den gamle Kone til Johan med den lille Kierligheds=erindring. Men i en af de vaagne Nætter, hun tilbragte i Feberheden, kom det hende for, som om en venlig Engel steg ind ad Vinduet til hende med guldgule Haar og lange

lysegrønne Binger, spættede med Purpurfiær. Han traadte for hendes Leie, og sagde: „Angelica! Gud har Intet imod, at Menneskene elske hinanden. Du skal ikke døe; men du skal forstille dig, som du var død. Saa bære de dig hen i Klosteret. Der vil du om Natten træffe Johannes, og saa kunne I flygte bort til Ægypten, ligesom Joseph og Maria.“ Med disse Ord kysede han hende, tegnede et Kors paa hendes Ansigt og Bryst, og fløi op gennem Loftet.

Hvor snildt Angelica fulgte sin Engels Raad, have vi seet. Den italienske Hurtighed ved alle Liigbegængelser, og Husets Forvirring kom hende til Hielp, saa at man ikke mærkede hendes sagte Aandedrag. Hvor henrykt Johan maatte worde, kan man forestille sig. Hvor saligt dette Dieblif var dem, at de glemte, hvad der var omkring dem, og kun følte Kiærlighedens Fryd i hinandens Arme, falder af sig selv.

I dette Dieblif kom Battista og Pietro, de tvende Graverkarle, der skulde skrue Kisten til, og bære den Døde til Kirkegaarden. — „Hvad er Klokken monstro?“ spurgte Battista. — „Det er nok Midnat,“ sagde Pietro. — „Nu ligger alle Mennesker og sover i deres Seng, undtagen vi og Spøgelseerne,“ sagde Battista. — „Ja, hvad skal man sige til det?“ sagde Pietro. — „Nu skulde vi da have denne Pige i Jorden,“ sagde Battista. — „Ja, der er vel Ingen, der gjør det for os,“ svarede Pietro. — „Tager jeg ikke feil, saa sidder hun der overende i Kisten,“ sagde Battista. — „Og snakker med Diævelen,“ sagde Pietro. — „Ja, det er da ikke første Gang, det er passeret,“ sagde Battista, og holdt sig ved Vievandskarret. — „Det ere vi saa vant til,“ sagde Pietro, i det han stænkede sig af al Magt med Band i Ansigtet. — „Fordømt, at jeg har glemt min Rosenkrands!“ mumlede Battista, „ellers kunde man dog bede et Pater=

nofter eller to." — „Et Par Kors funde man dog altid slaae for sig uden Skade," hvisttede Pietro. — „Det hjælper ikke; Alting vil have sin Tid, og Dævelen vil ogsaa have sin." — „Er du bange?" — „Jeg skulde have tient mine tyve Aar som Graverkarl, og være bange for Spøgeri?" Her tog Battista en lille Lærke frem, og tog sig en Slurk. — „Giv mig ogsaa en Taar," sagde Pietro, „at styrke Samvittigheden paa." — „Har du været i Messe denne Uge, min Broer?" — „Fire Gange, min Broer!" — „Naa, saa behøve vi ikke at bryde os om nogen Ting, min Broer!" — „Men jeg troer, jeg glemte min Sele ude paa Kirkegaarden." — „Bliv lidt, jeg skal hente dig den, min Broer!" — „Hvilken Snak! lad du mig gaae selv." — „Kommer du nu med dine Complimenter igien?" — „Jesu Maria! der kysser han hende. Seer du, hvor han trykker hende til sit Bryst?" — Her gave de sig begge til af panisk Skræk at løbe Hovederne mod en Kirkesøile. — „For en Dævel med Kløer og Knudesvøbe", sagde Battista, da de atter stode under aaben Himmel, „er jeg ikke bange; men begynder han først med at kysse og careskere, saa har Fanden reent sit Spil."

Bed deres Bulder vaagnede Prioren. Han havde neppe hørt, hvad der gav Anledning dertil, før han ilede til Kirken. I Begyndelsen havde den besynderlige Gruppe ogsaa nær forfærdet ham. Den ranke Angelica sad opreist i Kisten med Jomfrufrandsen om sit Haar, i et langt flagrende Klæde. Ved hendes Fødder laae Johan i den sorte Kappe. Hendes fyldige hvide Arm snoede sig omkring hans Hoved, og Kiærlighedens søde Samtale lod, som en sagte Hvijslen, giennem Kirkehvalvingen. Men snart opdagede Prioren Alt. Han paalagde Graverkarlene Tausked, men lod dem dog blive i den Formening, at de havde seet

Spøgeri. De Elskende, som Intet havde mærket af hvad der foregik, fandt det nu endelig nødvendigt at skilles ad, efter at de først havde aftalt deres tilkommende Flugt. Johan forlod sin Angelica for at gjøre Ansfrig. Han fortalte, som sandt var, at han var gaaet ned i Kirken, og tilfældigviis havde opdaget den Skindøde. Det Dvrige fortaug han. Prioren lod, som han ingen Mistanke havde. Den opvaagnede Pige blev bragt til en Læge i Nabolauget. Hvor glædte sig Johan, da han atter stod paa sit Kammer! Med et let Hierte overlod han sig nu til den vederqvægende Sovn.

Men han havde en fæl Drøm. Det forekom ham, som om han blev tagen af to haandfaste Karle, og baaret ned i et skummelt Fængsel. Hvor forfærdedes han, da han vaagnede, og fandt Drømmen virkelig! I en mørk Kielder, hvilken kun et lidet Gittervindue ovenfra belyste, laae han i Rænker paa et Halmknippe. Han kiendte sit Opholdssted: det var Carceret, hvor Munkene bleve satte ned for Forbrydelser. Han tvivlede ikke om, at han var opdaget, og Tvivlen gik over til Bished, da Prioren med en streng Mine stod for ham.

„Hvad der er skeet,“ sagde han, „er en Hemmelighed, som jeg veed, og ingen Anden. Du slipper denne Gang med naadig Straf. Her sidder du i otte Dage. Den knappe Kost og Stedets Gensomhed vil bringe dig paa rolige, din Stand værdige Tanke. Naar denne Tid er forbi, seer du atter Dagens Lys. Angelica seer du aldrig meer. Det vil komme an paa din Opførsel, om jeg skal behandle dig med Skaansel eller Strengthed.“ — Her bragte man et lidet Alter ind med et Dødningshoved og et Timeglas. — „Her er et andet Ansigt at forelske dig i,“ sagde Prioren. „Husk paa, at naar dette Glas har vendt sig nogle Gange frem og tilbage,

saa udrinder din fjdste Stund, og du ligner dette Hoved, som den ene Draabe Vand den anden. Glem al Forsængelighed! Ora et labora!" Med disse Ord forlod han ham.

De otte Dages Fængsel og Angsten for Angelica forvandlede Johan til en Skygge. Men Matheden betog ham ogsaa endeel af hans Smerte. Videnskaben havde spildt sine Kræfter, han faldt hen i en stille lindrende Tungfjind. I denne Tilstand bragte hans Broder ham Efterretningen om Angelicas Død. Johan offrede hende sine Taarer og sin Grindring. Han gav sig atter til at læse i Bibelen. Men det gamle Testament havde ikke mere det Tillokkende for ham, som det før havde havt; derimod hang han med sit hele Hierte ved det ny. Alle de fromme unge Qvinder deri forestilte han sig som Angelica, især Maria. Han fandt sig lykkelig i sin Tilstand. Hvad havde han meer at søge i den udvortes Verden? Hans Elskede levede i hans Indbildning, og den kunde han bedst hænge ved i det stille Kloster.

Der kunde være forløbet to Mars Tid efter denne Begivenhed, da der blev en stor Glæde i Klosteret over et herligt Madonnabillede, som blev bestemt for Munkenes Kirke. Det var malet af den store Rafael, som opholdt sig i Rom ved Leo den Tiendes Hof. Leo havde skienket det til sin Fædrenestad, og da Maria Novella just manglede en smuk Altertavle, saa fandt man, at her var det meest passende Sted. Ved alle Maaltider blev der i Refectoriet talt om dette Billed, om den Ære, der gjordes Kirken dermed, om den fjeidne Rafaels Genie. Johan glædede sig ikke. Han var vant til at tænke sig Maria som Angelica, og det fortrød ham, at en Hændelse skulde forstyrre ham i hans fiære Phantasie. Han havde gierne gjort det Løfte ved sig selv, aldrig at see Billedet; men det var umuligt, da det skulde være en Altertavle. Martin, hans Broder,

søgte at opmuntre ham. „Der er dog heller intet Andet,“ sagde han, „der kan more dig, end dine Griller.“ — „Dertil er jeg jo bestemt ved min Stand.“ — „Kan et herligt Kunstværk ikke glæde dit Hierte?“ — „Jeg har forsaget Naturen, hvorledes skulde jeg da nu skienke mit Hierte til dens forskjønnede Ideal?“ — „Naar det forbinder sig med Religionen, saa tager det Naturen i Guds Tieneste, ligesom Kirken har taget dig.“ — „Hver tænker sig det Hellige paa sin Maade,“ sagde Johan afbrydende. „Min himmelske Maria kan ingen Maler male.“ — „Det glæder mig, at see dig saa gudsfrygtig, min Ven!“ sagde Martin; „du gialdt for at være den Berdsligste blandt os, og nu beskæmmer du os Andre.“ — Johan taug; en bitter Følelse af hvor meget Verden havde negtet ham, gjorde ham stum, uskiftet til at forklare sig, og til at frasige sig et Skin af Hellighed, som han ikke fortiente. Han agtede sin Broder, men der var ingen Sympathie og Fortrolighed imellem dem. Han forlod ham, og gik alene igien, med Taarer i Diet, med Angelica i Hiertet.

Nu kom endelig den længe ønskede Dag, og Maleriet blev opstillet. Hvo kiender ikke det herlige Billed, i det mindste af Kobber eller Beskrivelse, der endnu hænger i Dresden til Efterslægtens Glæde?

Der stod hun — nei, hun svæved
 Paa spæden Jomfrusod,
 Og Morgenvinden bæved
 I Elørets Solverflod,
 Og sædelig sig slynged
 Det røde Purpurhæng,
 Mens hun paa Armen gynged
 Den tankefulde Dreng.

Hun stod ei som en Moder,
Men som en Søster skøn;
Det Barn var hendes Broder
Langt meer, end hendes Søn.
Hun hæved ei sit Die
Mod Himlens fjerne Blaa;
Hun lod det ei sig bøie —
Sødt hen hun for sig saae.

Saa venlig og saa rolig;
Et Smil paa Læben løe;
Ufskyldig og fortrolig,
Saa salig pigefro;
Saa skøn — af, kan min Tale
Dig Slegt beskrive vel?
Det kan kun Engle male,
Som Englen Rafael.

Med Loffer sølverhvide
Redknælte Sixtus da,
Og paa den anden Side
Den fromme Barbara.
Han hæved trofast Diet,
Hun slog det bonligt ned;
Hjst mandig Viisdom bøiet,
Her qvindlig Blyjsomhed.

Og dybt i Grunden lutter
Cheruber i det Blaa,
Og nedefor to Glutter
Med brune Binger paa.

Med Haand paa Kind, alene,
Som Borne grubled de.
To Aar kun var den ene,
Den anden høiest tre.

Den ældste var Fornüsten,
Han stadig for sig saae.
Den yngste saae i Lusten;
Hvad mon han tænkte paa?
Af, paa sin Liliestængel
Og andet Rangleri!
Det var den lille Engel
For Kunst og Poesie.

Den lille Engel svæver
Nu om sin Malers Grav,
Og Harpestrængen bæver
Til Tak for hvad han gav.
Men Harpens Toner spinde,
Forglemmt er Sangens Søn,
Naar endnu din Gudinde
Staaer hellig, ung og skion.

Og selv naar Tavlen falder
Ned i sit Støv til Jord,
Skal dog den sidste Alder
Dig kalde høi og stor.
Et værdigt Eftermæle
I Kroniken skal staae,
Og sene Slægt besjæle
Til i dit Spor at gaae.

Saaledes sang en Digter tre hundrede Aar derefter om dette herlige Billed, som Alle nu glædte sig ved at betragte i sin friske Skønhed, undtagen Johan.

Det var en solklar Morgenstund, da han første Gang treen i Kirken alene, for at see det. Med Armene over Kors, med nedbøiet Hoved, nærmede han sig Alteret. „Nei, min Elskede!“ sagde han, „dit Afsyn staaer for dybt i min Siæl, til at vige for noget fremmed. Jeg tør frit see paa Rafaels Maria, jeg er vis paa, at det kun er en Skygge mod din Skønhed.“ Med disse Ord opløstede han sine Dine, og saae — Angelica. Han troede ikke sit Syn. Naar man længe har stirret i Solen, og nu vender Dinene mod en jordisk Gienstand, seer man en Lysplet i Stedet for Farverne. Saaledes, meente ogsaa Johan, det maatte være gaaet til her. Men hvor stor var hans Glæde, da han fornam, at han ikke havde bedraget sig, og at det virkelig var Angelica, der stod paa Lærredet, i sin hele ungdommelige Skønhed, malet af en Rafaels Mesterhaand!

Der kunde ingen Tvivl være om, at hun havde siddet for ham, og at hun altsaa levede, siden Billedet var nyt. Det Idealske, det Helligtfromme havde vel Romerinden ikke saaledes havt; men en Elsker glemmer let, hvad hans Elskede mangler, over de Guldkommenheder, hun besidder, og den høieste Egenskab havde dog dette Billed ei, thi det levede ikke, og kunde ikke smile til ham. Med brændende Taarer takkede Johan Forsynet for denne Hændelse, der vakte Haabet hos ham, atter at see Angelica, og som erstattede ham Tabet af hendes Fraværelse med hendes Billed. Med Henrykkelse saae han de fromme Brødre knæle for Altartavlen; det tyktes ham, som om de tilbade Angelica med ham, som om de hellige Hymner lode til hendes Ære. Saaledes gjorde Johan, hvad hans Forfædre havde gjort:

han forbandt Historie med Poesie, det Virkelige med det Ude, det Menneskelige med det Himmelske, og fandt sig styrket og lykkelig.

Men snart følte han dog en Uro, der længe havde slumret, at vaagne paa ny. Den inderligste Længsel efter den virkelige Angelica betog ham, og det var kun Haabet om, at hun snart vilde lade ham erfare hendes Opholdssted, og Frygten for at forseile hende, hvis han flygtede paa egen Haand, som holdt ham tilbage. I denne Forventningstid offrede han sin hele Kiærlighed til Maleriet. I Forstningen havde det høitidelige Udtryk, hvori den Elskede stod, holdt ham i en ærbødig Afstand. Lidt efter lidt tabte denne Følelse sig, og gik over til en stærkere Attraa. Hans Dine funkede, hans Kinder glødede, hans Læber blussede, fort — han var forelsket i den skønne Madonna. Hvergang han nu stod for hende, opkom den Lust hos ham, at stige op paa Alteret, og trykke sin Mund til hendes Læber. Han kunde ikke modstaae Fristelsen, og besluttede, uagtet Alt hvad Samvittigheden sagde ham, jo før jo heller at sætte det i Værk.

Midlertid havde en Tyvebande faaet Nys om dette Billed, besluttet at stæle det bort, og bringe det til en engelsk Fribytter, der laae for Anker i Livorno, og som havde lovet dem store Summer derfor. Natten, de havde bestemt til dette Tyveri, var just den samme, i hvilken Johan vilde bestige Alteret, for at være Angelicas Skønhed nærmere. De gjorde alle Anstalter, og belavede sig til den bestemte Tid at bryde ind i Kirken. Imidlertid havde Ruggiero, et ungt Menneske af Banden, faaet Samvittigheds-skrupler. Han indsaae Forbrydelsen i et saadant Kirkeran. Paa den anden Side vilde han dog ikke gøre sine Kammerater ullykkelige, ved at lede dem i Fælden. I sin Hierte-

angst løb han til Klosteret i Mørkningen. Den første Munk, han traf, var Martin, Johans Broder, for hvem han strax aabenbarede, at en Tyv vilde bryde ind i Kirken i Nat og stjæle Billedet. Martin spurgte omhyggeligt, om det kun var een. Ruggiero forsikrede det, af Frygt for at man skulde gøre Larm, og opsoge Banden. Derpaa ilede han hjem igien til sine Kammerater. — „Hvad fattes dig?“ raabte Hovedmanden ham i Møde; „du seer jo ud, som om du havde forraadt vor Herre.“ — „Jeg har vel Marsag til at være forskrækket,“ sagde Ruggiero; „nu nylig gif jeg forbi Klosteret, hvor jeg hørte Guardianen staae og tale med en anden Munk i Døren. Jeg kunde mærke paa Alt, at vi ere forraadte, og at man venter os i Nat.“ — Disse Ord forstyrrede pludselig den hele Plan. At Ruggiero i samme Dieblis skulde forraade sine Staldbrodre for Munkene, og disse igien for hine, var der ingen Sandsynlighed i. Og saaledes blev da Anslaget forstyrret, Tyvene flygtede bort fra Florents endnu samme Nat, og saae dem paa Veien om efter andre Eventyr.

Imidlertid havde Martin, der var af en besynderlig sværmerisk Tænkemaade, og som higede efter at vise den hellige Kirke, hvor meget han vaagede over dens Ret og dens Hæder, udrustet sig med alt det Mod, som der hører til at gaae mod en Kirkerøver. Han vilde ikke gøre Larm; han vilde selv forsvare Madonnas Billed, og fælde den Frække, som vovede at røve det. Han erindrede sig alle de Helgenlegender, hvori de udødelige Helte havde overvundet Drager og Hedninger, og udstaaet tusinde Farer. „Dg skulde jeg ogsaa døe,“ tænkte han, „saa har jeg dog den Bished, at jeg falder for den hellige Jomfrues Vre; hvad kan jeg ønske meer?“ Med disse Ord tog han en lang Hellebarde,

som stod i Forstuen til Klosteret, gik ind i Kirken, og skjulte sig bag en Soile.

Det var Midnat, da Johan med skjælvende Fied gik ind i Kirken, og nærmede sig Høialteret, for at udøve sit Forehavende. Maanen skinte ikke denne Gang giennem de brogede Ruder. Det var mørkt, som i en Grav; den svage Lampe i Choret bredte kun et mat Lys omkring sig. Dette havde Johan forudseet, og til den Ende forsynet sig med en Blændlygte. Da Broderen saa ham komme med Lygten, tvivlede han ikke om, at det var en Tyv. Han stillede sig til Udfald med sin skarpe Hellebard, og kaldte Sanct Georg og alle Helgene til Hielp i dette dristige Foretagende.

Johan satte Lygten paa Alteret, derpaa hævede han sine Dine mod Altertavlen, og gyste. „Hvad gjør du?“ tænkte han; „betræde Herrens Alter med din Fod? vancere Guds Moder med dine jordiske Læber? — Men det er ikke Madonna,“ tænkte han igien; „det er Angelica. Har Gud givet mig Blod, saa har han ogsaa besluttet, at det skulde blusse. Har han givet mig Sands for Skønheden, saa er det ogsaa hans Villie, at den skulde indtage mig. Hvad skader det, at min Mund berører dette Lærred? Jeg forestiller mig en uskyldig smilende Mo, der blev til paa Jorden for at formilde mig Livet, og give mig en Forsmag paa Himlen. Hvad gjorde Maria Andet? Hvad er den høieste Tilbedelse Andet, end en Henrykkelse, der styrker vor Anelse om en tilkommende Salighed? O, Menneſke! du flæber ved Fjordom og Baner, som Polypen ved sin Steen; og dog bilder du dig ind, at du bevæger Siælen frit.“ Med disse Ord steg han dristig op paa Alteret, omfavnede det skønne Billed, og trykte sin Mund til Madonnas Læber. Men i samme Dieblif sad ogsaa Martins Hellebard i hans Skulder, og han styrtede baglænds ned af Alteret. „Saa-

ledes straffes Formastelsen," horte han en bekiendt Stemme raabe. Mere ændsede han ikke; han sank ubevidst hen.

Da Martin opdagede, at han havde dødelig saaret sin egen Broder, stod han længe i en stum Fortvivlelse og stirrede hen paa den Blodende. Derpaa opfyldte han Kirken med sit Skrig, vred sine Hænder, og styrtede ud med Hellebarden i Haanden i den mørke Nat. Han løb som en Affindig giennem Gaderne, indtil han stod ude paa Veien til Rom. Her ilede han nu atter afsted, som om hans Broders Aand forfulgte ham. Henimod Middag kom han til en Olivenlund ved en Landsby. Nu kunde han ikke meer. Han sank i Græsset i Skyggen af et Træ, og tilbragte flere Timer i en Tilstand mellem Asmagt og Sovn.

Martins Skrig havde vaakt adskillige Munke. De ilede til Kirken, og fandt Johan i sit Blod. De tvivlede ikke om, at han var anfaldet af en Kirkerøver, som paa hans Skrig havde taget Flugten. De forbandt Johan, førte ham til sin Gelle, og ved at gnide ham i Tindingen med Eddike bragte de ham for et Dieblis til sig selv igien, men af Mathed faldt han snart atter i Asmagt. Saaret var farligt, og man tvivlede længe om hans Liv; men ved en duelig Broders Hielp blev han reddet. Johan ønskede at leve, siden Angelica levede. Hans Broders Flugt fortaug man ham for det Første. Det var ikke usædvanligt, at en Munk undertiden tog Flugten, især fra dette Kloster, hvor Priorens Strengthed hindrede de Friheder, der ellers hyppigt gif i Evang. Efter et temmelig langt Sygeleie var Johan endelig karst igien paa Legemet. Men man saae ham nu stedse dybsindig, beskiæftiget med sig selv. Han talede med Ingen, og aabnede sit Hierte for Ingen. Hans Siæl var fuld af Angelica, og han higede efter Intet meer, end at følge sin Broders Exempel, og at flygte, som han. Efter=

retningen om Luther havde, uagtet alle Fordreielser, trængt sig inden for Klosterets Mure. Hvor gierne griber et hængende Hierte efter det, som kommer dets Attraa til Hielp!

Aaret derefter, paa samme Dag, som han havde fundet sin Elskede, greb han om Morgenens tidlig sin Vandringstav, fastede det sidste Kys til hendes Billed, og ilede bort. Men det var ikke mod Norden, han drog. Alt, hvad han protesterede mod, var Klosteret. Der var al Sandsynlighed for, at Angelica maatte være i Rom, did gif hans Bei. For at gribes og indspærres igien frygtede han ikke meget. De Tiders Mangel paa Politie, de hyppige borgerlige Uroligheder, samt en vis letsindig Tænkemaade hos dem, der sadde ved Roret, gjorde det let for hvem der vilde, at overtræde Ordenen. Det Eneste, Johan frygtede for, var hans Prior; men det varede ikke mange Dage, før han ingen Grund havde længer til denne Frygt, da han i Pilegrimsdragt vandrede ind under de forslagte Nøgler ad Porta del Popolo. Hans Dragt og foregivne Bestemmelse skaffede ham strax Huusly i et Hospital for Pilegrime til Jerusalem. Han kunde nu gaae frit omkring og søge. Men desværre, han fandt Intet, og den Dag, paa hvilken han skulde indvies af Paven for at reise til det hellige Land, nærmede sig med stærke Skridt.

En Dag, da han var gaaet et temmelig Stykke Bei, lige til Frascati, kom han til et smukt Huus, der laae i Skyggen af en Lund. Ved Havens Indgang var en Bænk, i Nærheden af en høi Rosenhække fuld af Knopper; ved den gamle brune Bænk stode to Drengebørn og legede. Den Ældste, der omtrent kunde være fem Aar, fortalte den Yngste, der ikke lod til at være meer end tre paa fierde, en Legende. Den Mindste stod med største Opmærksomhed og hørte paa Broderen, og havde, for ret at høre efter, lagt

sig med begge Armene paa den brune Bænk. Den Eldre derimod støttede sig kun med den ene Arm til Bænken, og saae i Beiret med en estertænksom Mine, som for at finde paa noget Nyt at fortælle sin Broder. Johan havde ikke betragtet dem længe, før han udstødte et Skrig. Der manglede dem Intet uden de brune Binger. Det var Rafaels Engle paa Altertavlen. Han hævede sine Dine i den blaa Luft, som for at see Madonna, og da han ikke saae hende, raabte han med høj Røst: „Hvor er du, min Angelica? hvor er du?“ — Men de smaae Drenge vare der ikke mere. Angstede af hans Skrig, løbe de ind i Huset, og raabte: „Søster! Søster! der er en gal Mand derude, som kalder paa dig.“

Johan havde ikke staaet længe, før en smuk ung Mand kom ud af Huset, og gik ham i Møde med en Mine, der udtrykte en Blanding af Frygt og Nysgierrighed. „Er han gal?“ spurgte han ivrigt Børnene med dæmpet Røst. „Hvor er han? Ham maa jeg see. Ih, det er jo en ærværdig Broder!“ sagde han, da han saae Johan, med en forsigtig Venlighed, som for at formilde ham, og holdt sig i en Afstand. Johan betragtede ogsaa ham. Det var en Mand i sine bedste Aar, med et deiligt udtryksfuldt Ansigt. De store brune Dine havde noget smægtende Dueagtigt, der dog Intet betog dem af deres Skønhed. Det Hele udtrykte Genie, forbundet med munter Videnskabelighed. Kinderne vare noget blegere, end de efter den Fremmedes Regembygning burde være, og vidnede om en Levemaade, der svævede vel frit over Grændserne. De kastaniebrune Haar adskilte sig i Panden, og hang i Lokker om Skuldrene. Isen var bedækt med en lille sort Fløiels Hat; og skøndt Klæderne vare af det gængse Snit, saa vidnede dog saavel

Farverne, som Maaden, de bares paa, om noget ualmindelig Smagfuldt.

Rafael Santio — thi det var denne fieldne Kunstner — mærkede snart, at Johan ikke var affindig; og han havde neppe gjort ham et Par Spørgsmaal, før han opdagede, at det var Angelicas Elsker.

Johan maatte sætte sig paa Bænken og fortælle ham sin hele Historie. Rafael kunde ikke nok forundre sig over det besynderlige Tilfælde, der havde forbundet nogle Menneskers Skiebne med et Kunstværk af hans Haand. „Det er intet Under,“ raabte han, „at Englene maatte falde eder ind ved at see den lille Leo og Urbino her ved Bænken; thi det er virkelig den samme Bænk, der har givet Anledning til den brune Streg i mit Billed nedenunder, der maaskee vil forekomme mangen Kiender smagløs. De Andægtige kan jeg affpise med, at det har en allegorisk Betydning af den brune Jord. I maa overalt vel vogte eder for at fortælle denne Historie videre.“ Jeg kunde komme i ondt Rygte derfor, og man vilde beskylde mig for at være en plump Naturmaler, i Stedet for at jeg dog nu gielder for en religiøs Ideemaler. De fleste Mennesker kunne ikke begribe, at det Skønne og Gode altid ligger lige for Haanden, naar vi ville gribe det, og at Alting i denne Verden maa have en naturlig Aarsag. Jeg selv hører ikke med til det Slags Folk, og har ofte hemmelig maattet smile, naar jeg har seet, hvorledes mine sunde, affectationsløse Arbeider have gydet ny Olie i Sværmernes Jld. I kan ikke troe, hvad de alt have fundet for Betydninger i mine Billeder, og hvad jeg alt kunde have lært af dem, hvis jeg havde været saa flog at høre rigtig efter, hvad de sagde.”

Saaledes blev den aabne, elskværdige Rafael ved at fortælle Johan, baade hvad han meente, og hvad han ikke

meente. Det ligger i Geniets Bæsen, at sætte sig fiæk til Forsvar paa den modsatte Side, naar indfnebet hiertelos Jordom angriber uden Skarpsindighed. Hvo der havde hørt Rafael tale her, skulde troet, han var alt for letsindig og sandselig; saa aldeles talte han Realismens Sag. Men det var ikke Andet end en Modgift mod et vist sygeligt Sværmeri, der begyndte at gaae i Svang, og som gav sig en fornem Mine. Sad han mellem Indviende, saa brændte hans Kind af en hellig Ild, da talte han som en Skionhedens og Kiærlighedens Apostel, og det var ikke muligt, at høre ham uden at elske ham.

Efter at Johan havde fortalt sin Historie, maatte nu ogsaa Rafael berette Alt, hvad han vidste om Angelica. „Efter den besynderlige Tildragelse med hendes opdigtede Død“, sagde han, „drev Priorens heftige Forlangende, og endnu mere hendes Faders pludselige Sygdom og Død hende til dette Sted, hvor hendes Broder boer, en dristig Landmand i Campagnen. Prioren havde benyttet sig af hendes første Angst, og taget en Ed af hende: aldrig at søge eder op, eller at lade eder vide, hvor hun var. Saa meget er vist, at hun endnu hænger ved eder med sit hele Hierte. Hendes Skionhed og yndige Bæsen var mig strax i Dine faldende; men det kostede mig meget, inden jeg fik Tildelelse at male hende. Hun lever her et stille Liv med sin Broder. Det er lykkedes mig, at blive Begges Ven, og jeg kan forsikre eder, at jeg aldrig har tænkt paa at misbruge dette Bendskab. Thi skiondt jeg vel har Ord for at elske Skionheden, saa gaaer mig den aandelige dog over den legemlige; og har min Siæl først fundet sin Tilfredsstillelse i en huld Sympathie, saa kunde ingen lavere Attraa friste min Amor til at give sin Psyche andet end det barnligt-ufkyldige Kys.“

Rafaels sidste Ord satte Johan i Forlegenhed, inden Maleren fik forklaret Munken, hvad han meente med denne mythologiske Talemaade. — „Vil I lyde mit Raad,“ sagde Rafael, „saa følger I mig nu i Dag til Rom, uden at see Angelica. Den pludselige Overraskelse vilde have farlige Følger. Hendes Broder er heftig, og maa nødvendig forberedes først.“ — „Alf,“ sagde Johan, „hvad er mit Haab, min Udsigt? Jeg er en Ulykkelig, skabt til at udbrede Kummer omkring mig. Jeg vil see hende engang endnu, og saa vil jeg døe.“ — „Det er en heroisk Beslutning,“ sagde Rafael; „forbered eder paa det Værste, desto større vil Glæden være, hvis der hændes eder det Bedre.“ — Under saadanne Samtaler kom de til Rom; ved Borten toge de Afsked med hinanden, og Johan maatte love intet Skridt at gjøre uden Rafael. Denne lovede igien at virke Alf, hvad der stod i hans Magt, og at besøge Johan snart.

Næste Morgen gik Rafael temmelig tidlig hen i Vaticanet. Kloffen var fem, og Solen stod endnu kølt i Horizonten. Kunstneren benyttede den stille, svale Morgen for at arbejde, inden den alt for stærke Hede forbød ham det. Han var just i Færd med at male Leo X. Denne muntre, jovialste Pave mødte ham i sit Bærelse, med den røde Slaaprof, og den lille Hætte paa Hovedet af samme Farve, saaledes som man endnu seer ham paa det herlige Portrait. „God Morgen, min gode Son!“ — „Tak, hellige Fader!“ — „Det er en smuk, frisk Morgenstund.“ — „Ja! men jeg frygter dog, vi faae Scirocco inden Aften; Luften er trykkende.“ — „Intet mindre, Rafael! den er vederqvægende.“ — „Maaskee Feilen ligger hos mig, hellige Fader! Jeg kom silde til Sengs i Aftes. Vil I, at jeg skal begynde?“ — De satte sig. Efter et Dieblif begyndte

Paven med et venligt Smil: „Du lever for uordentlig, min gode Rafael! Du skader din Sundhed, mit Barn! Betænk, hvad Gud har betroet dig.“ — Rafael lagde Penselen: „O, hellige Fader! naar I begynder saaledes, saa er det bedre, vi strax holde op igien.“ — „Nu, nu! du er fort for Hovedet, min Søn! Det er din egen Skade — og vor med.“ — „Denne Tale“, sagde Rafael, „pæsser sig slet ikke her. Jeg havde tænkt at male den hellige Leo som en venlig Fader, i hvis muntre Dje man ligesaa lidet saae Hierarchiets Tyrannie, som saamange af de foregaaende Hierarchers Ryggeløshed. Hvis I præfer mig for meget, saa staaer der, inden vi vide et Ord deraf, en vred Munk paa mit Lærred i Stedet for en blid Pave med Aand og Hierte.“ — Leo smilte, og rystede paa Hovedet. — „Nu bliver det alt bedre,“ sagde Rafael. — „Naar man kun giver efter i Alt!“ mumlede Leo. — „Det er nødvendigt,“ raabte Rafael. „Det er ikke muligt, at udøve en Kunst med Kræft, uden at have Tillid til sin Modenhed. Hvorledes skulde jeg male Leo som en Mester, hvis jeg sad for ham som en Skoledreng?“ — „Man kan være en stor Kunstner, Rafael! dog . . .“ — „Et lille Menneske? Troer I virkelig, som Hedningerne, at vor Herre ikke havde andre Skaller at putte sine bedste Kiærner i, end ormstufne?“ — „Det er deres egen Orm, der stikker dem,“ sagde Leo smilende; „Forsængeligheden.“ — „Og om jeg nu havde i Sinde at forandre min Levemaade?“ vedblev Rafael, i det han lagde Penselen ned, stod op, gik nogle Skridt tilbage, og holdt Haanden over Dinene, for i en længere Trastand at betragte sit Arbejde. — „Nu da, min Søn?“ spurgte Leo nysgierrig. — „J har saa tidt raadet mig at giste mig, hellige Fader!“ — „Jeg troer, at du i enhver Henseende

vilde vinde derved, min Søn!" — "Ja, hvad kan det hjælpe mig, om jeg ogsaa vilde? Min Kærlighed er ulukkelig, og jeg seer mig for evig berøvet min Elskede." — "Elsker hun da ikke igien?" — "Hun elsker, som hun elskes." — "Er hun da gift?" — "Ja, desværre! og det med en Brudgom, som hun først skal eie efter Døden." — "Er det en Nonne, Rafael?" — "Det er en Nonne, hellige Fader!" — Den hellige Fader smilte. "Efter din Maade at elske paa," sagde han, "vil du vist ligesaa vel i Klosteret, som i Paladset finde Skønheder, der indtage dig; men kiender jeg Rafael ret, saa er han ingen af de Elskere, som drukne sig af Fortvivlelse." — "Men," sagde Rafael pludselig i en anden Tone, med den ham saa egne, smidige Gratie, der paa en sielden Maade forstod at gaae over fra den letteste Spøg til den dybeste Alvor, "men, hellige Fader! hvis det nu var en Anden, en af disse stille, mørkere Siæle, der ikke forstaae at plukke Blomster paa Livets Bei, hvor de findes, men som havde fæstet sit Die paa en eneste huld-salig Rose — vilde du da vel negte ham denne Rose, hvis den stod i dit Urtebed? Vilde du ikke ligesaa vel benytte dig af de Røgler, Sanct Peter har betroet dig, til at løse, som til at binde med?"

Leo begreb ikke, hvad han meente, og nu fortalte Rafael ham den hele Historie med al den Betsalenhed og al den Kraft, som Geniet, og Følelsen af at være den gode Sags Apostel, gav ham. Det hjalp ikke, alt hvad Leo protesterede. — "Bed disse hellige Mure," raabte Rafael, "hvor jeg har anvendt min Tid, min Flid, min Ild og mit Liv i din og Kirkens Tjeneste; ved disse Stanger, hvis brogede Bægge ville vidne om Religionens Magt og dens Virkning, naar den længe har været lunknet og kølet blandt Menneskene, besværges jeg dig: skienk mig denne Munk af Klosteret, og lad mig forene

ham med hans Pige! Du er Jesu Statholder, vel, saa maa du giøre Mirakler, som han. Rør ved den Bærkbrudne, og lad ham reise sig af sit Kammersleie! Lad ham som Enkens Søn af Nain staae op fra sin Dødningebaare; og har han ingen Moder, der kan græde af Glæde over hans Opstandelse, saa vil hans Elskerinde giøre det desto meer." — „Men det vil giøre Opfigt, Rafael! jußt nu paa denne Tid, da Riætteriet gaaer saa stærkt i Svang." — „Saa meget desto før! Han kunde jo flygte med sin Angelica til Tydskland, hans higende Siæl kunde gribe efter Luthers Lære, og lade sig henrive af den, hvis hans Troskab for dig og Kirken ikke var ligesaa stor, som hans Riærlighed. Frygter du for Exemplet, saa lad det blive en Hemmelighed! Lad dem flygte til Arabien, til Indien, til Palæstina — hvor du vil! Riærlighed finder overalt sit Fædreland. Hvor der er to Elskende, Sundhed, en frugtbar Jord, en kølig Skov, der er et Paradiis." — Hvorledes kunde Leo, hvis Siæl selv var aaben for det Skønne, det Gode, længe betænke sig? Han gif hen til sit Skriverbord, tog et Stykke Pergament frem — og inden fem Minutter havde Rafael et Breve i sin Haand, der gav Johan Frihed, og tillod ham at gifte sig og bosætte sig i Palæstina, naar han og Angelica først havde gjort en Bøn paa den hellige Grav, og besøgt de hellige Steder. Den blussende Rafael kysjede Pavens Haand, derpaa ilede han med flagrende Lokker til Døren. „Som en svævende Due," raabte han, „iler jeg til mine stakkels Elskende med dette Olieblad i min Mund. De skulle lande paa Ararat, og bygge dig et Alter, og velsigne dig, naar de velsigne Herren." — „Skønne Synder!" sagde Leo, i det han stirrede efter ham, og viskede sig en Taare af Diet.

Rasael ilede til Hospitaliterklosteret med den glædelige Østerretning til Johan, men traf ham ikke. Han var gaaet ud til Klosteret Grotta Ferrata, sagde man, og kom ikke hjem inden Aften. Rasael var utaalmodig; han kunde neppe oppebie Solens Nedgang. Da Johan endnu ikke kom, overfaldt der Rasael en panisk Skræk. Han satte sig paa sin Hest, og tog Veien lige til Frascati, hvor han ikke tvivlede om at Johan var vandret hen giennem den skønne Platanallee fra Grotta Ferrata. Det var maanelyst i Begyndelsen, men alt som Rasael nærmede sig Gonsalvos Huus, blev det mørkere. Himlen overtraf sig med Skyer, og det regnede smaat. „Nu skal man endnu oven i Riøbet have en Feber paa Halsen for hans Skyld,“ sagde Rasael utaalmodig, i det han gav sin Hest af Sporerne, og svøbte sig forsigtig ind i sin Kappe. Snart standsede han ved Gonsalvos Port. Han vilde ile ind i Huset, men hørte til sin Forundring Støi i Haven. Røde Blus glimtede bag Trærnes Grene, hvilke Regnen og Skyerne gav endnu sortere Farver, end Natten. Rasael sprang af Hesten, og ilede did. Hvilket Syn! I Havegangen laae Johan paa Jorden, bleg som et Liig. Gonsalvo stod blussende rød af Forbittrelse over ham, som en Hevnens Engel, med sin blin-kende Dolk. Med flagrende Loffer laae Angelica paa Knæ, og beskiermede med sit eget Legem sin Elfers Bryst for den Rasendes Stød; og en firfskaaren Karl stod med to brændende Fakler i sine Hænder, og betragtede, som nysgierrig Tilskuer, ganske phlegmatisk den hele Scene.

„Hold inde!“ raabte Rasael; „er du affindig? Hvad vil du?“ — „Jeg vil dræbe ham,“ snysede Gonsalvo, „denne Dævel, som har forspildt min Søsters No; som har væltet svare Synder paa hendes Hierte, og som nu oven i Riøbet har forfulgt os, og puster til den Glød, som var nær ved

at slukkes. Jeg skal lære ham, den fortvivlede Munk, hvad det koster, at sætte hende Stævner i Haugen om Natten og forstyrre en Families Lykke." — Rafael vendte sig til den firskaaene Karl: „Giv mig dine Fakler," sagde han; „dem kan jeg holde. Grib din Herre! Du har Kræfter. Hold ham fra det fortvivlede Skridt; hvis ikke, forflager jeg dig i Morgen for Paven som en Morder, og du er hængt inden Aften." — Den forfærdede Karl tabte ved disse Ord den ene Fakkel paa Jorden af Angst, den anden rakte han Rafael, greb med sine store stærke Hænder omkring sin Herres Arm, og holdt ham tilbage. Skøndt Rafael skælvede, kunde han dog ikke Andet end først betragte dette besynderlige Optrin. Den blege Johan, der laae udstrakt som død; Angelica, der svævede over ham som venlig Skytsengel; Gonsalvos blussende Forbittrelse, og Gaardskarlens stærke Phlegma, der holdt den i sine Skranker; alt dette i Nattens Mulm, oplyst af den ene Fakkel i Kunstnerens Haand, og den anden halv udsukt rygende paa Jorden, medens Regnen, ligesom for at føle den vilde Brede, faldt blid fra Himlen, og Havens Blomster og Blade, liig bange Piger, skælvede med Taarer paa Kinderne, og Roserne duftede stærkere — alt dette frembragte en Nattescene, der ikke kunde Andet end beskæftige hans Phantasie, især da Karlens Haandtag fuldkommen betryggede ham for Gonsalvo, hvis Dolk forgieves blinkede i Luften.

Efter at Rafael længe nok havde betragtet denne male-
riske Gruppe, traadte han hen for Gonsalvo, og sagde:
„Gonsalvo! vær et Menneske, dæmp din Brede. Ved vort
Benskab, ved den Agtelse, du pleier at vise mig, sværger
jeg dig: Johan er uskyldig, og I skal alle blive lykkelige,
jaa umuligt det lader. Jeg sværger dig det ved min evige
Salighed. Vil du nu troe mig?"

Bed at see Rafael med det aabne, glædebringende Ansigt svandt Gonsalvos Raseri. Han var vant til at betragte denne store Mand som sin gode Genius. Hvad Under, at det lykkedes Rafael at vriste sin Ben den blinkende Dolk af Haanden, og at kaste den paa Jorden. „Gaa paa dit Kammer, Gonsalvo!“ sagde Rafael, „og tæm din Brede. Om et Dieblif kommer jeg til dig, naar du er roligere, og kald mig en Bedrager, hvis jeg da ikke fuldkommen tilfredsstiller dig.“

Mens Gonsalvo var borte, maatte Johan og Angelica fortælle Rafael, hvad der var forefaldet. Johan, der aldeles fortvivlede om nogensinde at forenes med sin Elskede i denne Verden, havde besluttet endnu engang at see hende, og saa at ende sit kummerfulde Liv. Med en Githær under sin Kappe vandrede han til det skønne Frascati om Morgen, opholdt sig Dagen over i den kolige Skov derved. Her, paa Landeveien, som gaaer igiennem Skoven, traf han de to smaa Engle, hendes Broderjønner. Han forærede dem de saa Bajocs, som han havde hos sig, og til Gien-gield fortalte de ham Alt, hvad de vidste om deres Søster, som de kaldte den unge Fæster. Af denne Meddelelse fik Johan fuldkommen Visshed om, at hun elskede ham endnu. Han kyssede de smaa Drenge med Taarer, og lod dem gaae hjem. Da Natten faldt paa, gik han til Gonsalvos Hauge med sin Githær. Den lille Leo havde fortalt, at hendes Kammer stodte til Haugen, og Broderens derimod til Landeveien. I den stjerneklare Nat hørvede Johan sin Røst. Angelica, hvis Sovn var let som Fuglenes, vaagnede. Hvorledes maatte hun blive til Mode ved at høre følgende Sang, som Taarerne qualte:

Den blege Pilegrim dig flager
 Bed Githrens Klang
 For sidste Gang
 Den Kummer, som hans Bryst betager.
 Snart har han stridt, snart er han fri.
 Bag Nattens Hvalving samles vi.

Din lille Blomst i hviden Glemme,
 Forgietsmigei,
 Har viist den Bei,
 Hvor sand Lyksalighed har hiemme.
 Hist i Paladset himmelblaa,
 Du Elskte! skal vort Bryllup staae.

Her i den sorte Dødningskiste
 Den Kiærlighed,
 Hvorved du leed,
 Din Elskers hulde Barm du viste.
 Kun Graven os forene kan —
 Nu, min Angelica! velan!

Skælv ei, naar Maanens blege Lue
 Bed Flodens Rand
 En druknet Mand
 Dig viser, som er fæl at skue!
 Barmhiertigheden saae hans Nød,
 Og har tilgivet ham sin Død.

Og nu god Nat! nu vil jeg tie.
 Her gaaer jeg fra
 Angelica;

Men hiſjet finder jeg Marie.
 Du var den hellige Jomfru mig,
 I Himlen tør jeg elſke dig.

Med diſſe Ord kaſtede han, med udbrydende Taarer, ſin Githen fra ſig, lyttede et Diebliſt — og da han Intet hørte, ſagde han: „Saa gaaer jeg da i Døden uden dit Farvel!“ Derpaa vilde han ile bort, men i det ſamme aabnede Angelica Døren, og laae i hans Arme. Midnatsmaanen ſaae deres Salighed, og Roſenhækken, ſom havde fanget Githeren med ſine Grene, og hindret den i at falde til Jorden, ſkiælvede af Glæde. Da ſang Nattergalen i diſſe beſynderligt ſtigende og ſynkende Toner, hvilke meer, end Digterens Ord, udtrykke de Elſkendes Fornemmeller.

Hvorledes denne Glæde blev afbrudt ved den faldende Regn og Gonſalvos Harmen, have vi ſeet; men vi have ogsaa ſeet Himlen klares op igien ved Rafaels Komme. Det gaaer ofte med Ulykken, ſom med en farlig Sygdom: den ſtiger til en vis Grad; kan Menneſket taalmodig udholde den, ſaa aander han let igien, naar den farlige Criſis er overſtaaet.

Det pavelige Breve bragte Alt i Orden; men da det var i Hedens ſtærkeſte Tid, ſaa blev det afgjort, deels for at ſkaane Angelicas Sundhed, deels for ikke alt for pludſelig at rive hende af ſin Families Skiod, at Reizen forſt ſkulde gaae for ſig næſte Foraar. Tiden kom. Med Taarer reve de Elſkende dem af Broderens og Vennens Arme; hulkende hang den lille Leo og Urbino ved Faſterens Hals. Men Kiærlighed fulgte dem, og troſtede for Tabet. Ved Afſſeden bragte Rafael en Pung med Zechiner fra den gavmilde Pave. Han og Gonſalvo ledsagede dem til Piſa, hvor Skibet ventede.

Farten over Havet var let og lykkelig; det var, som om Neptun og Völus smilte, medens Venus flød hen ad Havsfladen paa sin lette Musling. I Joppe traf de lykkeligviis en Flok Pilegrime og nogle tyske Riddere, med hvilke de fortsatte Reisen til Acre. Veien, som frummer sig her hen ad Havet, ved en liden Flod og adskillige Sumper paa venstre Haand, er farlig. Binden danner hyppige Sandbanker; bag disse skiule Araberne sig, for at lure paa deres Bytte. Bore forsigtige Rejsende lode stedse en Forrider galopere forud med en flagget Landsje, hvormed han skulde give Binf, saasnart der var Fare. Det varede ikke længe, før Landsjen, som før havde været nedscænket, hævede sig i Beiret. — „Frygt ikke, min Elskede!“ raabte Johan, der var forsynet med Flint, Pistoler og Sabel, ligesom Ridderne, og holdt sig paa sin Hest med en naturlig Anstand og Kraft, der vidnede om, at han her var mere paa sin Plads, end i Klosteret. „Frygt ikke,“ raabte han blussende med et fiket og bekymret Smil. Den gamle tyske Ridder, der red ved hans Side, fornøiede sig over ham, og vilde just til at give sig i Samtale med ham, da i det samme en Flok Araber kom hidsprængende med deres Landsjer, holdt sig noget fra de Rejsende, og raabte: de skulde give dem deres Penge og den skionne Franferinde, saa vilde de lade dem drage videre. Raaberen havde neppe udtalt disse Ord, før han styrtede død ned af sin Hest. Johan havde truffet ham i Hjertet. Neppe saae de Andre dette, før de sporede deres Gangere, og toge Flugten. — „Ret, unge Mand!“ raabte den gamle Ridder, „dig sidder Hjertet paa det rette Sted. Er du en Ridder?“ — „Nei, strenge Herre!“ — „En hovist Riddersvend?“ — „Ikke heller. Jeg er en Haandværksmand.“ — „Man skulde troe, Baabendyst var dit Haandværk.“ — „Af, det var en lykkelig Hændelse,”

sagde Johan, og ilede til sin Angelica. — „Det er i Sandhed en deilig Pige,“ sagde den gamle Tydsker til de Andre. „Hvor yndig sidder hun der paa sit Esel, med den brede Pilegrimshat, den hvide Stav, og Muslingeskallerne over den brune Kappe! Tro mig, det havde været en Rækkerbidsten for Solimans Harem. Ret, unge Christen! at du forspildte Arabernes Haab. Disse Røvere ere ligesaa bange for deres Skind, som de ere begierlige efter Bytte.“

Saaledes kom de, uden synderlig flere Eventyr, lykkelig over Rama og Gaza giennem Samaria til Jerusalem. Paa et Bierg i Bondebyen Columi opdagede de den hellige Stad, og droge, da de der havde holdet Bøn, imod Aften ind ad Damascusporten. Næste Dag ilede de til Gravens Kirke, hvor de bleve indladte, efter at have betalt de vagthavende Janitscharer, der sadde ved Indgangen, de foreskrevne fire og tyve Piaistere. Nu stode de i det ovale Tempel; i Baggrunden blinkede Høialteret dem i Møde med sine Sølvgittere, Stager og Kostbarheder, oversaaet med Perler og Edelstene. Rige overfor i den anden Baggrund stod Christi Grav, indfattet af fire tykke Piller i Firkant, og ti Marmorstøtter, med et Gallerie ovenover, og en rund Abning i Loftet, med et Messinggitter. Mosaiskbillederne paa Væggene af de tolv Apostler, den hellige Helene og Keiser Constantin havde den daglige Røg af de utallige Børlys gjort ufiendelige. Forbi Gotfried af Bouillons skionne Gravsted gif de til Frelserens. Men hvor uanseeligt var ikke dette? En udhuggen lille Klippehule med et Steenbord, hvor kun tre Mennesker kunde staae ad Gangen. En hellig Gysen betog vore Elskende, da de stode nede i Graven for den Steenplade, der havde baaret Forløserens Liig. Over Pladen hang et gammelt Billed, som forestilte Opstandelsen. Men en besynderlig bedøvende Fornemmelse bragte dem snart til

at stige ud igien af Graven. Uagtet al den Røgelse, her anvendtes, var det ikke muligt, at tilintetgiøre en vis ubehagelig Lugt af den fede Røg, som satte sig paa Bæggen. Johan og Angelica aandede lettere, da de stode i Kirken igien. Det forekom dem paa en Maade formasteligt af Mennesket, saa legemligt at ville nærme sig det Allerhelligste, og den Salighed, som først Døden aabner ham Veien til, og som Forflaelsen gjør ham skiftet for. Med disse Følelser gif de forbi et selsomt Billed i det abys'sinske Capel. Her hang Christus som en Neger paa Korset; Johannes og Maria, der stode ved Siden af ham, vare ligeledes sorte. Derimod forestiltes Diævelen, der var bunden ved Korsets Fod, som en stor hvid Mand, hvis Tænder og Dine kun havde Mattens Farve. — „Hver tænker sig det Hellige paa sin Maade,” sagde Johannes til Angelica. „Dette Billed er en Satire paa den Lettroenhed, hvormed man her antager alle gamle Legender for Sandhed.” — „Tal ikke saa, min Ven!” sagde Angelica. „Saalænge Mennesket lever, maa han hænge ved det Jordiske. Held ham, naar han forstaaer at forbinde Himlen dermed! Det er sødt, at vandre paa disse Steder, hvor Jesus har vandret. Det er herligt, at gysse, hvor hans blege Legem har ligget udstrakt i Døden. Dette hellige Sted styrker min Tro, mit Haab og min Kiærlighed.” Hun sank paa sine Knæ, og hendes Ord smeltede Johans Hierte; thi han deelte hendes Følelser, men den Trængsel, han havde udstaaet i Kirkens Rænker, gjorde ham undertiden uretfærdig og bitter imod dens Lære.

Næste Dag, som var Palmesøndag, indviede Guardianen Palmegrenene i Morgenrøden, og efter at have uddeelt dem blandt Pilegrimene og Munkene, gif Processionen tre Gange Kirken rundt. Derpaa holdtes en Messe ved den hellige Grav, hvor Enhver modtog Nadverens Sacra-

mente af Guardianens Haand. Nu gik Toget ud til Bethphage, hvor han satte sig paa en Aseninde, og holdt sit Indtog i Jerusalem, ligesom Frelseren. Munkene og Pilegrimene forestilte Apostlerne, og Folket fulgte efter, og sang: „Hosianna, du Davids Son!“

Paa Langfredag var Gravens Alter overtrukket med guult Silke (Dødens Farve), fuldt af Perler og Edelstene. I en stor Gang ved Templet holdt de deres Fastemaaltid. Paa en udstrakt Straamatte udgjorde Brød, Urter, Salt og Vand det hele Maaltid. Derpaa vandrede man til Golgatha. En Munk bar Korset. Toget gik forbi Hudflettelsens Capel, Skændselens Støtte, Korsfæstelsens Capel; og endelig standsedes ved Korsets Hul oven paa Bierget. Paa de forskjellige Andagtssteder blev prædikaet i det latinske, græske, italienske, tyske og franske Sprog. Under Prædiken blev Crucifixet taget af Korset, atter fæstet dertil, opreist paa Golgatha, taget ned, salvet, baaret ind i Kirken, og lagt i Graven paa Steenpladen. Nu udsluktes alle Lamper, og i dette Mørke bad de Andægtige med salte Taarer, medens Almuen hudflettede sig, og Munkene sang et høitideligt Miserere.

Johan og Angelica deelte den fromme Henrykkelse. Det er saa naturligt, at Mennesket søger at tilbagefalde de ham vigtige elskelige Dieblis; at han vil sætte sig ind med Liv og Siæl i de mærkværdige Forhold, som han ikke selv har oplevet. Denne Drift giver Anledning til at udvikle den skønneste, ædleste Kunst; men uden Fornuft bliver det smagløst og væmmeligt, og altsaa uden Andagt. Johan og Angelica havde for megen Skionsomhed til at finde Behag i den Farce, som græske og armeniske Munkes første Paaskedag spillede med den hellige Ild, som de indbildte Fobelen var falden fra Himlen, og som man i største Uorden og Toile-

løshed trængte sig hen at faae Junker af, indtil Janitscharernes vægtige Stoffeslag atter adskilte Hoben, og jog den fra hinanden.

Efter at vore Elskende havde besøgt Mærkværdighederne i Jerusalem, besluttede de at gjøre en Reise til de hellige Steder, deels for at see disse, deels for at finde den fromme Mand, som skulde ægteforene dem. Thi det var udtrykkelig befalet i det pavelige Breve, at de skulde gaae til den italienske Munk i Palæstina og lade sig vie, som var befiendt for at være den frommeste Christen, og som førte det strengeste Levnet. Dette var efter Alles eenstemmige Siggende Broder Jordanus; men han boede paa hiin Side Jericho, paa Fyrgetyvedags = Bierget — et næsten utilgængeligt Fjeld i den øde Ørk, hvor Christus var fristet af Diævelen.

Giennem Josaphatdalen droge de fra Hafeldama over Getsemane til Oliebierget, men fandt ikke den Skygge, de havde ventet. Der var næsten ingen Olietræer meer; nogle andægtige Pilegrime ginge omkring i Heden og samlede smaae runde riflede Stene paa Jorden. De lignede Oliven, og Legenden fortalte, at de forstenede vare faldne fra Træerne ved Christi Dod. Herfra kom de til Propheternes Grave, en Række naturlige Huler i Steenklippen. Propheten Jeremias's Hule laae meest afsides, understøttet i Midten af en udhuggen Steensoile. Det var her, hvor han havde digtet sine Klagesange, og henvendt de Ord: „O, alle I, som gaae forbi paa Veien," til de Vandrende.

Ligesom Føreren fortalte dem dette, bleve de afbrudte ved et besynderligt Optrin. En hoi bleg Mand i en bruun Riørtel, bunden med en Enor omkring Lænderne, med blottet Hoved og flagrende Loffer, traadte frem i Hulens Åbning, og raabte: „Hvorledes sidder Staden saa eenlig, som før

havde saameget Folk? Den er som en Enke, den, som var stor iblandt Hedningerne. En Fyrstinde blandt Landskaber er skatfskyldig. Den græder fast om Natten, og dens Lærer løbe ned over dens Kindbeen. Dens Modstander er bleven til et Hoved. Herren har bedrøvet den for dens Overtrædelsers Skyld. Fra Zions Datter er bortført al hendes Prydelse." Med disse Ord slog han sine Hænder fortvivlet over Hovedet, og forsvandt i Hulen.

Johan og Angelica gyste. De troede virkelig at see Propheten Jeremias. Men Føreren sagde: „Den Mand, I der saae, er just den, I søge. Det var den fromme Broder Jordanus. Hvis han nu ikke var, som han er, saa kunde I strax saae eders Ønsker opfyldte. Men det er umuligt. Han gjør sin Vandring omkring til de hellige Steder; ved sit Ophold i disse Ruiner bliver han altid saa henrykt, at han udraaber adskillige Sprog af Propheterne. Dette var Begyndelsen af Jeremias' Begrædelsesbog, som han anvendte mod de Christne, og mod Tyrkerne, der nu desværre atter har Jerusalem i deres Bold. Jeg har ofte paa Carmels Bierg hørt ham prædike som Elias, og i Skoven paa hiin Side Bethlehem ved Johanneshulen seet ham æde Græshopper og vild Honning." — Ved disse Ord gjorde Angelica en Mine, der udtrykte Afsky. „O, min gode Jomfru!" sagde Føreren, „det er ikke saa slemt, som I troer. Det er ikke usædvanligt her, at spise ristede Græshopper; det har jeg ofte gjort, uden derfor at være Helgen. Sanct Johannes gjorde vel ikke saa mange Omstændigheder dermed, han aad dem raae. Hvad Honningen angaaer, saa er den langt bedre her i Træstammer og Fjeldkloster, end i Ruiberne i Europa. Den er sødere, og smager finere af de Blomster, Bierne suge i Skoven." — Under saadanne Samtaler droge de videre. Føreren forsikrede, at Broder

Jordanus ikke tog imod Besøg af Noget, før han var i sin Eremitihytte paa Tyrgethvedags-Bierget, og der vilde de træffe ham, naar de først havde været ved Judæ Kongers Grave, som han nu vilde vise dem.

En Fierdingvei derfra kom de til en stor i Klippen hugget Fiirkant; til denne stødte de gamle Gravsteder, som Geller til en Klostergang. De fleste vare tomme; nogle saa Steenfister stode højt og her med ophævede Zirater. Den lange Tid havde forlængst smuldet alle Beenrader til Støv. Men det Mærkværdige i dette Dødningspalads var den Orden og Nethed, hvormed man havde vidst at behandle de plumpe Steenmasser. Gesimsen med sine Krandsse var saa nydelig udarbejdet, som havde den været det blødeste Træ; og Dørene med deres Hængsler maatte være udmønstrede af et eneste Stykke med Klippen, thi det havde ellers været umuligt, siden at føie Hængslerne i Hullerne paa de uestergivende Arme.

Hersfra gif Veien lige til Jericho; men da de horte, at Broder Jordanus endnu ikke var kommen, gjorde de først endnu en lille Omvei til det døde Hav. Johan lod sit Esel svømme ud i Søen, og borede sit Spyd i Grunden, hvor der endnu ragede Levninger frem af det nedstunkne Sodom. Han stak sin Kniv i en fremragende Søile, og fandt den skiorere, end Kul. Vandet var klart, men bittert; i Stormveir blev det sort, og Bolgerne kastede Jordbeg paa Strandbredden.

Denne sørgelige Egn havde noget saa Nedslaaende, at vore Reisende skyndte sig, jo før jo heller at komme til Jericho igien, inden det mørknedes. I det Solen gif ned, skinte den stærkt hen paa et temmelig langt Stykke Krystal, der sad om et Klippestykke ved Stranden, og lignede en stor Iistap. „Hvad er det?“ spurgte Angelica Føreren. —

„See eder ikke tilbage efter hende, den Staffel!“ sagde han. „Hun blev haardt nok straffet for sin Nysgierrighed, og staaer nu der til Advarsel for alle Evas Døtre.“ — Angelica gyste, og skjulte sit Ansigt i sin Kappe, mens hun red forbi Saltstøtten. Men da hun var kommen tyve Skridt derfra, kunde hun dog ikke holde sig fra at kige ud giennem Raabesliden, og see sig tilbage. Da nu i det samme Bolgerne sloge stærkere paa Strandbredden, saa udstødte hun uvilkaarlig et Skrig, der baade bragte Johan og Føreren til at smile. — „Der seer man, hvad det hjaalp!“ sagde den Sidste.

Næste Dag begav Johan sig paa Reisen til Fyrgetyvedags-Bierget; men da Enhver forsikrede Angelica, at det vilde være hende umuligt, at bestige dette steile Fjeld, saa blev hun tilbage i Jericho hos et Par gode gamle christne Folk, som giestfrie modtog hende. Her tilbragte hun Tiden med at sidde i de skionne store Hanger, ved Propheten Elisæs Kilde. Naar Solen brændte stærkest i Zenith, sad hun under et bredt tykbladet Figen træ, der forhindrede Vandet i at lunfnes. Her vederqvægede det hende, medens Vandringsemændene gispede paa Veien derude, at stirre ned i det kolige Steenbæcken, hvor Fiskene og Krebsene tumlede sig i det vaade Element, og vare saa tamme, at de kom til Randen, naar hun loffede dem med Brødkrummer.

Johan gif det anderledes. Op ad det forfærdelig ode, forbrændte Fjeld maatte han klavre, ved at sætte Fodderne i Huller, der vare borede i Klippen. Ved hvert Trin rasede Kiselstenene ned efter ham. Saaledes kom han endelig til en lille Fjeldsti. Men her blev det værre. Den faste Grund forvandlede sig til et slibrigt Leer, hvor han hvert Dieblif udjatte sig for at glide i Afgrunden. Endelig blev det igien fastere; men nu maatte han holde sig ved Klippe=

væggen, og vel vogte sig for at see ned i det gysselige Svælg, for ei at blive svimmel. Saaledes naaede han Høiden, hvor Gremithytten stod i en lille Dal, omringet af Fjeldtoppe, og beskygget af Klippestykker; dens lille Forgaard var bevoget med Græs. Men hvad skildrer Johans Forbauselse, da han midt i Græsgaarden saae plantet en blank Hellebarde, med et paahestet Pergament, hvoraf han læste: „Leed os ikke i Frijselse, men fri os fra det Onde!“ Han kiendte den alt for vel. Det var den Hellebarde, hvormed hans Broder for tre Aar siden havde saaret ham i Ryggen. Det varede ikke længe, før Gremiten aabnede sin Hytte, og for de laae i hinandens Arme. Hvad skal jeg forgieves søge at udtrykke de afbrudte Lyd, den Forundring og Henrykkelse, den Tvivl og Bestyrtelse, der betog dem ved at see hinanden? hvilken Salighed der opfyldte deres Hjerter, da de saae Modgang og Trængsel forvandle sig til Lykjalighed? De omfavnede hinanden paa Bredden af Afgrunden; og hvor Dævelen havde fristet Jesus, der var nu disse Brødres Kummer endt.

At det var Samvittighedsnag, der havde bevæget Martin til denne Rejse, dette Ophold, denne strenge Bod, indseer man let. En dyb Melancholie havde ofte betaget ham saa stærkt, at den næsten gif over til Afssindighed. Denne bestod deri, at han troede sig snart at være den ene, snart den anden mærkværdige Helt af det gamle eller ny Testament, alt efterhjem Stedet var, han opholdt sig paa. Naar han efter en saadan Rejse kom hjem i sin Hytte, sank han bleg og udmattet paa sit Leie, en stille Beemod betog ham, Grindringen af hans foregaaende Liv stod klart for ham, og han var da ganske sig selv. Det var i et saadant Dieblif, Johan traf ham, og bragte ham sin skionne Trøst.

I Jericho under det brede Figentræ ved Propheten Elisas Kilde stod Johannes' og Angelicas Bryllup. Martin viede dem. De unge Ægtefolk fik ham til at forlade det fæle Fjeld, og at drage til Johannes den Døbers Hule, der laae i en af de vildeste, men tillige skønneste, sundeste Skove i Palæstina, ved en rislende Kilde. Her byggede de sig et Huus i Nærheden af Martins Eremitthytte, i Skyggen af en Mængde Brødfrugttræer. Og i denne skønne Gen-somhed, hvor Udsigten var fortryllende, Luften reen og sund, Egnen sval og frugtbar, tilbragte de deres Liv, paa det samme Sted, hvor Johannes' Røst havde lydt i Ørken, og tilberedt Herrens Bei. Naturen gav dem Brød, Kildevand, Rødder og Bærter, og Fedeqvæg paa Græsgangene, ligesom den før havde givet Abraham. Det Lidet, de endnu behøvede, fortiente de ved at sje Pilegrimsklæder, som de solgte til de Fromme, der besøgte Johanneshulen. Johannes gjorde Skoene, Angelica Kapperne, og syede Muslingeskaller derpaa med fine hvide Hænder.

Det varede ikke længe, før de havde en lille Leo, og et Par Aar derefter en Urbino, opkaldte, ligesom de to Søffendebørn i Europa, efter den gode Pave og den gode Kunstner. Martin døbte dem i Jordans Flod, paa det samme Sted, hvor Johannes havde døbt Christus. Mange Reisende vidste at fortælle om de lykkelige Ægtefolk ved Johanneshulen. Rafael fik mangen venlig Hilsen. Med Tiden ophørte man at tale mere om dem. Efter en Menneſtealder's Forlob var der Ingen længer, som syede Pilegrimsklæder der. Men man fandt tre blomsterklædte Grave ved Johanneshulen; og man saae engang to unge Helte knæle ved den hellige Grav og modtage Ridderflaget, af hvilke den ene hed Leo, den anden Urbino.

Gremiten.

En Fortælling.

Det var en noget kold, men klar og lyseblaa Septemberdag, da Theodor og Susanne førte giennem Skoven, for at besøge Brudens Fader, Eremiten paa Harzen, modtage hans Velsignelse, og tage ham med sig til Schwaben. — „Hvor vil det glæde den Gamle,“ sagde Theodor, „at hans Svigersøn er fra det samme Land, som han, og at han kan sidde i Bedstefaderstolen, hvor han legede som Barn!“ — „Det Gnestte, der bekymrer mig,“ sagde Susanne, „er min Faders Alder; der forestaaer os snart den Skiebne, at miste ham.“ — „Først skal han nyde glade Dage i sine Børns Arme,“ raabte Theodor. „Dagen er ofte sludfuld og mørk; imod Aften klarer det op, Skyerne fordele sig, den dalende Sol udbreder sine Straaler, og bræmmer de bedrøvelige Masser med sit Purpur, en skøn Haabets Regnbue slaaer sin hoitidelige Cirkel paa hiin Side, som en indbydende Udgang til Salighed. Saaledes worde din Faders Liv!“ — „Hvor det vil glæde os, at see ham i hans lille Skovhuus!“ sagde Susanne. — „Lever han nu, som en virkelig Eremit i gamle Dage?“ spurgte Theodor. — „Paa ingen Maade, min Ven! Det er langt fra ham, at giøre Opsigt. Naar du hører hans Historie, vil du see, det ikke var Tilboielighed, men Nød, som bragte ham i denne Stilling.“ — „Han har jo skrevet sin egen Historie?“ — „Ja! og lovet at læse os den for, den første Aften vi see ham.“ — „O, lad os ile,“ raabte

den raske Brudgom; og de vælige Heste droge med dobbelt Hurtighed den smukke Wienervogn giennem Skoven hen til den Egn, hvor Gubbens Bolig skulde staae. Theodor havde aldrig seet ham. Han havde for et halvt Aars Tid siden lært at kiende Susanne hos en velhavende Frænde. Susanne havde heller ikke besøgt sin Fader i denne Hytte. Han pleiede aarlig to Gange at vandre til Fods til Byen, hvor hun boede, for at besøge hende.

For at komme til gamle Frands maatte de først fiøre giennem en Bondeby, der laae ved en Udkant af Skoven. Da de kom til den smukke lille Kirke, stod Degnen i sin sorte luslidte Kiøle i den aabne Port. — „Er her Guds-tieneste?“ spurgte Theodor. — „Det er et fattigt Liig,“ svarede hiin; og Theodor gav Hestene Toilen. „Det har noget Medslaaende,“ sagde han til Susanne, „at see en Liig-begængelse i den blomstrende Natur. Naturen lever, og kun Mennesket, der dog skulde være Skabningens Herre, maa forlade det skønne Lys. De grønne Træer skue ned paa Kistelaaget med stolt Foragt, og blomstre end i utallige Sommer med unge Røvd over de elskende Børnebørn, der sætte hinanden Stævner i den samme Skygge, hvor Gubben legede som Barn.“ — „Men Træet elsker ikke, Theodor! og det er med ganske andre Blade, en ganske anden Krone, det beskyyger vore Efterkommere.“ — „Men, Susanne! det er dog endnu altid det samme Træ.“ — „Gives der et skønnere Billed paa Siælens Udødelighed?“ raabte hun. „Beviser ikke just Træet, at den usynlige formende Kraft staaer over det synlige forgængelige Stof?“ — Theodor smilte, og trykte sin unge philosophiske Kones Haand. „Man seer, min Susanne har havt Nytte af at omgaaes de berlinske Tænkere,“ sagde han. — „Spotter du mig?“ spurgte hun ironisk vred. — „Nei! jeg er glad ved, at min

Elskerinde tænker, desto renere føler hun. Og du veed selv, jeg er af din Mening. Forstanden tvivler undertiden, naar Phantasiens Billeder skrække den; men andre, skionne Forestillinger fortrænge snart hine, og stemme Følelsen til Haab. Ogsaa Tvivlen har sin Nytte. Uden den vilde vor Aand ikke spores. Vi gif da som Børn i Instinctets Ledebaand. Ogsaa den Rædsel, der undertiden betager Mennesket, er en guddommelig Gave, og bliver først Roden til Ondt, naar den mangler det gode Hierte."

Under denne Samtale, der havde sat dem i en alvorligere Stemning, kom de alt nærmere Hytten. Her begyndte Skoven at blive saa tyk, og Grunden saa ujævn, at de ikke kunde fiøre videre. De steg af, overlode Vognen i Tjenerens Hænder, og vankede med bankende Hierter ad den beskrevne Vej. Pludselig hørte de langsomme Pjalmetoner af et sig nærmende Liigfølge, og det varede ikke længe, før de saae en lyssegul Liigfiiste bevæge sig frem giennem de grønne Buske. Den bares af fire Bondefarle; fire gamle Mænd i sorte Klæder udgiorde Følget, og nogle Skolebørn gif foran, og sang:

Lær mig, o Skov! at visne glad,
Som seent i Høst dit gule Blad.
Et bedre Foraar kommer,
Hvor grønt mit Træ skal herligt staae,
Og sine dybe Rodder slaae
I Ewighedens Sommer.

Lær mig, o lille Træfugl! du!
At svinge mig med freidig Hu
Til ubekiendte Strande.
Naar Alt er Vinter her og Is,

Da skal et yndigt Paradiis
 Mig hisset aabent stande.

Lær mig, du lette Sommerfugl!
 At sønderbryde tunge Skiul,
 Som nu min Frihed twinger.
 En Dm jeg kryber end paa Jord,
 Snart flagre høit, af tynde Flor,
 De gyldne Purpurvinger.

Du, som fra Skyen smiler hiit,
 Min Mester, Lærer, Jesu Christ!
 Lær mig at tvinge Sorgen.
 Sving for mig Haabets grønne Flag!
 Langfredag var en bitter Dag,
 Men skion var Paaskemorgen.

Nu sætter mig ved Gravens Læ
 Endnu det lille Kors af Træ
 Til kjærligt Venskabs Minde;
 At mine Born, i Fald de kom,
 Og fandt den gamle Hytte tom,
 Dog kan mit Gravsted finde.

Susanne havde neppe seet Kisten og hørt denne Sang, før hun var overtydet om, at det var hendes Fader. „Vi!“ raabte hun, i det hun kastede sig for Liigfølget. „Standser! lader mig see ham endnu en eneste Gang, før han synker i det mørke Skiul! Haver Medlidenhed med en Datters Smerte!“ — Da de horte, hvem Susanne var, satte de strax Kisten ned. Der var just en Bænk i Nærheden under en Beg, hvor gamle Frands pleiede at hvile, naar han gif

sin Spadseregang om Aftenen. Her satte man ham nu for sidste Gang. Det var et smukt Syn, at see den deilige unge Kone i en knælende Stilling trykke Liigkisten til sit svulmende Bryst, medens de blaa Dine stirrede op i den blaa Himmel, og hendes broncefarvede Haarfletninger i syldige Ringe gløde ned over de runde Skuldre.

„Det er ikke meer end billigt,“ sagde den gamle Snedker Wolf, Gremitens Ven, (han havde selv gjort sin Kammerat Kisten, og fulgte ham nu til Jorden) — „det er ikke meer end billigt,“ sagde han, i det han greb i Lommen, og søgte efter sin Skruetrækker; „saa see vi andre ham ogsaa engang endnu. Alderen har udtæret hans Saster; der er intet Fæit ved hans Liig. Han gif ud som et Lys, og ligger i sin Kiste, som i sin Hytte, from og venlig.“ Med disse Ord skruede han Laaget fra Kisten, og skød det tilside. Der laae den blege Frands, med en Nathue paa sit Hoved, i en tarvelig reen Skiorte, med et lille blaat F i Splitten, som Susanne selv havde syet; med foldede Hænder; de hule Dine trykte fast til af Bennens Haand; et venligt Smil paa de blaa Læber. Susannes Mund brændte forgieves paa dem, den gav dem ingen Varme tilbage. Hendes Taarer badede forgieves hans Kinder. Men neppe havde hun ret betragtet sin Faders Liig, før hendes vilde Smerte gif over i Beemod. Det var, som om Gubben med en venlig Trusel bebreidede hende hendes Lidenkskab. „Følger jeg ikke Naturens Krav?“ syntes hun ham sige, „og er du ikke lykkelig?“ Med et Smil og en sagte Armbevægelse bad hun Snedkeren igien skruue Laaget fast. Men uagtet han skyndte sig at efterkomme hendes Begiering, funde han dog ikke hindre en lille Glegvist i at falde ned paa den Dødes Bryst. — „Den skal han beholde,“ sagde Wolf; „gamle Geg og gamle Frands vare gode Venner, og

havde Lykken været med ham i Livet, saa kunde han vel have vundet en Egefrands, som saa mange Andre." Nu gif Toget til Kirken, efter at Theodor og Susanne havde stillet sig deri som det nærmeste Sørgepar.

De første Dage overlade vi Susanne til sin stille Bedrøvelse. Den sorgelige Tilstand, hvoraf et Hierte føler sig betagen ved et saadant Tab, lader sig ikke vel beskrive; men Enhver kiender den, thi hvo har ikke i sit Liv følt noget Eignende? Theodor trøstede Susanne, og det varede ikke længe, før lykkelig Kiærlighed dulmede Saaret i hendes Bryst. De havde leiet dem ind i et Huus ikke langt fra Gremithytten. Herhid gjorde de i det skønne Septemberveir hyppige Vandringer om Eftermiddagen. Ved Hytten var et Ildsted; de kogte sig selv Thee, den gamle Tiener indrettede Altting paa det Bedste. Men da de kun havde taget det skønne Porcellain med, som deres Venner havde foræret dem til deres Bryllup, saa var det en underlig Modsætning, at see det unge Egtepar sidde paa Mosbænken i Hytten, de luesforgyldte Pariser Theekopper med deilige Blomstertegninger, og den broncerede Theemaskine paa det simple Fyrrebord, Susannes kostbare Purpurshawl paa Bæggen ved Siden af den graa Gremittkiortel. Hvor en Olding i mange Aar havde sukket og græmmet sig, der sukede nu to unge Mennesker af Elskov, og det var ikke blot de fiælne Duer oven over Hytten nu, som nebbedes og kurrede.

Hvor glad blev Theodor, da han mellem Oldingens Papirer fandt hans med egen Haand optegnede Levnet! Der blev strax besluttet, at man vilde blive der om Natten for at læse det. Tjeneren maatte, efter at have taget Theetoiet bort, gaae til Byen, for at bringe en Kurv med Nødvendigheder for Aftnen og Natten. Theodor aabnede Hytten. Solen stod endnu høit nok, for at oplive det runde brogede

Bindue over Døren. Rige for Indgangen var en brat Afgrund, tykt bevoxet med Krat og Træer. Enkelte Rovfugle skrege, og vakte en levende Forestilling om det Dde. Hvor glædte det Theodor, at være med sin Susanne i denne Genksomhed! Dannelsen havde forenet sig med den rene Natur hos hende, og sin Smag med huld Genfold. Hendes sneehvide trinde Hænder og Arme hvilede paa Mosbænkens Ryg, som om de altid vare vant til denne Stilling. Hendes lille Fod med den lysgraa Sko legede fortrolig med det røde Sand paa Gulvet. Hendes glindsende Haarfletning sad, som om Hændelsen havde slynget den. Hun forekom ham som en Gudinde, der var steget ned for at lykksaliggjøre Hyrden i sin Hytte, og Adonis har ikke følt sig saligere hos den skønne Venus, end Theodor hos Susanne. Nu tog han Manuscriptet, rykkede Bordet hen for Hyttedøren, og satte sig. Susanne tog sit Strikketoi frem af Bane; men neppe havde Theodor begyndt, før hun lagde det fra sig, støttede de runde Albuer til Bordet, omfattede sine Purpurfinder med de hvide Fingre, stirrede paa Theodors Mund med de blaa Dine; og det var kun, naar hendes Taarer randt alt for hyppige, at hun forandrede sin Stilling, og greb efter det hvide Kometørklæde, som laae ved hendes Side.

Theodor begyndte:

Mit Livs første Periode.

Jeg er fød i en lille Riobsted i Schwaben, hvor min Fader var Præst. Ved denne Leilighed fik min Siæl tidlig et Hang til det Høitidelige, det stille Religiøse, hvilket dog atter paa en synderlig Maade afstak til mit sangvinste Temperament og min lystige Barnlighed. Ingen af mine Legefammerater var saa overgIVEN, legede saa gierne, havde

saa mange Indfald og Indretninger, som jeg. Jeg oprettede Krigshære; de langqvistede Piletræer maatte yde deres Grene til Spyd. Det fornøiede mig, at skrælle den grønne Bark af, for at see det hvide glindsende Bed. Paa det nyskabte Spyd blev fæstet et rødt Flag. Naar Landsen næste Morgen var frum, visæn og guul, foragtedes den. Jeg var Gartner, og indrettede Hauger, store og smaae, som jeg uddeelte mellem mine Kammerater, gav dem Navne, inddeelte dem i Keiserdommer og Kongeriger, og passede altid selv som Stifter at være Anfører i Krig, og Keiser i Fred. Men om Søndagen stod Ingen saa alvorlig, som jeg, paa Orgelværket og sang. De høitidelige Toner, de gamle, kraftige Psalmer henrykte mig; og jeg maa til min Undseelse bekiende, det først var, naar min gode Fader besteg Prædikestolen, at jeg smuttede bort, og blandte mig i Lauget blandt de andre Dreng, der havde indrettet et Slags Klub bag Sacristiet, paa Kirkegaarden.

Da min hele Barndom dreiede sig om denne Kirke, er det let at indsee, den maatte blive Middelpunktet for Alt, hvad der var mig af Betydning. Ved enhver Barnedaab, ethvert Bryllup, enhver Begravelse var jeg tilstede, og lærte saaledes tidlig at see Menneskene i de vigtigste Dieblig af deres Liv. Herved blev jeg tidlig bekiendt med de Lidenskaber, der opstaae af Sorg og Glæde; men jeg blev tillige vant til altid at see dem dæmpede og mildnede ved den Anstændighed, som de høitidelige Kirkeceremonier paalagde. Jeg seer endnu Kirkestolen udsmykket med kunstigt Lovværk af Børgpapir, med forgyldte Citroner, med en lang Snor af smalle røde Baand. Jeg seer endnu den trivelige Jordemoder komme med Barnet giennem Kirkedøren, medens Fadderne samle sig om den glade Fader, og Smaaglutterne flavre op i en fraliggende Stol under en Piges Opsyn, for

at være Bidner til den lille Broders eller Søsters Daab. Jeg seer endnu vor Naboes Sønner, der ellers altid gif som Gadedrenge, pludselig en Morgen med hvide Alluns Handsker, trefantede Hatte, rhabarbrafarvede i nyt Klæde fra overst til nederst, bestandig gribende sig til.ommen og den glimrende Staalklæde, for at see, hvad Kloffen er paa det ny Uhr, medens de stive Bufler ved Drerne ligesom stride med Budderet og Pomaden, for at falde ned i den daglige Orden. Mindre fornøier det mig, at tænke mig den Bynt, hvori de fattige Piger kom. Det ligger i den qvindlige Natur, at smykke sig; og det er altid meer Armod, end Smagløshed, der hindrer unge Piger i at følge denne Drift. Hvor megen Medlidenhed havde jeg tidlig med saadan et lille Dyr, naar hun, med stramtsnøret sort Lustrings Kiøle og bar Frisur, spadserede i Blæsten, der tog i hendes Toupet, og slog den tilbage, ligesom Bisten paa den sorte Ralkun! Men hvilken Forskiel! Ralkunen var dum og opblæst; her saae jeg derimod Befymring, ja ofte Taarer i Dinene. Meget behagede det mig, naar der imellem blev en velhavende Mands Datter, af finere Opdragelse end sædvanlig, confirmeret i vor Kirke. Det var paa hendes Confirmationsdag, at jeg lærte min Adelheid at kiende.

Hendes Fader var Aaret i Forveien bleven Embedsmand der i Egnen. Jeg glemmer aldrig, da den ranke Pige i den hvide Kiøle stod i Kirkegangen ligeover for mig; da min Fader lagde sin Haand paa hendes Pande, og gav hende Velsignelsen. Da svømmede hendes skionne Dine i Taarer, da svulmede den unge Barm af hellige Fornemmelser, da vandt hun mit Hierte. Hun har aldrig mistet det siden. Af, jeg har tidlig mistet hende, og hendes Tab var det, som bragte mig til at søge Gensomheden. Thi her lever jeg dog med min Adelheid i Grindringen; i den store

Swærm vilde utallige Gienstande forstyrre det Indtryk, der er mig det Kiæreste i Verden. —

„O, min Moder!“ raabte Susanne, „hvi skulde du saa tidlig forlade mig? hvi skulde jeg aldrig see dig?“ — „Adelheid lever,“ sagde Theodor, „thi Susanne er hendes udtrykte Billed.“ Han vedblev:

Fra det Dieblif, jeg elskede Adelheid, fik mit Liv en anden Retning. Tilforn havde jeg levet i mine Drømme; og da min Siæl ingen bestemt Gienstand havde at binde sig til — thi min Moder var død, og min Fader levede meest paa sit Studerestammer — saa phantaserede jeg vidt omkring, og spadserede ofte med mine Tanker over i den anden Verden og det tilkommende Liv. Ingen er mindre fornøiet med den nærværende Verden, end Unglingen med Aand. Han begynder med at foragte, hvad der er omkring ham — at længes og hige efter noget Bedre, som han kalder det, noget Tilkommende. Dette kommer deels af at han ikke kiender det Nærværende, deels af at han ikke har Kraft og Indsigt endnu til at forædle og tilegne sig det. Det er først Kiærlighed til Qvinden, der giver Unglingens Tanker en bestemt Retning, forsoner ham med Omstændighederne, og bringer ham til at handle derefter. Men min Kiærlighed til Adelheid var ikke en stærk Funke, der gav mit Livs Tønder en stedsevarende Lue; den var et Stjerne-skud, der kun lyste paa min Himmel, saalænge Meteoret glimrede. Men jeg har dog saa megen Kraft, ikke at anklage Skiebnet for hvad tildeels var min egen Skyld. Nu er jeg lykkelig. Der skal ogsaa leve Folk, som jeg; hvorledes bleve ellers Kloster og Kroge beboede med menneskelige Skabninger?

Jeg havde, da jeg traadte ind i Unglingsaarene, mest levet med de Døde. Ved enhver Begravelse var jeg tilstede,

og forte Samtaler med Graverkarlen, der vel ikke alle vare hamletske, men som dog altid gif ud paa noget Rignende. Det morede mig meget, at tale med den gamle Karl og høre hans Meninger. Gengang sagde han til mig, da han stod nede i en nykasted Grav: „Han gaaer nu der i Skole, og lærer saameget, men kan han da sige mig engang, hvoraf det kommer, at man har lært Geographie og Landkort i Verden?“ — „Nei,“ svarede jeg, „Ole! hvoraf kommer det?“ — „Det kommer deraf,“ sagde han, „at da Diævelen tog Doctor Faust med sig op i Luften i en Glasfiste, saa viste han ham den hele Jord, og lod ham ridse den af der.“ — Dette Phantasiebillede syntes mig meget smukt; det forekommer os virkelig, naar vi see paa et Landkort, som om vi svævede høit i Luften, og oversaae alle Egnene. En anden Gang fortalte han mig, at han ofte mødte Nissen med en rød Hue paa oppe i Kirketårnet, naar han skulde trække Uhret op, og at samme Nisse engang havde kastet ham ned af Trappen. Saaledes idealiserede Ole sin Ruus og den deraf følgende Svimmelhed. Den stakkels gamle Karl var en stor Ven af Brændeviin, og det blev hans Død. Thi naar han skulde gaae omkring, for at sige Menigheden til, om der var Først- eller Sidstpræken, saa fik han i hvert Huus en Snaps eller en Skilling. Med denne Ladning faldt han en Efteraarssdag, da Veien var slibrig, i en Grøft, og druknede, saa man kunde sige: Den, som grov en Grav for Andre, faldt selv deri. Det gjorde mig ret ondt for den gamle Ole, og jeg mindes ham endnu som min første Læremester i det Tragiske, naar jeg stod og stirrede ned i det aflange firkantede Hul, ligesom et Barn giennem Sprækkerne paa den Sal, hvor man tilbereder en sjelden Fæst. De høitidelige Choraler, især den: „Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“ sang jeg altid med bævende Stemme med, medens

Kisten paa de surrende Snorer gled ned i sit sidste Glemme. Var der ingen Liig, besøgte jeg Beenhuset, og gyste undertiden ved at finde et ubekiendt druknet Menneske fra den nære Strand. Med alt dette forbandt jeg, som sagt, min barnlige Munterhed. Det var den nysgierrige Phantasie og det medlidenhedssyge Herte, som bragte mig derhen; men jeg betragtede med samme Jver en sielden Blomst, et fremmed Dyr, og spiste med største Appetit et Stykke Kage, medens mine Dine endnu vare vaade af Choralen: „Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“

Men nu fortrængte Adelheid enhver Forestilling; jeg tilbød hende, og Gud veed, hvorlænge jeg havde gaaet og sukket, indsluttet i mig selv, dersom ei en Hændelse havde aabenbaret mig hendes Følelser. Blomsterne vare forlængst faldne fra Stilkene; den purpurøde Sommerfarve havde længe forladt Jorden med sine Tulipaner, Roser, Negliser, Levkoier, Ranunkler og Astore. Mark og Skov stode øde; men den deilige Adelheid blomstrede endnu, som den skønneste Rose i hendes Faders Vinduer. Stormen i de vaade, tunge Grene stemte besynderlig overeens med min Tilstand. Sand Elskov begynder altid haabeløs, men i denne Svæven mellem Frygt og Haab er en egen Salighed. I October indtraf nogle underlig skønne Dage. Det var, ligesom om Sommeren gjorde et Forsøg paa at vende tilbage. Solen varmede, Himlen var mild og blaa, Græsset, der endnu var grønt og fugtigt af de foregaaende Dages Regn, syntes atter at spire. Men der var ingen Blomster. Store gule Dufte blandte sig med de grønne Løv. Den liflige Overgang i Solskinnet fra Brandguult til Mørkegrønt erstattede paa en Maade Farverne, som Lys og Skygge i et Kobberstik. Jeg satte mig ud i Skoven, læste den nys udkomne Oversættelse af Ossian, og

man kan let tænke, med hvilke Fornemmelser. Jeg glemte, at Dagen heldede. Det var mere Kulden, end Mørket, der bragte mig til at holde op; thi Maanen var allerede kommen, og skinte klar giennem sin Sølvsky.

Jeg havde ikke gaaet længe, før jeg hørte en qvindlig Stemme udstøde et frygteligt Skrig: „Hvem er der?“ — Jeg ilede til; det var Adelheid. Hun kom fra et Besøg, Aftenen overfaldt hende, hun frygtede for at gaae alene, og blev bange ved at høre Hækken rasle. Hvad var naturligere, end at byde hende min Arm? Hun modtog den uden Omstændigheder. Efter at de første høflige Talemaader vare opbrugte — var mit Forraad til Ende. Jeg var stum, og min Tausshed gjorde ogsaa Adelheid forlegen. Alligevel havde jeg gierne vandret saadan til evig Tid. Adelheid bragte imidlertid snart Samtalen paa Glid igien, i det hun smilte til mig og sagde: „Skulde De vel troe, fiære Frands! at min Fader ikke kan lide Maanen?“ — „Ikke lide Maanen?“ sagde jeg sukkende med Forundring. — „Nei, han siger, den lyser alt for lidet hele Aaret igiennem, især naar man regner alle de Dage fra, hvori Skyer og Slud hindre den i at skinne. Han er, som De veed, meget for det Nyttige, og synes, der er alt for liden Deconomie i den Indretning.“ — „Er da blot Alting til for det Nyttige?“ sagde jeg; „har Intet sit Værd, fordi det er skønt?“ — „Han mener,“ vedblev Adelheid leende, „at det maa være ulige bedre paa Jupiter, hvor der er fire Maaner; ikke at tale om Saturnus, hvor der er syv Maaner og en Ring.“ — „Der maa være mange Formørkelser,“ svarede jeg; „den ene maa tidt staae i Veien for den anden.“ — „Og alt for lyst,“ raabte Adelheid; „mig synes just, det er deiligt med denne Afvevling af Lys og Skygge. Har det længe været mørkt, og nu Maanen kommer, saa bliver man saa

fornøiet." — „Maanen gjør samme Virkning paa Himlen, som et deiligt Ansigt paa Jorden," sagde jeg. — Adelheid slog sine Dine til Himlen, men mine dvælede paa hendes skønne smaae Fødder, som hyppigt maatte arbeide sig frem giennem de visne Løv. —

Her holdt Theodor et Dieblif inde, i det han saae ned paa Suiannes Fod, som legede med Sandet i Hytten. Han nikkede smilende, og vedblev:

Jeg mærkede ikke, at jeg stod ved Adelheids Dør, før hun slap min Arm, takkede, og ringede. Døren aabnede sig, og hun forsvandt. Glæde- og elskovsdruften ilede jeg til Skoven igien. Det Sted, hvor jeg første Gang havde truffet hende, var mig en Helligdom. Jeg knælede, jeg bad, mine Taarer strømmede, jeg strakte mine Arme mod Himlen. Jeg skar hendes Navn i et Træ. Da jeg kom hjem, gav jeg mit Hierte Lust i et lille Digt; jeg husker det endnu, og vil meddele det her:

Her gif hun — o, det lyffelige Grønne,
Som følte Trykket af din Fod, du Skionne!
Her sad hun — saligt hvert et lille Straa,
Som Alabasterarmen hviielte paa!
Hun talte — Fuglen taug for ret at lytte,
Dg Gubben stod forundret ved sin Hytte.
Hun speilte sig i Bækfens Bølge klar —
Den standsed, da den hendes Billed bar.

Men mere dybt, af! til en evig Smerte
Har hendes Billed speilt sig i mit Hierte.
Min Frihed, Stolthed og mit hele Mod
Er trykt i Støvet af den spæde Fod.
Nu blusser hun i Nattens milde Slummer,
Dg kiender ei en stakkels Ynglings Kummer.

Han skærer dybt i Bogen hendes Navn
Med Graad, og sukker Stierne sit Savn.

O smil, du søde Kjærlighedens Stjerne!
Til dette Navn i Træet fra det Fjerne,
Vil Luna det, at hendes Sølvskin
Kan bryde giennem Himelhæffen ind.
I smaae Viosler, som saa tidligt kommer
Den første varme Dag, naar det er Sommer!
O, dufter smilende mod Bogen op,
Mens Nattergalen synger i dens Top.

Da hviler jeg maaskee i Gravens Giemme,
Og hører ikke meer den søde Stemme.
Hun agted ei, hun har forglemt min Død,
Og ingen Taare ved min Urne flød.
Men hver en Midnat skal mit Gienfærd svæve
I Skoven ind, og rundt om Træet bæve;
En Anelse skal lede hendes Fied
Engang til dette sorgelige Sted.

Da staaer alene Navnet her tilbage,
Men dybt i Skyggen skal en Stemme klage:
En trofast Ynglings Hierte elskte dig,
Din Stolthed gjorde ham ullykkelig;
Og hisset selv i Dødens mørke Rige
Han tænker kun paa dig, du grumme Pige!
Du kunde før ei skienke ham din Tro —
Skienk ham en Taare nu! saa faaer han No.

Dette Digt skrev jeg med fordreiet Skrift, og fæstede
det næste Morgen paa Bogen over Adelheds Navn. Da
jeg om Aftenen vilde besøge det igien, var det borte.
Hvilken sød Tvivl betog mig! „Har hun været her?“ tænkte

jeg, „taget det? Elsker hun mig? Glemmer hun det paa sit Bryst? Eller har Binden, eller en plump Jægerhaand afrevet det?“ — Jeg længtes efter Intet meer, end at see hende igien, for af hendes Miner at slutte mig til min Skiebne. Men jeg havde aldrig seet hende mere kold og rolig, end nu; og da vi en Aften atter kom til at følges ad giennem Skoven, bad hun en Veninde gaae med, og taledes næsten ikke et Ord til mig hele Veien. Hvor mange Taarer kostede det mit uerfarne Hierte! Jeg bebreidede hende i de søvnløse Nætter hendes dræbende Kulde. Men pludselig skulde en Hændelse aabne mine Dine, og lære mig min daarlige Bildfarelse.

En Høstaften, da min Fader og jeg besøgte Adelheds Fader, hørte vi, før der blev tændt Lys, i det klare Maane-
skin en Strængeleg røres uden for Binduerne. Adelhed
luffede Vinduet op. „O, den stakkels lille Dreng!“ raabte
hun, „han fryser vist. Kom ind, kære Folk!“ Nu traadte
en Spillemand ind med en Clarinet, en anden med en Trian-
gel, og en lille Dreng paa omtrent otte Aar med et Hakke-
bræt under Armen. De vilde strax givet sig til at spille,
men den medlidende Adelhed sørgede først for den Lille, og
gav ham Theevand og Tvebak. Faderen lod til at blive
rørt over denne Godhed, og da Alt var kommen i Orden,
sang han os den ene lystige Vise oven paa den anden ved
sin Triangel, medens hans Staldbroder blæste Clarinetten,
og den lille Dreng med megen Færdighed slog Hakkebrættet.
Vi vare alle ret fornøiede derover, og Adelheds Fader lagde
til Afsked en Sølvdaler paa Virtuosen's Strængeleg. Clari-
nettisten bukkede, uden at tage Instrumentet af Munden,
og Faderens Triangel lod til at faae en skønnere Sølv-
klang ved dette Syn. Nu saae de paa hinanden, nikkede,
og istemte til Afsked følgende Sang:

Mod Pigen er Ingen ubillig og grum,
 Som Unglingen i de forelskede Dage.
 Han troer, hun er trodsig, fordi hun er stum;
 Han hører ei Midnattens eenfomme Klage.
 Hvad skal hun? hvad fordrer han? veed han det ret?
 Hvor kan han dog kiende til Hiertet saa slet?

Hvad synger vel Fuglen om Kiærlighed huld?
 Den fløiter en Sang, som kan meget betyde.
 Hvad tolker vel Morgenens rødmende Guld?
 Dens Barme kan Gubben, som Unglingen fryde.
 Hvad straaler vel Maanen med sølverne Piil?
 Ledtages af Stemmer dens hellige Smil?

Dog tolke de alle, hvad Ord ei formaaer,
 Hvad Læben forgieves med Lyd vil udtrykke.
 De tale det Sprog, som kun Hiertet forstaaer.
 Lykkelige! kan du miskiende din Lykke?
 Hun blusjer, og tier paa eenfomme Bei?
 O, dersom hun talte, saa elskte hun ei.

Saa fast dig da flux for den Deiliges Fod!
 Jeg spaaer dig din Glæde, hun vil sig forbarme;
 Den aldrig var yndig, som ikke var god,
 Hun hæver dig henrykt i Kiærligheds Arme,
 En Taare nedtriller paa Kindens Karmin,
 Og Læben sig trykker med Stumhed paa din.

O, salige Taushed i kiærlige Bryst,
 Hvis Følelser overgaaer Ordet og Tanken!
 I Selskabet lyde den vittige Røst,

Beltalenhed staae for Cathedret og Sranken;
 Men Amor er stum, naar han bilder dig ind
 Med Diet, som funkler, at Amor er blind.

Uagtet Tusmørket, blev jeg dog ved det klare Maane-
 skin meget vel Adelheds Forvirring vaer. Hun gjorde sig
 et Grinde ud af Bærelset for at sfiule den; men jeg havde
 seet nok for at fatte det sødeste Haab. Da Musikanterne
 gik, fulgte jeg dem ud, og Sangeren gav mig med For-
 nøielse en Afsskrift af sin Vise. Jeg lærte den udenad, og
 har her skrevet den ud af Hovedet.

Gid jeg besad Evne til paa Papiret at optegne alle
 de Smaatræk, hvorved vor Kiærlighed yttrede sig, indtil den
 brød ud i en Tilstaaelse! Jeg havde saa ofte ønsket mig
 Noget af hvad hun besad; kunde jeg komme til at rane en
 visse Blomst imellem, som hun havde baaret paa sit
 Bryst, da var jeg lykkelig. En Dag vorte min Glæde
 over al Maade — tænkt, jeg fik et Brev fra hende!
 Jeg troede ikke mine egne Dine, brød det, læste det, og
 Indholdet var følgende:

„Da min Fader har skaaret sig i sin Finger, fiære
 Frands! og ikke kan skrive, og da Deres Herr Fader først
 kommer hjem fra Staden paa Løverdag, saa sætter Skieb-
 nen Dem i den Nødvendighed, at maatte læse nogle Linier
 af mine Kragetræer. Da vi veed, at Ole gaaer til Byen i
 Morgen, vilde De da ikke ved ham erindre Deres Fader
 om, at han ikke glemmer at tale med Gartner Rabe om
 det gode Kloverfrø, han saalænge har lovet min Fader?
 Og hvis hans Bei faldt forbi Madame Marnini, saa var
 han maaskee saa god at tage en Rulle seladongrønne Baand
 med til mig, og lægge ud, hvad de koste. Det er en Skam,
 vi gjør Dem saa megen Uleilighed; men Landsbyfolk maae

hielppe hinanden, og vi ere villige til igien at være til Tieneste med hvad vi formaae.

Adelheid."

Behøver jeg at fortælle nogen Elsker, at dette Brev blev kysset tusinde Gange? Paa det fine hvide Papir havde hendes fine hvide Haand hvilet. Og nu hendes Navn skrevet med den skionne Haand! Og „kære Frands!“ og de grønne Seladons Baand! — O, søde Tid af den første spirende Kiærlighed! Der gives kun een Lykke, ligesaa stor som den: det er den faderlige Kiærlighed; den er ikke saa heftig, men den er ligesaa sød, og den varer til Graven. —

Her kunde Susanne ikke holde sig fra at bryde ud i hulkende Taarer. „O, min Fader!“ raabte hun, „den varer paa hiin Side Graven, hvor den gode Gud og hvor Englene boe; der vil den først yttre sig i sin hele Kraft.“ — Theodor vedblev:

Jeg maledede en Frands af Forgietmigei om det dyrebare Brev, og en Rosenknop med grønne Blade ved hendes Navn; jeg bar det Dag og Nat paa mit Hierte, og giemmer det endnu som en Reliquie.

Vor Følelse for hinanden vorte daglig, og det kostede os altid mere at sfiule den. Endelig var Diebliffet kommen, da hun skulde tilstaae mig sin Kiærlighed. Dette glade Budskab fik jeg paa Glædens Fæst, i den Nat, da Englene paa Marken forkyndte Hyrderne det søde Evangelium. Det var en Juleaften; Byens Ungdom var forsamlet hos hendes Fader. Vi spiste først alle til Aften ved et langt Bord; en høitidelig Bolle Punsch røg midt paa Bordet, de muntre Unglinger hentede sig hyppige Hiertestyrkninger, og selv Damerne maatte finde sig i at tomme et lille Glas. Nu blev Bordet taget bort, og der skulde leges Juul. Medens man gjorde de fornødne Anstalter, spogte Adelheid med

nogle Børn, der vare for smaae til at tage Deel i de Stores Leg, og som stode halv forundrede, halv nedslaaede som ørkesløse Tilskuere. „Kom,“ sagde hun for at opmuntre dem, „lad os trække Handsker!“ I dette Dieblif aftraf hun virkelig sine, og lagde den deiligste Haand, Nogen vilde see, paa sit Skiod. Børnene vare strax villige. Hvor misundte jeg de smaae brune Næver at hvile paa den større, men fuldendte, sneehvide Haand! Mine Dine funkede paa Adelsheids; hun slog sine ned, men hævede dem strax munter igien, og spurgte med en lystig Tone: „Vil De lege med, Frands?“ Hertil var jeg naturligviis strax villig. Jeg kastede mig paa Knæe for min Elskte, for at være af lige Høide med Børnene, jeg lagde min Haand først paa een af deres, og skiælvede af Glæde, da Adelsheids endelig med sin hele bløde Glæde berørte min. Da Røden ved Forandring af Spillet kom til mig, kunde jeg ikke holde mig fra at trykke hendes Haand. Det rygende Glas havde gjort mig dristig. Hvad skildrer min Glæde, da jeg mærkede, at hun taalte det uden at blive vred; hun slog endog sit Die betydningsfuldt paa mit, og trykkede igien med Skiælven! Jeg svimlede, og Adelsheid, som mærkede min Tilstand, og som bedre vidste at fatte sig, end jeg, stod op, og troede saaledes at giøre Ende paa Legen. Men den var begyndt for alvorlig til det. Der blev dandsset, og denne Beskæftigelse dæmpede hverken min Ild, eller Adelsheids. Endelig legedes der Pant. Ved det første Pant, man indløste, dømtes der, at hvis det var en Pige, saa skulde hun gaae ud og fige Stierner med Frands. Pantet blev taget frem — det var Adelsheids Ring. Hun rødmede, men loe, for at man ikke skulde mærke det, sprang med en tvungen Lethed fra sin Stol, tog mig Skiælvende ved Haanden, og traf mig ud. De Andre havde Intet mærket; de vare beskæftigede med

deres egne Panter, og de Fleste havde ogsaa hver en bestemt Gienstand at henvende deres Tanker til.

Da jeg stod i den stjerneklare Nat under aaben Himmel med den ranke Adelheid, med hendes Haand i min, stirrede mit Øie først med et forstende Blik i hendes, og da jeg saa, at hun smilte til mig giennem Taarer, trykte jeg hende til mit Bryst, og hendes Arm omfavnede mig igien. Men her havde jeg atter et Beviis paa qvindlig Fatning midt i Liden skaben. Et brændende Kys og et: „evig din!“ var neppe givet og jagt fra begge Munde, før hun viklede sig løs med de Ord: „For Guds Skyld, lad os skynde os ind!“ Og neppe var hun traadt ind, og man spurgte hende: „Hvor mange Stierner er der?“ før hun sagde: „Der er een over alle de andre. Gaaer selv ud og tæller dem, hvis I ikke troer mig.“ — Dermed var det forbi. Og hvor lykkelig følte jeg mig — jeg, som var denne Stjerne! Jeg stræbte at efterligne Adelheds Munterhed, men min alt for store Overgivenhed har uden Tvivl røbet mig, thi det blev snart bekiendt, at vi elskede hinanden, saa gierne som min Elskede endnu et Par Aars Tid havde holdt det hemmeligt.

Skiondt Adelheds Fader, saavel i Stand som i Vilkaar, var over min, saa havde han dog Intet imod vor Forbindelse, og lovede mig sin Datters Haand, naar jeg var i Stand til at ernære en Kone. Nu lagde jeg mig efter Theologien af alle Kræfter. At blive Præst, som min Fader, var mit høieste Maal; at kunne vorde det i samme Kirke, som han, mit høieste Ønske. Efter at have tilbragt et Aar i Kiærligheds Paradiis, jagde jeg min Elskede, vore Fædre Farvel, og ilede til Tübingen, for at gjøre mig færdig til Candidat.

Her kom en Streg i Manuscriptet, og det Følgende var skrevet med sortere Blæk og med en anden Overskrift, hvoraf Theodor sluttede sig til, at det var forfattet nogle Aar senere, end det Foregaaende. Den ungdommelige Kiærlighed, og alle de Smaatræk, hvormed hiint var udført, lod formode, at Frands maatte have skrevet det kort efter sin Ankomst her til Bierget, da endnu ethvert Optrin af hans Ungdom stod klart for ham. „Det aner mig," sagde Theodor, „at fra nu af vil Bladet vende sig. Vil du høre meer i Aften, min Elskede?" — „O, det er endnu tidligt," sagde Susanne. — „Nei," vedblev han, „denne hulde Kiærligheds-Ild, der har saameget tilfælles med vor egen, skal ikke forstyrres ved en paafølgende Tragedie. Hidtil har din Fader været lykkelig, og vi ville være det med ham. Det er desuden allerede mørkt, Solen er gaaet ned, og hiit staaer alt Maanen, og figer frem med sit blege Hoved bag den rauke Aft." Med disse Ord tog Theodor sin Gither fra Bæggen, stemte den, og sang med kraftig og behagelig Stemme:

Hellige Skumring, indviet til Kiærligheds Glæde!
 Skulde jeg nu i dit Tempel bedroves og græde?
 Nu, da de truende Sorger saa fiernede staae,
 Skulde jeg mane dem frem i min yndige Braa?
 Nei, jeg vil nyde de kostbare, søde Minutter,
 Hvor en høitidelig Skov mig fortrolig indslutter.
 Hvor den har sendt min Beninde, min Ungdom til Trøst,
 Lyde den takkende Sang fra det svulmende Bryst!

Oste, naar Skyggerne vorte, naar Aftenen heldte,
 Sorgende Gubbe veemodige Taarer kun fældte.
 Arme! forgieves hans Barm var urolig og om;
 Tabte Lyksalighed stod for hans Siæl som en Drøm.

Pigen, som vandred forbi med sit Nag og sin Bøtte,
 fandt som et Gienfærd ham kun ved den eenlige Hytte.
 Duerne furred. Han knælte for Altret, og bad,
 Englene saae det, og Skyerne skilte sig ad.

Smiil nu, du venlige Lys! som i forrige Dage,
 Naar du i Dæmringen hørte paa Unglingens Klage.
 Unglingen lever, han aander, han blusser igien;
 Livet og Haabet og Glæden, som før, er hans Ven.
 Smil til hans Adelheid! Adelheid lever jo atter,
 Herligt hun blomstrer og elsker igjen i sin Datter.
 Liflige Kilde! Naturen dig Evighed gav,
 Kiærligheds Lilie voger af Kiærligheds Grav.

Alf, men hvad seer jeg? To lustige Skygger heuglide
 Hisset paa Fjeldene: Frands ved sin Elskedes Side
 Strække forgieves mod Hytten de Arme med Graad;
 Charon alt falder dem ned i den begjorte Baad.
 Ha, hvor de svæve, som Dunster paa natlige Mose!
 Adelheid holder i Haanden en rødmende Rose,
 Sænker den lidet — den falmer i Taagernes Bad —
 Alf, og mod Stilken nedsynker det visnede Blad.

Græd ei, min elskede Pige! din Theodor skuer
 Hisset Elysiums Lund i de purpurne Luer.
 Solen bestraaler den rødt i sin dalende Flugt;
 Der faaer den visnede Rose sin forrige Lugt.
 Seer du ei Skyggerne glade med Charon at lande?
 Neppe besteges Elysiums hellige Strande,
 Før han omfavned sin Elfte, hun atter sin Ven,
 Med en evindelig Ungdom og Elskov igjen.

Saaledes sang Digteren, og Riearlighed og Skionhed lønnede ham i Nattens tause Favn. Næste Aften læste Theodor Slutningen af Oldingens Levnetsløb, overskrevet:

Mit Livs anden Periode.

Min færeste Fornøielse i Tübingen var at gaae ud i den grønne Eng, spadserere under de skyggesfulde Bøgeræffer, og sætte mig under et stort Træ, for at tænke paa min Adelheid. Gengang, da jeg kom til mit Yndlingssted, fandt jeg Pladsen optaget. En smuk Mand sad og læste der i en Bog. Da han saa mig, hilste han mig venligt, og gav sig i Tale med mig. Jeg satte mig hos ham. Mine Dine faldt nysgierrigt i hans Bog, og jeg saa de Ord Romeo og Mercutio trykte over nogle Replikker, hvoraf jeg sluttede mig til, at det var et Skuespil. Den Fremmede havde noget ligesaa Venligt, som Imponerende i sit Væsen, og jeg vovede som et ungt Menneske ikke at gjøre ham Spørgsmaal. — „De søger ogsaa det Grønne og Gensomheden, min unge Ven?“ sagde han. — Jeg bukkede, og svarede Ja. — „Nu,“ sagde han, „det er naturligt. Men her er dog noget for eensomt for mig, og heller ikke Træer nok. Jeg behøver overalt, at flere Ting maae træffe sammen, for at være ret fornøiet. Det maa være varmt, og tillige svaldt. Der maa være Mennesker, men jeg maa være fritaget for at omgaaes dem. At sidde paa et affides Sted, naar jeg veed, at jeg, hvilket Dieblif jeg vilde, kunde blande mig med Mængden og søge mig Selskab ud; at nyde den friske, skyggesfulde Kølighed, medens Solen brænder paa Landeveien — dette med en god Bog i Haanden paa en magelig Bænk er en af mine høieste Glæder.“ — „Jeg maa sige,“ var mit Svar, „at jeg elsker mere det virkelige Landliv. Jo cenligere og landligere, jo bedre.“ — „Det kommer af det, De endnu er

for meget beskæftiget med Dem selv, og har vænt Dem til dette Liv. Desuden er De, saavidt jeg kan mærke paa Dem, forelsket; og den Forelskede er, ligesom Adam, helst alene med Eva i Paradiis." — Jeg blev rød. „Er det en Herremester?" tænkte jeg. — Uden at trænge videre ind i mine Hemmeligheder, vedblev han: „Det sande Skønne bestaaer altid i en behagelig Blanding af Forskielligheder. Det Enkelte giver ingen Mod-sætning, har ingen Mangfoldighed, og bliver snart monotont for en moden Phantasie. I Byen ere Mennesker uden Natur, paa Landet Natur uden Mennesker, thi man sige, hvad man vil, saa staaer Bonden paa det laveste Trin af Cultur, og et Par Idyldigteres Phantasterier burde ikke gjøre Folk blinde for hvad der skeer i det virkelige Liv. Men i den skønne cultiveerte Egn mellem Stad og Land, der vorder Naturen Kunst, og Kunsten Natur; der blander sig Borgeren med Bonden; der er Blomster og Bequemmeligheder, eensomme Skygger og selskabelig Dmgang, Bøger og Bøge, blussende Piger, og folige Kilder. Det er denne Aand, som blomstrer mig skønnest, ligesom Bækkens Bred, hvor Græs og Bolge møde hinanden. Og det savner jeg her. Tübingen er mig ikke stor nok, og derfor tænker jeg ogsaa snart at vende tilbage over Stuttgart til Frankfurt igien."

Den Fremmede havde noget saa Paafaldende og Indtagende i sit Væsen, at jeg ikke kunde forlade ham. Der kom just en lille Bondepige forbi med Kirsebær; medens han stod op og gik hen for at kjøbe nogle, kunde jeg ikke undlade at see i den opslagne Bog. Jeg fik ikke megen Trøst; det var et fremmed Sprog, som jeg ikke forstod, og saavidt jeg kunde skønne, Engelsk. Jeg saae efter Navnet og læste: William. Der stod endnu et Navn, men det var saa besynderlig langt og underligt bogstaveret, at jeg i en Hast ikke kunde komme ud deraf. Jeg fastede mit Die

paa Kopperet; det var i mine Tanter en smuk Præst, med Bladkrave, aaben, høi Pande og alvorlige, skionne Dine. Det undrede mig kun, at han havde Drenringe. Mig syntes, jeg skulde kende ham, Gud veed hvorfra. Men det forekom mig, som om en gammel Ven, der længe havde været borte, og som en Tidlang var gaaet mig af Glemme, nu pludselig stod for mig igien lyslevende med alle fiære Grindringer. Jeg tænkte paa Kirkegaarden, paa Vidie-landserne, paa Confirmationsøndagene, Julefesterne og min Adelsheid. Mine Dine fyldtes med Taarer, og jeg havde neppe vist dem af, og lagt Bogen hen, før den Fremmede kom tilbage med et Aalblad fuldt af store modne Kirsebær. Han saa mig i Diet, saa paa Bogen; derpaa sagde han: „Ah, Shakespeare! Læser De ogsaa Engelsk?“ — Jeg maatte svare Nei. „Hvorledes falder De den Mand?“ spurgte jeg. — „Kiender De ikke engang Shakespeare af Navn?“ raabte han. — „Nei,“ svarede jeg; „jeg seer nok, det har været en Præst; men jeg kiender ham ikke. Hvor havde han sin Menighed?“ — Den Fremmede smilte, bød mig Kirsebær, og sagde: „Her i Tübingen.“ — „I Tübingen?“ raabte jeg forundret. — „Dg i Stuttgart,“ sagde den Fremmede. — „Stuttgart?“ — „Dg i Frankfurt, Berlin, Hamburg.“ — „Hamburg?“ — „Dg i London, Kiøbenhavn og Philadelphia.“ — „Men hvad mener De med det, min Herre?“ — „Dg skiondt han endnu forkiættres, og brændes in effigie i Paris ved alle academiske Auto da Féer, saa vil han dog ogsaa engang paa normannisk Viis indtage Paris; thi man tilkline Sprækkerne, saa meget man vil, for Solen, saa spaltes den dog Træet tilsidst, og trænger igiennem.“ — Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige. „Er det maaskee Luther?“ spurgte jeg naivt. — „Ja,“ sagde den Fremmede, „han har luttret os Lusten for det Skionne, ligesom hiin

for det Gode, og bragt os Sandheden og Naturen nærmere. Men De kender ham jo nok," sagde han smilende i en anden Tone; „troer De ikke, jeg saae Deres vaade Dine?" — „Det kom blot af at betragte hans Billed," svarede jeg. — „Virkelig?" raabte den Anden forundret, og betragtede mig med Agtelse. — Jeg forsikrede ham det. — „Det falder jeg en let Følelse og et skarpt Blik," sagde han.

Vi spadserede sammen, og jeg opdagede hos den Fremmede en usædvanlig Ild, Menneskekundskab og Betsalenhed. Jeg vidste ikke, hvad han var; men efter al Anseelse maatte det være en Digter, og jeg glædte mig over at have gjort hans Bekendtskab. For Resten havde han noget Melancholsk, Uroligt; hans Ansigt var blegt, og lod til at være gennemarbejdet af stærke Videnskaber. Hvad han sagde, ledsagede han stedse med meget udtryksfulde Bevægelser og Miner; naar han fortalte, hvad Een eller Anden havde sagt, meddelte han mig ei alene dennes Ord, men tillige de Lader og Fagter, som han havde ledsaget sin Tale med.

Under forskellige Samtaler kom vi til et Bertshuus. Uden for Bertshuset paa Bænken sad en stille mut Mand i simpel Dragt, og forlangte besteden en Bægl Biin af Berten. Berten kom ud, betragtede ham med Foragt, skienkede bagvendt ud fra Haanden, satte Glasset paa Bænken, gik ind, og slog Døren i efter sig. Den fremmede Mand tomte rolig sit Glas, og stirrede med et stift Blik hen i Aftenrøden. Derpaa piskede han sagte paa Vinduet. Det blev lukket op, han lagde Betalingen i Karmen, lettede paa Hatten, og gik. Jeg kunde ikke Andet end forundre mig over denne Opførsel, som jeg aldrig havde seet Mage til, vendte mig til min Ubekendte, og sagde: „Hvad skal det betyde?" — „Det er Skarpretteren," svarede han, „ham behandler man saaledes, efter gammel Skik og Brug." —

Det gøs i mig ved at høre disse Ord. Der havde nylig været en Execution, som jeg vilde været Vidne til; men for Menneskevrimmelens Skyld havde jeg ikke seet Andet end Synderen gaae til Retterstedet, og den blodige Stol i Sandet efter Henrettelsen. — „Vi ville dog tale et Par Ord med ham,” sagde den Fremmede. — „O nei, hvad vil De det?” raabte jeg. „Et saadant Menneske, som af fri Villie vælger en saa gyselig Næringsvei, er i Sandhed foragtelig.” — „Det er ikke muligt, at bestemme Sligt a priori,” sagde den Ubekiendte; „hundrede Omstændigheder kan have bragt ham til dette Skridt, og hundrede Næringsveie ere langt foragteligere, end hans, skjøndt det ikke erkiendes, fordi det ikke saa meget falder i Sandserne.” Med disse Ord gik han hen til ham, hilste ham, og spurgte efter en kort Indledning, hvordan han var falden paa det Haandværk, han forte. — „Min Fader var ogsaa Skarpretter,” sagde Bøddelen ganske rolig. — Den Ubekiendte vendte sig til mig, og saae paa mig, som om han vilde sige: „Ligger ikke hans hele Undskyldning i disse saa Ord? — Er det eder nu ikke imod?” spurgte den Fremmede; „vilde I ikke forandre eders Levemaade, hvis I kunde?” — „Nei, min Herre! Vanen er den halve Natur. Jeg skammer mig ikke ved min Stand. Menneskene ere bagvendte, og vide ikke ret, hvad de agte eller hade. Jeg bryder mig ikke derom. Gøre de det for grovt, saa komme de under min Haand.” — „Men eders Haandværk er dog grusomt.” — „Grusomt er, hvad der er uret, og mit Haandværk er ret. Gyseligt er det i Forstningen; jeg tilstaaer det. Men man stumpest af. Det er ligesom med Søsye og med Tobak. I foragte ikke Feltstæreren, som daglig slænger i legemlige Patienter; hvorfor da mere mig, som har med det aandelige Hospital at bestille?” — „Men Feltstæreren helbreder.” — „Det gjør

jeg ogsaa. Naar den Skyldige har faaet sin Straf, saa svæver hans Siæl ind i Evigheden, vasket reen i hans Blod. J holder Slagteren for en nyttig og ærlig Borger, og det er han ogsaa. Men hvad har da det uskyldige Dyr forbrudt, der ingen Siæl har, og som altsaa aflives virkelig? Jeg afliver Ingen; thi Livet er ikke forbi her. Hvad var det nu han hed, den gamle Knekt som førte Skyggerne hen i Underverden?" — „Charon.“ — „Rigtig! Jeg fører dem ligesom Charon over Styx paa min Baad til de elysæiske Marker.“

Jeg vendte mig forbauset til den Fremmede. Den gyselige Charon, der gik videre, havde sat mig i en ganske anden Stemning, og givet mig Agtelse for ham. — „Hvor er det muligt,“ raabte jeg, „at et Menneske kan tænke saa fiint, og handle saa grovt?“ — „Det vidste jeg nok,“ sagde den Fremmede, „at hans Tale vilde imponere Dem. Men bild Dem ikke ind, at dette Menneske altid og om Alting vilde tale, som han taler om sin Haandtering. Dette Spørgsmaal er gjort ham hundrede Gange; han har ofte været sat i den Nødvendighed, at skulle forsvare sig. Han har lyttet efter, hvad man har sagt, og saaledes lært denne Remse udenad. Var han virkelig af en finere Natur, saa blev han umulig ved sit Haandværk. Men der er et stort Spring mellem at foragte og beundre en Mand, og denne Dvirghedens Guldmægtig fortjener hverken det Ene eller det Andet. Han løber med i den store Hob, og det er kun hans Forretning, ikke han selv, som er af Bigtighed.“

Denne Hændelse gav vor Samtale en egen Retning. — „Det er dog beklageligt,“ sagde jeg, „at Menneskene saa let fare til at hade og foragte hverandre.“ — „Det kommer af Mangel paa Forstand og Hjerte,“ sagde den Fremmede. „At man foragter en Skarpretter, kunde være, hvad det var.

Men tænk Dem en Mand, der dreves af Iver for det Skønne; som med Hoved og Hierte forbandt Kundskab og Dannelse; som idelig bestæftigede sig med idealske Forestillinger; som hundrede Gange havde fremsat Exempler deraf for sine Medborgeres Dine og henrevet dem — og som dog blev foragtet, dog ikke anseet for at være en Borger i Staten, der fortiente at dele Hæder med dens udmærkede Mænd!" — "Det er umuligt," raabte jeg. — "Tænk Dem", vedblev han, "en Mand, hvis Kunst man agtede, hvis Talent man glædede sig over, hvis Kraft og Følelse man vederqvægede sig ved, og høstede Gavn af i sit Liv; og hvis Person man dog — plumpt eller fiint — vendte Ryggen!" — "Hvor er et saadant Menneske?" raabte jeg. — "Her staaer han for Dem," var Svaret. "Og vil De vide, hvad han er, saa er han, hvad denne Menneskeheds Præst var, som De nylig saae med Bladkraven i min Bog; hvad Sophocles var; hvad Moses var paa Bierget Sinai, og saamange Andre, jeg ikke vil nævne, der ved en hellig Illusion bragte Menneskeheden Gud nærmere; kort: en tragisk Skuespiller. Det er jeg. Og derfor vil jeg raade Dem, min unge Ven!" vedblev han i en muntre og roligere Tone, hvori han med Gratie overgik fra den Jld, der pludselig havde opblusset ham, "især da De studerer Theologie, til ikke videre at søge min Omgang. Gud være med Dem! De har Anlæg, og maaskee meer end De selv troer, for det Skønne. Men skynd Dem hjem igien til Deres Kirke, gift Dem med Deres Brud! Himlen give Dem Børn og huuslig Glæde! Det er dog i Grunden den sande Lykke. Vov Dem ikke ud paa Eventyrernes Glatis! Veien er kold, Faren er stor, utallige Guller ere huggede i Isen. Det er ikke Enhver, som har Mod til at gaae denne Vej, og selv den Modigste bukker

ofte under Byrden. Farvel!" Med disse Ord tryffede han venlig min Haand, og forlod mig.

At jeg ingen No havde, før jeg atter opdagede min Tragifer, er naturligt. Men han var ikke længer i Tübingen. Bludselig horte jeg, at der skulde spilles i Mannheim af et Skuepillerselskab, for hvilket han var Hovedmanden. Jeg reiste derhen paa nogle Dage, og kom just den første Aften til Byen, ligesom Skuespillet skulde begynde. Jeg havde neppe læst Emilie Galotti paa Placaten, før jeg ilede hen at tage mig en Billet, og gik i Parterret. „Hvilken Rolle“, tænkte jeg, „kan Blumau spille heri?“ Jeg eftertænkte dem. Til Odoardo var han for ung, Appianis var ham for ubetydelig, og andre ædle Roller var der jo ikke, thi ogsaa Prindsen, syntes mig, var under hans Værdighed. Hvor stor var min Forundring, da jeg saa min aabne, begejstrede, naturlige Ven træde frem som den lumske, ondskabsfulde Marinelli! Havde jeg ikke havt Placaten i Haanden, hvorpaa hans Navn stod, saa vilde jeg ikke troet, det var ham, saa fremmed var hans Ansigt, saa aldeles havde han forandret Toner og Miner. Han spillede sin Rolle til Fuldkommenhed, Alle beundrede ham, og jeg med; men det gjorde mig ondt, at maatte beundre ham. „Hvor kan Ufskyldigheden“, tænkte jeg, „være saa vel bekiendt med Lasten? Hvorledes kan den med gottende Følelse gaae over i Lastens Natur? Forraader ikke denne Landsjmidighed en Mangel af Character, og maa ikke det Ansigt, som hver Aften slaar sig i forskjellige Folder, tilsidst miste sit eget Physiognomie og blive et usammenhængende Virvar? Imidlertid“, tænkte jeg igien, „er det dog ikke skeet. Blumau forbinder et bestemt Udtryk med ufordærvet Naturlighed.“ Med disse Tanter traf jeg ham, takkede ham for hans Spil, og meddeelte ham aabenhjertig mine Følelser.

„Denne Indvending“, sagde han, „er saa naturlig, og De gjør den saa naivt, at jeg umulig kan tage den ilde op. Mange have gjort den, og jeg hører selv mellem disse. Jeg vil endogsaa tilstaae Dem, at den har pinet mig i saa lang Tid, at jeg eengang var nær ved at lade, hvad jeg troede var Samvittigheden, seire over en uimodstaaelig Naturdrift. Men endelig hjalp jeg mig ud deraf ved følgende Slutning: Alle Mennesker sige, du spiller forskiellige Roller godt; du veed selv, at du er et skikkeligt Menneske, skøndt du ofte spiller flette Roller godt; altsaa hvad der er, maa ogsaa kunne være, og naar du ikke kan forklare det, saa kommer det af, at du er mindre Philosoph end Kunstner. Hermed beroligede sig min Samvittighed fuldkommen; men min Estertanke var endnu ikke tilfreds. Først nogle Aar derpaa, da jeg ved at læse meer havde udviklet min Dømmekraft, fandt jeg det ud, og troer med saa Ord at kunne gjøre Dem det indlysende. I Grunden træffer Deres Indvending ligesaa meget Digteren som Skuespilleren, og dog falder man aldrig paa at gjøre den imod en ægte sand Digter. Derimod gøres den ofte mod Mennesker med et enkelt poetisk Talent. Man kan nemlig besidde en rask lyrisk Ild, en dristig Flugt, en spillende Bid, en vliebliklig Følelse, uden Fornuft og Humanitet. Deraf kommer det, at man ofte beundrer Værket, uden at agte Forfatteren. Hvor derimod Digteren skuer dybt; hvor han skaber og ordner et sundt Værk; hvor han lader Handling og Character samvirke for at vise Livet i skionne, lærerige Billeder — der er sund Fornuft, der er en reen Siæl. Naar han da fremstiller Lasten i sin Natur, saa er det ikke af Kiærlighed til den, men for at vise Livet ogsaa med sine Skygger, og for at give advarende Exempler. Dette maa ogsaa Skuespilleren gjøre, og altsaa bliver Følelsen for det Gode og Skionne stedse, hvad der begejstrer ham, enten saa Rollen er god eller ond. Fornøielsen, der opstaaer

ved at fremstille det Onde, deler han med alle Tilskuerne, som see derpaa, og var det en Lyst, ja var det altsaa een, som de havde tilhobe. Men det er langt fra. Phantasien fornøier sig altid ved at forestille sig de forskjellige vigtige Livets Gienstande; denne høiere Sandselighed frembringer ligesaa vel en Lyst, som de lavere Sandser, men den høieste Lyst opstaaer først, naar det gode Hjerte føler Frygt og Medlidenhed, Beundring og Glæde, og naar Fornuften seer det Sande i Værket, det Nødle i Hensigten. Langt fra altsaa at det skulde fordærve Skuespillerens Moralitet, at spille forskjellige Roller, vinder han tværtimod; som vi overalt stedsse vinde ved at udvikle vore Evner fleersidigt, og ved at udvide vore Indsigter. Derimod troer jeg nok, han kunde tabe ved bestandig blot at fremstille flette Characterer. Enhvert eensidigt Gang er farligt, og meget mere, naar det helder til det Nødle. Ved bestandig at træde op i slige Roller vænner Sielen sig let ufornærkt til noget Listigt og Underfundigt, og Skuespilleren taber baade som Menneske og som Kunstner. Thi ligesaa vel, som der hører Vittighed til at spille fortræffeligt dum, saa hører der Godhed til at spille fortræffeligt slet. Den virkelig Slette spiller ikke, han er; hvad han er, veed han ikke, thi intet Menneske er sig sin Slethed klar bevidst. Hvad jeg ikke er mig bevidst, kan jeg ikke fremstille ved Kunst, altsaa er den Fordærvede en slet Skuespiller. Den Kunstner derimod, som med Natur kan sætte sig i forskjellige Characterer, er en Menneskekiender, en Lærer, og fortjener Agtelse.

„Men den faste personlige Character!“ vedblev jeg. — „Af, gaa De hen og læg Dem med Deres faste Character!“ raabte Blumau ivrig. „Lad Dem dog for Alting ikke forsøge til at troe, at en vis Gensidighed og Egenind er det, Mennesket skal stræbe efter. Agtelse eller Ringeagt

har jeg ikke for et Menneskes uroffelige Character, men for hans Handlinger og Grundsaetninger. Jeg negter for Resten ikke, at der gives visse stoltbaroffe Naturer, hvem en vis bestandig Uforanderlighed klæder ret godt. Ofteft er dog dette kun Bizarrerie og Egenfiærlighed. Slige stive Masker passe sig kun lidet for et Skuespilleransigt. Men vilde De bebreide Skuespilleren sit Ansigt, blegt af Sminken, og bearbejdet af de forskiellige stærkt fremstilte Lidenfkaaber, saa maatte De ogsaa bebreide Smedden og Tømmemanden sine grove Hænder, den Lærde sin frumme, og Soldaten sin stive Ryg. Alt Sligt beviser Offere af vor Personlighed paa Statens, paa Menneskehedens Alter, og fortjener mere Tak end Bebreidelse."

Jeg har fremstillet nok af Blumaus Beltalenhed og af hans Bæsen for at gjøre det indlysende, at naar sli en Mand møder et ungt Menneske med naturlige Anlæg for det Samme, som han, saa maa, hvad han siger, gjøre et stærkt Indtryk, og slaae Rodder i Unglingens Hierte. Jeg havde lovet min Adelsheid en evig Trofskab, og fra den qvindlige Side var hun ogsaa aldeles sikker. Hvor kunde jeg troet, at en Mand med sin Mand, sin Dannelse, sin liflige Beltalenhed, sin fine Sympathie skulde gjøre hende Rangen stridig? Og dog var det saa. Jeg blev hver Dag mere indtaget i Bluman, og den Interesse, jeg følte for ham, blev snart til en inderlig Fortrolighed. Man siger, at man kun elsker eengang virkelig i sit Liv; skulde det ikke være det Samme med Venskabet? I det mindste har jeg aldrig følt for nogen Mand, hvad jeg følte for Bluman, og jeg regner de Dage, jeg tilbragte med ham, for at være nogle af de lykkeligste i mit Liv. Han var glad ved at danne mig, jeg var glad ved at lade mig danne af ham; det var ham til Ære, og mig til Nytte, og vi vandt begge

derved. Men det var endnu noget Høiere — en uforklarlig Sympathie, der vidner om et Slægtskab paa hiin Side Stierne. Jeg betragtede Blumau og Adelsheid som mit Livs gode Engle, og anede ikke, at den Gne førte mig paa Afveje. Ak, desværre gjorde han det! Men han var uskyldig, og jeg maa tilskrive mig selv Følgen af et overilet Skridt.

Blumau opdagede Talent hos mig for Skuespillerkunsten. Det var i den Tid, Lessing skrev sin Dramaturgie i Hamborg, da Eckhof blomstrede, da Voltaire reiste mellem Frankrig og Preussen, og virkede ligesaa meget for Theatrets Agtelse i den fornemme, som hine i den lærde og borgerlige Verden. Blumau lod mig lære Roller, lod mig spille dem for sig, og forsikrede mig, at hvis jeg traadte offentlig frem som Romeo, saa vilde jeg henrive alle Mennesker. Hvor smigrende for en ærgerrig Ungling! Hvad hjalp det, at han paa samme Tid raadte mig at lade det være og at lægge mig efter mine Studeringer?

Jeg havde lovet ikke at komme hjem, før jeg var færdig ved Universitetet, fordi min Fader frygtede for, at min Riærlighed hjemme for meget skulde adsprede mig. Ulykken var, at den ogsaa gjorde det i Tübingen. Jeg forundrede mig, naar jeg saae adskillige af mine Medstuderende, som ogsaa sagde, at de vare forelskede, med den største Rolighed stoppe deres Bibe, fordybe sig i deres Hester, og høre Professorernes Collegier. Mig gik det anderledes. Adelsheid fulgte mig til Høiskolen, gik usynlig ind med i Høresalen. I Stedet for Professorens paa Cathedret saae jeg hende ved sin Syeramme; i Stedet for de dogmatiske Foredrag hørte jeg hende tale med mig. Saaledes kunde jeg sidde hele Timer, uden at lade mig adsprede. Ofte forekom den monoton-phlegmatiske Professor mig at være en

huldt=rislende Kilde, der susede i Nærheden, mens jeg laae paa en Græsbænk og tænkte paa hende; og det var først, naar man skræbede for at Docenten skulde holde op, at jeg vaagnede, for at gribe min Hat og styrte ud af Døren med de Andre. Imidlertid gjorde denne Tilstand mig ofte bange og ængstelig. Jeg fik meer og meer Afsmag for at være Præst, for at studere Theologie; derimod lærte jeg Engelsk, Fransk og Italiensk, og læste uophørligt Digterværker, Historie og Philosophie.

Denne Spænding satte mig tidt i en melancholsk Stemning. Det forekom mig, som om to fiendtlige Magter førte Krig i mit Indre, og jeg vidste ikke, med hvilken jeg skulde holde. Paa den ene Side Adelheid, Kiærlighed, Fromhed og Natur, roligt Udkomme, huuslig Lykke. Paa den anden Side Blumau, Benskab, Kunst og Studium, en skion Phantasieverden og almindelig Beundring. Enten maatte jeg give Slip paa Adelheid eller paa Melpomene, det var afgjort. Denne Tanke var mig skræffelig, og jeg grublede Dag og Nat paa at forene disse to Tilboieligheder. Daglig vorte min Kiærlighed større til Shakespeares Romeo og Julie. Jeg forekom mig selv at være langt ulykkeligere, end Romeo; thi ham var det dog kun udvortes, mig var det indvortes Fiendtligheder, der tilintetgjorde. Endelig troede jeg at finde den Middelvei, jeg kunde gaae, og jeg fulgte den efter adskillige vaagne Nætters Betænkkeligheder.

Blumau var reist med sit Selskab til Nordtyskland. Jeg vidste, at han paa Weien vilde spille i adskillige Smaastæder. Jeg boede dybt nede i Schwaben, og havde Udsigt til at blive Landsbypræst der. Jeg havde hørt, at flere unge velopdragne Mennesker undertiden spillede hist og her under et fremmed Navn. „Ingen kiender dig,” tænkte jeg, „især forflædt paa Theatret. Du skal gaae til Blumau, opholde dig tre Maaneder hos ham, spille Romeo og nogle andre

Roller i de smaae Stæder; denne Tidsspilde kan du snart erstatte, naar du er flittig, og flittig vil du vorde, naar du har tilfredsstillet den Attraa, som nu bestandig adspreder dig." Jeg reiste.

Da jeg traf Blumau med sit Selskab i en lille Stad i Sachsen, blev han først forundret og glad ved at see mig, men da han hørte min Plan, blev han misfornøiet. „Det gaaer ikke an," sagde han. „I Alt, hvad Mennesket gjør, maa der være Orden og Redelighed. Dyrker du Muserne i Smug, saa vil Muserne hevne sig. Din Pande vil tabe sin Aabenhed, dit Blif sin Sikkerhed, naar du kommer i Templet som en Nicodemus. Lad dig ikke forføre af den smagløse Mening, at man kan dyrke de skønne Kunster som Biting. Vil du saaledes lege med Kunsten, saa udsætter du dig for, at Forsængelighed, Misundelse, Bitterhed vil slaae Rødder i dit Hierte. Læg Mærke til de skæve, haarde Domme! De komme ikke fra den fuldkomne Mester, han er stedse billig og skaansom; heller ikke fra den store Hob, den fryder sig, saavidt Naturen gjør den modtagelig for noget Skönt, søger sin Morskab, og ledes ikke af Personligheder. Selv Guserne, skøndt de ere de Børste til at nedrive, til at fælde skæve Domme, og spille Cabaler, gjøre ikke saa megen Ulykke; de spille for plumpt. Enhver kan strax see dem i Kortet. Fra det indskrænkede Talent, udviklet til en vis Grad, uden at være modnet; fra Manden med Kunst-anlæg, hvem Omstændighederne have bragt i en anden Virkefreds, der forbød Naturen at udvikle sig, komme de farligste Forvirringer. Følelsen om hvad Lykken har negtet ham, gjør ham bitter mod Andre, og bringer ham til med vittig Skarpsindighed at søge Feil, hvor al Verden glæder sig over Fuldkommenheder. Han seer ikke i Maanen, som den Forelskede, for at føle Skønheden; men han vender

den Ryggen, som en Stjernefiger, og stirrer i Spidsfindighedens Teleskop for at finde Pletter."

"En Saadan, Blumau!" raabte jeg, „vil jeg aldrig werde; thi jeg føler i mit Indre, at det er en sand Drift, et bestemt Anlæg, som driver mig." — „Et saadant Anlæg tænker du dog vel ikke at udvikle i tre Maaneder?" svarede Blumau. „Enten maa du bestemme dig for det Ene eller for det Andet. Præst og Acteur kan du ikke være offentlig og ærlig paa een Gang, saa ofte som det end uærligt og hemmeligt er og har været Tilfældet. Dette Skridt vilde berøve dig din Adelsheid. Er du vis derpaa, og elsker du Adelsheid, saa bør det være den kraftigste Grund, der holder dig derfra." — „Men, Blumau!" raabte jeg bedrøvet, „jeg elsker ogsaa Muserne. Hvorfor skal der da saa ofte være Strid mellem det Gode i Verden?" — „Det er Skiebnen," svarede Blumau med et deeltagende stirrende Blik, „Sædekornet til alt det Tragiske. — Gode Frands!" sagde han derpaa hierteligere, „vær forsikkert om, at jeg tager Deel i din ubehagelige Stilling. Men tro heller ei, at Alting er tabt, fordi du nu ikke strax kan opfylde dit Ønske. At du har Anlæg til at være Kunstner, troer jeg bestemt; men hvem veed, om det ikke er mere til Poesien end til Skuepladsen? Du har et vist Hang til Uafhængighed, til Genksomhed, til at gaae i dine egne Tanter; du er mere Grubler og Enthusiast, end Bemærker og Umgangsmenneske. Dersom saa er, saa ønsker jeg dig til Lykke. Digteren er sin egen Herre; der bevæger sig en heel Verden i hans Indre, og af de udvortes Midler behøver han kun Pen, Blæk og Papir, for at gjøre sig forstaaelig. Vor Kunst trænger til en Mængde Biting, og beherskes af en Mængde Auctoriteter, der ofte gjøre os saa fortumlede, at vi hverken vide ret ud eller ind."

„Og om jeg nu var Poet,“ sagde jeg, „kunde jeg da som Præst skrive Theaterstykker? Kunde jeg frit udtrykke alt det, som Digteren bør? Vilde ikke et vist Baand, som min Stand paalagde mig, hindre min Pegasus i at flyve, min Bid i at skyde Straaler til alle Sider, og min Aand i med Frihed at yttre sig?“ — Blumau blev mig Svaret skyldig, og jeg raabte triumpherende: „Saa lad os lempe os efter Omstændighederne, naar vi dog ikke kunne forandre dem! En daarlig Skipper seiler lige mod Binden; han vilde sikkert lide Skibbrud. Ved at lavere kommer man til Maalet, om det ogsaa gaaer langsommere. Det er desuden taabeligt, at handle systematisk i et Liv, der hænger sammen af saa utallige Tilfælde. Det Klogeste er at følge Instinctet, hvor det ikke strider mod ligesvem Pligt. Den, der langsom forbereder sig, kommer aldrig nogen Bei; den, som flægt vælger og handler, vinder og virker. Den forundrede Mængde seer ham ved Maalet, uden at vide, hvorledes han er kommen derhen. Sandelig, Blumau! der horer Heroisme til Alt i Verden af Vigtighed.“

„Tre Maaneders Barneleg, en heroisk Vigtighed!“ sagde Blumau med et satirisk Smil, der udtrykte hans Misfornøielse. „Du beviser mig atter, min gode Frands! hvad jeg hundrede Gange har mærket, at hvad Mennesket ikke vil indsee, det indseer han ikke. Gior da, hvad du ikke kan lade, og tag, hvad der følger paa! Som Ben og Directeur maa det være mig fiært, at have dig en Tidlang i mit Selskab.“ — „Blumau!“ sagde jeg, „jeg vil svare dig med en Replik af Shakespeares Romeo:

Om hvad du føler ei, kan du ei tale.
 Var du saa ung, som jeg, og Julie din,
 Var du, som jeg, forelsket og forviist,

Da maatte du vel tale, maatte rive
 Dig Haaret ud, og fæste dig til Jorden,
 Som jeg, og maale dig din Fremtids Grav."

"Og jeg", sagde Blumau leende, i det Maskinmesteren
 kom for at tale med ham, "vil svare dig med Lorenzos Replik:

Staa op! man banker. Skiul dig, gode Romeo!"

Nu blev Romeos Rolle indstuderet og prøvet. Hvor
 bankede mit Hierte, da jeg første Gang betraadte Bræderne
 paa Prøven! Hvad der ellers pleier at forstyrre Illusionen:
 de grove Pletter paa Couliſserne og Actricernes Kinder;
 den uordentlige Negligé; de idelige Mellemscener af Souf-
 fleuren og Maskinmesteren — alt dette havde for mig en
 egen Pirren. Det forekom mig, som om jeg var i et Sel-
 skab af Troldmænd, der ved en tilsyneladende urimelig Blan-
 ding af de meest forskiellige Ting forstode at tilveiebringe
 en harmonisk Virkning. Selv det, at min elskede Julie var
 et Fruentimmer over de blomstrende Aar, affecteret og noget
 coquet, forstyrrede mig ikke. Tværtimod var det mig kjær.
 Jeg elskede Adelsheid, og ønskede at undgaae den mindste
 Grad af Utroskab. Jeg havde besluttet at forestille mig
 Julie som Adelsheid. Havde Skuespillerinden været ung og
 skøn, havde det maaskee ikke været mig saa let. Nu levede
 jeg i en reen Phantasie, og det var mig det Kiæreste.

Det Gnest, der forstyrrede mig, var en Harlequin, der
 pleiede at spille i nogle Smaafarcer oven paa de store Stykker,
 enten det nu var en Tragødie eller en Comodie. Dette
 forekom mig meget uværdigt, og der var Intet i min hele
 Omgivning, der saa meget forstyrrede mig, og saa meget
 gav mig at forstaae, at jeg dog egentlig havde sluttet mig
 til en Pøbelsværm, som denne Harlequin. Han elskede sin
 brogede Dragt saa meget, at han ei engang lagde den af,

naar han ikke spillede. Dette kom, som jeg siden hørte, deraf, at han ingen anden havde; thi alle andre Klæder pantsatte han strax, naar han fik dem, for at leve lystigt. Som alle unge Mennesker, var jeg eensidig; hvad jeg elskede og beundrede i det Dramatiske, var kun Tragødien. Det Comiske saae jeg ned paa med fornemme Dine, og det Burleske foragtede jeg. Havde jeg behandlet min brogede Kunstbroder med lidt mere Agtelse, saa havde jeg maaskee gjort mig ham til Ven, i Stedet for at han nu blev min Fiende. Uagtet al hans Munterhed og vilde Lystighed paa Scenen var han udenfor mørk og bitter, hvilket det Slags Folk oftest blive af Træthed, Riede, og Mangel paa Agtelse og Udfomme. Han havde neppe mærket, hvor langt jeg oversaae ham, før han besluttede at hevne sig, og det gjorde han paa følgende Maade. Da jeg som Romeo stod særdig paaflædt i Coulißsen, just som jeg skulde træde ind, faldt han paa Knæ for mig ved Indgangen, og tilbød mig som den personificerede tragiske Muja. Derpaa bad han mig at tage en Pomme fuld ud med af de Klap, der uden Tvivl vilde regne ned paa mig, til ham og hans mange smaae usorgede Børn. Jeg svarede ham med et bister Blik, at Klaps kunde han let faae, hvis han ikke holdt sig i Skindet. — „D,“ raabte han, „Ingen skal beklage sig over mig, at jeg ikke holder mig i mit brogede Skind. Men Deres Belbyrdighed, hører jeg, er nylig løbet fra Bogen til Coulißsen, og jeg frygter, De bliver saa heroisk, hvis De endnu spiller et Par slige Roller, at De render fra Coulißsen lige til Kalveskindet, og tager Musketten paa Nakken.“ — Jeg maatte ordentlig støde ham til Side, for at komme til rette Tid ind. At jeg var forstyrret i min Rolle, er naturligt. Det var først ved Blumaus fortræffelige Spil, at jeg kom ind i Illusionen igien. Med hvilken Bærdighed, Fromhed, God-

modighed fremstillede han Lorenzo! Der faldt ikke et Ord til Jorden. Hans godhiertige Medlidenhed med Romeos og Julies Lidenstabs var yderst rørende. Jeg havde frygtet for, at han skulde anvende alle de mange Formaninger, han havde at sige mig, personligt med Hensyn til vor sidste Samtale. Men nei! Blumau ærede og elskede sin Kunst for meget dertil. Han var uforlignelig; og siden mange Aar derefter, naar jeg i mit Gremitliv har tænkt mig et Ideal af en from Klosterbroder, som jeg vilde danne mig efter, har stedse Blumau staaet for mig som Lorenzo i den herlige Monolog i sin brune Kappe, med det godhiertige Smil, det sindrige Blik, og med Urtefurven paa sin Arm. Alting gik godt for mig indtil Scenen med Apothekeren. Da denne Person kun har lidet at sige i Stykket, saa var der prøvet uden ham om Formiddagene. Hvad skildrer min Forundring, da jeg nu saae nysnævnte Harlequin komme ind i denne Rolle? Hans Udseende og Paaflædning svarede aldeles til Beskrivelsen. Med de nedhængende Dienbryn, det hule Blik, udmarvet af Glendighed, nærmede han sig, og saae virkelig ud som en saadan Laborant, der tilbringer sit usle Liv i en fattig Lade, hvor en udstoppet Crocodil, en Skildpadde, nogle tomme Kruffer, grønne Potter, adskillige Seilgarnstraade, Blærer og muggent Frø er det hele Huusgeraad. Jeg veed ikke, hvorledes det var, men i Stedet for at det foregaaende Optrin i Coulijsen skulde forstyrret mig, saa havde denne Overraskelse noget saa Pirrende for mig, og Apothekeren sagde mig sine saa Repliker med saa megen Natur, at han virkelig rørte mig. Min Medlidenhed for Apothekeren blandte sig tillige med en personlig Medlidenhed for Mennesket, der spillede Rollen, og hos hvem jeg opdagede meer Fortieneste, end jeg havde formodet. Scenen gik meget godt. Da den var forbi, vilde jeg opsoge ham — men han var gaaet hjem.

Mærk vel her, fiære Læser! hvor ofte vort Livs Lykke hænger ved den tyndeste Traad. Havde dette Menneſke endnu kun nogle ſaa Dieblikke dvælet paa Theatret, inden han gif hiem, ſaa havde det gjort den vigtigſte Forandring i min hele følgende Skiebne. Jeg havde ikke miſtet min Adelheid, mit Embede, mit gode Rygte. Jeg havde ikke været nodt til at flygte fra Berden, for at finde Troſt i denne Gensomhed. — Jeg ſøgte ham forgieves, og det gjorde mig ondt, thi det var mit Forſæt, at takke ham for Rollen, og forſone mig med ham. Jeg var munter ſtemt, jeg havde ſaaet udeelt Biſald, min Phantaſie var i fuld Bevægelse. Jeg foreſtilte mig de ſidſte Scener med min Julie i Capulets Gravſted med den ſamme poetiſke Følelſe, ſom jeg i min Barndom havde været Bidne til Kirkegaardsſcenerne. Adelheid ſtod beſtandig for mig ſom Julie. Man vil maaſkee finde det beſynderligt, at et ungt Menneſke kunde finde Fornøielſe i at tænke ſig ſin lykkelige Kiærlighed ſom ulykkelig; og dog vil jeg ſpørge enhver Elſker med Følelſe og Phantaſie, om han ikke ofte har gjort det. Kiærlighedens førſte ſøde Champagneſkum beruſer Hjertet, og drager det fra det tarvelige Dieblif hen i Ewigheden. Manønſker at leve i de vigtigſte Cataſtropher med ſin Elſkede, for at viſe hende ſin Selvopoffrelſe; man tænker ſig ſelv med et Slags Belyſt at være hende berøvet, for at kunne yde hende ikke blot ſine Glædeſ=, men ogſaa ſine Kummerſ=Taarer, og for ret ſandſelig at overbeviiſe ſig om, hvor ulykkelig man vilde være uden hende. Ak, jeg anede ikke, at denne Scene ſnart, kun med nogle Forandringer, alvorlig ſkulde gientage ſig, og at Kunſtens ſøde Beemod om kort Tid ſkulde forvandles til Virkelighedens bittere Fortvivlelſe.

Da jeg ikke fandt Schwalbe (ſaaledes hed den, der havde ſpillet Apothekereren), beſluttede jeg, næſte Morgen at

tale med ham, og satte mig strax igien aldeles ind i min Rolle, for at komme paa Kirkegaarden med Balthasar. Alting gik efter Onske: Graven aabnedes, Paris faldt, den skønne store Monolog kom, jeg sagde den med al den Tydelighed, den Ild og den Følelse, som var mig muligt, indtil de Ord:

Nu denne Skaal for dig, i hvor du strander,

Og denne for min Brud!

Her tomte jeg Glasfen; men det var neppe skeet, før jeg mærkede, at det var Tartarus emeticus, jeg havde faaet. Det var mig ikke muligt for Bæmmelse, at fremføre de sidste Ord. Det var mig ikke muligt, at blive liggende, som død; jeg maatte springe op og forlade Skuepladsen. Min Opstandelse forvandlede den almindelige Graad til Latter. Jeg mødte den bestyrkede Blumau i Couliſſen. Med faa Ord fortalte jeg ham min Ulykke, og ilede paa mit Kammer, syg, fortvivlet og i høi Grad forbittret over den affkyelige Schwalbe, som havde spillet mig denne Streg. En Skuespiller kom snart op til mig, og trostede mig med, at Blumau ved sin Aandsnærværelse og sin Betsalenhed havde bragt Alting i Orden igien, ja endog foraarsaget, at Tilskuerne i den forrige Stemning havde forladt Skuepladsen. „Det unge Menneske,” havde han sagt, „der spillede Romeos Rolle, havde angrebet sig saa stærkt, at han selv havde havt ondt deraf. Man maatte undskylde hans Bortgang, og betænke, at en Ungling endnu ikke var kommen til den Færdighed, at føle det Tragiske paa en let og uskadelig Maade, og at skille Kunst fra Natur.” Saaledes vidste Blumau at trække den Medlidenhed, man havde tabt for Romeo, over paa Skuespilleren, der havde forestillet ham. Med et almindeligt Haandklap og et gientaget Bravo havde man forladt Skuepladsen.

Næste Dag fik Schwalbe sin Afsked, i hvor alvorligt han end forsikrede, at han havde taget feil af Flasken, og at han selv havde havt i Sinde at betiene sig deraf, da han ikke befandt sig vel. Men, desværre! det var ikke den værste Streg, han spillede mig.

Ligesaa heftig som en Ungling er i sin Attraa, ligesaa let kan ofte en mødende Ubehagelighed køle ham derfor og gjøre ham kied deraf. Det forekom mig, som om det hele Skuespillervæsen var profaneret og fordærvet ved denne Leilighed. Blumaus Formaninger stode flart for mig, og jeg betragtede denne Hændelse som et Bink af min gode Genius til at forlade en Bane, der kun vilde bringe mig i Ulykke. Alting forekom mig flaut og forstyrret. Ikke engang Blumau behagede mig saadan her. I Tübingen havde jeg kiendt ham i nogle oprømte Dieblif, i den grønne Natur; her saae jeg ham i Negligé. De fleste Mennesker tabe ved daglig Omgang, og det er kun med sin Kone og sine Børn, man kan leve fra Morgen til Aften, fordi Familiebaandet gjør saa at sige denne Kreds til een Person, med een Interesse, eet Maal, og frembringer dog de forskjelligste Virksomheder. Ikke engang Forelskede udholde flere Aar den daglige Omgang. De troe det Pligt, at være bestandig henrykte, og hvorledes kan man være det fra Morgen til Aften? Den søde Lidenstabs køles, og det er først Bryllupet, der atter sætter dem i et naturligt Forhold. Meget mere Mænd. En Mand maa have Diebliffe, hvori han er ene, hvori han er alvorlig, hvori han tænker og arbeider. Det bestandige Selskab frembringer ondt Lune, og man flamres tilsidst, naar man ikke har mere Nyt at sige, fordi man synes, at Breden dog er bedre end Ligegyldigheden, og fordi Forsoningscenerne med de derpaa følgende Hierteligheder komme et Slags Kryderi paa det evige Get og det Samme. Gen-

somhed og Adskillelse ere de behagelige Mellemstygger, som give Livets Farver Skønhed; og den, som vil have bestandigt Lys, har tilsidst intet Andet end Mørke. Ligesom Arbejderne paa Marken først om Aftenen samles, for at fortære det Maaltid, de i deres Ansigtets Eved have for-
 tient, saaledes burde ogsaa de Mandeligtvirkende samle sig, naar de først særskilte have arbeidet og indsamlet, for i munter venskabelig Forening at meddele hinanden Frug-
 terne deraf.

Dette følte Blumau og jeg. Han havde ikke mere Nyt at sige mig, jeg havde ikke meer at høre af ham. Det galdt nu Handling, og ikke Formaning meer. Uagtet jeg følte, han havde Ret, kiedede det mig dog tilsidst, altid at sættes i Rette af ham. Han var den vigtigste Marsag til mit Ophold her; da den ophørte, maatte de andre Baand være lette at bryde. Jeg betraadte kun Theatret den eneste Gang, tog Afsked med min Ven, følte ved Afskeden ret levende, hvad jeg tabte i ham — og ilede til Tübingen. Fra det Dieblif Blumau ikke længer saa uafsladelig beskæftigede mine Tanker, stod Adelsheid igien ret levende for mig. Hans brillante Straaler havde en Tidlang, som en Sol, tilbagetrængt den skionne Maane. Jeg havde vel stedse seet hende paa min Daghimmel, men som en lys fiernthensvævende Sky. Nu, da Solen gik ned, stod den klare Luna igien der i sin hele Glans, og vinkede mig til mine Barndomsegne.

Kiedsommeligheden i Tübingen tvang mig til Flid; jeg betragtede Fliden som det eneste Middel, der kunde sætte mig ud af min ubehagelige Tilstand, og faae mig til at glemme mit Eventyr. Forestillingen om Adelsheid var ikke længer et adspredende Savn; Tiden havde gjort den til en

blidtskyndende Rængsel. Saaledes blev jeg færdig ved Universitetet, og saasnart jeg var det, ilede jeg i Adelsheids Arme.

Bed min Hiemkomst fandt jeg min Fader syg af en slem Nervesfeber. Han havde ikke saa megen Samling, at han kunde give mig sin Velsignelse. Dette gjorde mig hans Tab endnu smerteligere, og jeg betragtede det som et ondt Bærsel. Men han havde ikke glemt sin Søn, mens han levede; han havde udvirket, at jeg skulde arve hans Embede. Riærlighed trøstede mig. Med Henrykkelse omfavnede jeg min Adelsheid. Hun anede Intet af hvad der i min Fraværelse var forefaldet. Hvad var naturligere, end at jeg som Student havde gjort en lille Fodreise til Berlin og Dresden? Men jeg havde en Hemmelighed paa mit Hierte, og den piinte mig. Hvor ofte havde jeg i Sinde at aabenbare hende Alt! Men hendes Fordom mod Theaterlivet lod mig befrygte, at jeg ved min Aabenhjertighed vilde vove for meget. Kunde jeg ikke derved tabe i Agtelse hos hende? Og vilde hendes Tillid til min Redelighed ikke lide et Knæk, naar hun erfarede, at jeg saalænge havde fortiet hende min Hemmelighed? Men endnu mere: det vilde have ængstet hende for Fremtiden. Jeg taug altsaa, og vænte mig til at betragte dette Skridt som en Drøm. Jeg blev Præst, jeg ægtede min Adelsheid, efter et Aars Forløb var jeg Fader til en Datter. Hvor var jeg lykkelig i Kredsen af alle mine Barndomsminder! Den samme Hauge, samme Skov, samme Spadseregange, en elskværdig Kone, et nydeligt Barn, agtet og elsket af den hele Menighed, et rigeligt Udkomme, Sundhed, gode Naboer! Saaledes svandt tre Aar, og min Kone var igjen høifrugtsommelig. Jeg ønskede mig en Søn; det eneste Ønske, som endnu manglede Opfyldelse, for at gøre mig fuldkommen lykkelig.

Det var den første, skønne Pindsedag. Naturen havde smykket sig med sine grønne Krands og gyldne Lilier, for at hylde Henrykkelsens Fest. De unge Karle havde plukket lyse Mai i Skoven, og Pigerne havde udsmykket Prædikestolen og Stolestaderne dermed. Min Kone gik til Kirken ved min Side med den lille tre Aars gamle Susanne ved sin Haand. Jeg var saa glad. Den klare Himmel, den blaa Luft satte mig ligesom hen i Palæstina. Mig tyktes at see Jesus gaae giennem det spirende Græs paa Marken, en rank Ungling i bruun Kiortel. Jeg tænkte paa, hvor lykkelige de Menneſker havde været, som havde levet med ham, og hørt Viisdom af hans Læber, seet Kiærlighed straae fra hans Dæ. Saa tænkte jeg igien paa den gyselige Dag, der pludselig havde berøvet dem deres Lærere og Mestere i den savreste Baar, hvor nedslagne de maatte være, men hvorledes saa atter hans udødelige Minde havde begejstret dem ved en Fest, som fejredes til hans Grindring, og givet dem flammende Tunger. Denne Fest skulde nu atter gien- tages, og give mig Tunge til at udtale hans Tab, for at vække stærk Beemod i mine Tilhøreres Hjerter; men af denne Beemod skulde der fremspire Mod og Kraft til at gaae i hans Spor og worde ham værd. Saaledes blev Grindringen det, som forbandt Døden med Livet; og Haabet, som væktes ved Grindringen, forbandt atter Livet med Evigheden. Grindringens Fest var tillige Haabets Fest. Derfor majede vi med Haabets Grønt. Og ligesaa uskyldig og grøn som nu Baaren blomstrede i Skoven, saaledes burde kraftig og venlig Dyd blomstre i vore Hjerter.

Dette var omtrent Gangen i den Prædiken, jeg agtede at holde. Jeg pleiede ei at skrive, men kun at overtænke, hvad jeg vilde prædike. Naturen havde givet mig Lethed i at udtrykke mine Tanker og Følelser.

Da vi kom til den store Grønning, ikke langt fra Kirken, kunde vi ikke komme frem for Mennesker. Kirkeflokken, som kimelede til Høitid, blev overdøvet af en dæmpet Tromme, et Par klingende Bækkener og nogle Fløiter. Jeg spurgte mig for, hvad det var. Man fortalte mig, at der var en Biørnetrækker og en Bajats, som vilde more Byen i Dag. Jeg spurgte efter Sognefogden. Man svarede, han var syg. Efter Bægteren. Han var ikke tilstede. — „Mine Benner!“ sagde jeg til de Omkringstaaende, „nu er ikke Tiden til slige Ting. Det er en slem Uorden, at disse Folk vise deres Kunster under Gudstienesten. Man maa strax gaae til Amtmanden, og underrette ham derom. Jeg haaber, hans Folk komme snart, og saa vil man fortryde, at man uden Tilladelse opslaaer sine Boder her lige uden for Kirken, og forstyrre Festens Høitid.“

Under denne Tale skilte Mængden sig ad, og da just Biørnetrækker = Selskabet stod imellem Kirken og mig, maatte jeg uagtet min Misfornøielse gaae det temmelig nær forbi. — „J komme snart til at pakke ind,“ hørte jeg en gammel Mand sige; „her bliver Intet for jer at fortiene. Hans Belærværdighed vil forklage jer for Politiet.“ — „Det er tilpas for saadant Landstrygerpak,“ sagde en Anden; „de komme ikke blot for at trække os Pengene ud af Landet, men vanhellige oven i Riøbet Feskdagen, og forstyrre os i vor Andagt.“ — Imidlertid var jeg kommen forbi Biørnetrækkeren, som forbluffet stod med sin Sækkepibe under Armen og sin polske Hue i Haanden. Men man tænke sig min Forstrækkelse, da Bajats vendte sig om og saae paa mig! Det var den samme Harlequin — Apothekereren — Schwalbe, der havde spillet mig den uforstammede Streg for fem Aar siden i Shakespeares Romeo og Julie, og som for den Sags Skyld var bleven nødt til at rømme Theatret.

Han var aldrig saasnart blevet mig vaer, førend først en forundret, derpaa en ondskabssfuld Ild blinkede i hans Øine. Han giettede sig i et Dieblif til Alt; derpaa vendte han sig med en latterligandægtig Mine til Menigheden, og spurgte: „Er det eders Præst?“ — „Det kan du vel see,“ var Svaret. — Jeg stod som en Synder, der førtes til Retterstedet, for at udstaae, ikke blot Døden, men en piinlig Død. Jeg forudsaae alle mine Ulykker, og var saa bleg som et Liig; Alt, hvad jeg kunde, var med et Blik fuldt af Taarer at anraabe min Bøddel om Barmhiertighed. Men denne Forvirring kildrede ham kun mere. Med sin spidspullede Hat i Haanden nærmede han sig ærbødig, med adskillige Bue, og sagde: „Det er altsaa anden Gang, jeg har den Ære, at giøre Deres Belærværdigheds Bekiendtskab. Jeg seer, vi have begge skiftet Couleur siden den Tid. Jeg er bleven hvid, og De er bleven sort. De har lagt Dem en smuk Familie til; men min er heller ikke at foragte. Seer De den unge Riddersmand der paa sin Ganger? Det er min Søn. Hatten af, Slubbet! Og den smukke Dame der med Sættet paa Hovedet er min Datter. Vil du neie, Kiselinke?“ Han havde neppe udtalt disse Ord, før en Abbe i kort blaa Trøje, der sad skrævs over Bjørnens Hals, tog sin galoneerte trefantede Hat af for mig, og en lille Hund med Fiskebeensskjorter gav sig til at neie. Alle Mennesker forundrede sig i høi Grad over denne Uforsammenhed mod en Præst i Ornat, og han var uden Tvivl bleven stenet, hvis ikke Nogle af Byens Ungdom, som han havde faaet paa sin Side ved at bringe dem til at lee, havde taget ham i Beskyttelse. Min Kone betragtede mig med store Øine, og min lille Susanne hoppede og sprang af Glæde over Hunden og Abefatten. „See, søde Fader!“ raabte hun; „rart, rart!“ — Det var mere, end jeg kunde udholde. Jeg

sank paa en Bænk i Nærheden. Den grusomme Bajats var ikke tilfreds endnu med denne Ydmygelse. „Deres Belærværdighed“, sagde han, „har vist Intet imod, at vi bygge vor Fjællebod saa nær ved Kirken; jeg veed, De er en Ven af at forene Theatret med Prædikestolen.“ — Nu kunde Folk ikke holde sig længer. En stærk Karl slog ham i Hovedet, saa han tumlede, og Ansigtet stod i eet Blod. Dette maatte jeg Ulyksalige undgielde. — „Hvad slaaer I mig for?“ raabte den forbittrede Ussindige. „Eders Præst er en ligesaa stor Hans Wurst, som jeg, det vil jeg bevise. Han har jo været Comodiantspiller. Vi have begge ageret sammen for fem Aar siden i Sachsen, hvor han forgiftede sig med et Bometiv paa Theatret. Lad ham negte det, om han kan!“ — Meer hørte jeg ikke; jeg sank hen uden Bevidsthed.

Et Slør være trukket over den følgende Rædselsscene! Men din Medlidenhed vil du ikke negte stakkels Frands, kære Læser! naar du hører, at hans Adelheid, tre Uger efter denne Begivenhed, laae paa Kirkegaarden, med en dødsfødt Dreng ved sit Bryst. Da jeg havde begravet hende, og selv strax nedlagt mit Embede, stod jeg, Astenen efter hendes Jordejærd, med min lille Susanne ved Haanden, som en bleg Skygge ved min Svigerfaders Dør. Han tog mit Barn til sig, jeg omfavnede Susanne med Taarer, betragtede min Adelheids Træk i det lille Ansigt endnu engang — og gik bort.

Paa Veien raabte man efter mig: „See, der gaaer den Præst, som har været Comodiant!“ — Jeg maatte skynde mig ud af Byen, af Frygt for Drengenes Hyl. Til om Astenen opholdt jeg mig i Skoven; da det blev mørkt, vendte jeg tilbage til Kirkegaarden, for at dvæle nogle Døgnblif ved min salig Kones Grav. Jeg bragte en vild Rose med fra Krattet, plantede den ved hendes Hovedgierde, og

vandede den med mine Taarer. Just som jeg vilde gaae, mærkede jeg, at man havde glemt at lukke Kirkedøren. Jeg gik ind. Mit hele Liv stod her som i en stor Begravelse med rørende Mindemærker. Jeg gik op ved Orgelet, og sang en Psalme, ligesom i min Barndom, gik ned paa Kirkegulvet, hvor jeg og Adelsheid vare confirmerede, steg paa Prædikestolen, og holdt en Afskedstale. Det kom mig for, som om Adelsheid sad i Stolestadet, og hørte derpaa. Jeg steg ned, og standsede ved Daaben, hvor jeg var døbt, og hvor jeg havde døbt min Susanne. Paa Gulvet laae nogle Stykker af det Bladguld, hvormed man ved sidste Bryllup havde pyntet. „Å!“ tænkte jeg, „et saadant Glitter var din Lykke.“ Jeg tog det op, og glemte det. Pludselig faldt det mig ind, at Adelsheids Psalmebog maatte ligge i hendes Stol. Jeg ilede did, og fandt den virkelig paa sit gamle Sted. Jeg slog den op; hendes Navn stod paa det hvide Blad foran, skrevet med hendes egen Haand. Jeg trykte det til mine Læber, bladede i Bogen, og fandt et visst Rosenblad flæbe ved de Linier:

Hvo ickun lader Herren raade,

Og til ham sætter al sin Lid —

I dette Vers læste jeg Himlens Trøst. Jeg glemte Psalmebogen paa min Barm, og ilede ud af Kirken, hvor Hændelsen førte mig. Hvad der paa denne Vandring hændtes mig, veed jeg ikke. Jeg gik som i Drømme, og min Tilstand var ikke langt fra Banvid. Jeg talte med Ingen. De Penge, min Svigerfader havde givet mig, skaffede mig Huusly. Jeg drak gierne lidt Biin, men spiste næsten Intet. Det Eneste, der foruden Adelsheid og Susanne stod for min Grindring, var Blumau. Uden at mærke det tog jeg samme Retning, som sidst. Hvor naturligt! det var den eneste Vej, jeg kiendte. Da jeg kom til Byen, hvor jeg havde spillet

Romeo, spurgte jeg efter Blumau, men Ingen kunde sige mig, hvor han nu var. Det var silde. Førend jeg gik ind i Bertshuset, greb jeg i min Lomme — den var tom. „Uden Guld“, sagde jeg, „faaer du Intet af Menneffene. Du maa op i Harzen, og blive Biergmand. Der er Guld. Der er levende Begravelser. Under Jordskorpen er du Adelsheid nærmere.“ Jeg tumlede fort, og kom i den maanelyse Nat til en speilklar Flod, satte mig ved Bredden, og stirrede i Vandet. En lille Myg styrtede sig deri. Den snevre Cirkel udbredte sig i alt større og større Kredse. Pludselig forekom det mig, som om en Havfrue steg op midt imellem Kredsene med et Barn i sin Arm. Det var Adelsheid, bleg, med blaae Læber, drivende Haar, det dødsfødte Foster ved sit Bryst. — „Kom herved, fiære Frands!“ syntes mig, hun jagde med sin sølvklare Stemme; „kom herved til mig og din lille Dreng. Susanne følger snart efter. Hvad vil du paa den mørke Jord? Her under Vandet staaer Kiærligheds-Lunden eviggrøn, og Bøgen med mit Navn. Her er saa kølt, saa klart, et stadigt Maanestkin, bestandig Kiærlighed — ingen Grav.“ — Det forekom mig, som om hun traf mig ved min Fod. Jeg svimlede, jeg gled — pludselig sank jeg i Vandet, og Bølgerne slog sammen over mit Hoved.

Da jeg vaagnede, fandt jeg mig i denne Hytte paa Mosbænken. En Olding i graa Kappe, med et langt hvidt Skæg, stod for mit Leie. — „Gud være lovet!“ raabte han glad, da jeg slog Dinene op; „han har havt Barmhiertighed: Du er ingen Selvmorder.“ — Jeg vilde tale; han forbød mig det, og bragte mig Hiertestyrkninger. Først anden Dagen, da en dyb Søvn havde vederqvæget mig, fik jeg Lov til at fortælle min Skiebne. — „Megen Ulykke!“ sagde han; „der gives ingen større. Men Mennesket bør lide med Taalmod.“ — „Hvad har jeg meer at søge i Verden?“ raabte

jeg. — „Din Datter og din Ven.“ — „Er jeg i Stand til i denne Tilstand at forsørge, at opdrage mit Barn?“ — „Din Adelheds Fader vil opdrage og forsørge hende.“ — „Og naar jeer hun mig?“ — „Naar hun har forladt sin spæde Alder; naar din Smerte har udraset.“ — „Hvorledes udholder jeg dette usle Liv?“ — „Hos en Ven.“ — „Af, den urolige Verden har ingen Tillokkelser mere for mig.“ — „Saa søg din Trost i Gensomheden! Dgsaa i den mørke Skov findes en Ven, hvis du ikke forsmaaer ham.“ Han rakte mig sin Haand. — „Hvad har bragt eder herhid, fromme Fader?“ — „Lyst til Gensomhed og Estertanke, frit Valg; ikke Ulykken, som dig.“ — Jeg betragtede Oldingen: høi og stor, som han stod der, forekom han mig som en guddommelig Aabenbaring, der var sendt fra Himlen for at trøste mig. Jeg blev hos ham, gik ud i Skoven og samlede Rodder med ham, hjalp ham at lave Mad, og at gjøre Skeer og Skovle, som han solgte i nærmeste By. Pengene lagde vi i Fattigbøssen, naar vi gik Kirken forbi. Vi læste sammen i Bibelen og i andre gode Bøger, holdt vor Andagt sammen. Han var Præsten, og jeg Tilhøreren. I hans Sygdom var jeg hans Læge; da han døde, begrov jeg ham, og arvede denne Hytte og denne Kappe efter ham.

Et Aar efter min Ankomst døde han i en høi Alder. Hans Omgang havde vænnet mig til Gensomheden. I nærmeste Kiøbsted gjorde jeg Bekjendtskab med den gamle Smedker Wolf; han blev min Ven, og vi besøgte hinanden eengang ugentlig.

To Aar efter min første Indtrædelse i denne Hytte, som jeg sad i min Rolighed og læste, hørte jeg Nogen synge udenfor i Skoven. Jeg gik ud; det var en fremmed Mand, der ilede mig i Møde med en hvid Stav i sin Haand, et Skomager-Skiødsfind for, et lille Tjipstæg, en rund Baryt, og en Pilegrimshat med Muslingeskaller. Han sang lystig:

Lykkelig Gremit,
 Som sidder i din Ro,
 Og styrket ved din Tro,
 Guds Rige kalder dit!
 See mine snare Skridt.
 Jeg har kun liden Ro,
 Jeg slider mine Skoe,
 Og gjør dem selv, min Tro!

For Tusentasteri
 Jeg længe bøde maa;
 Til Verden skal forgaae,
 Min Straf er ei forbi.
 De Følk ad Livets Sti
 Saa skævt paa Skoen gaae,
 Den trykker deres Laa;
 Men — det maa jeg forstaae.

Jeg blokker Skoen ud;
 Hvis den i Stykker gik,
 Jeg sætter den en Flis,
 Jeg lapper Støvlens Hud.
 Jeg flaaer den plumpe Stud,
 Og garver stive Skind,
 Jeg blødner stive Sind,
 Jeg gaaer i Sol og Slud.

Jeg Søffer sælge kan,
 Gøthurner ligerviis,
 Alt til en billig Priis
 Rundt i det hele Land.

Jeg gjør dem med Forstand,
 Thi kom, hvis du er viis!
 Jeg vil min Bod opslaae,
 Og lære jer at gaae.

„Hvem er J, min Ven?“ raabte jeg forundret, da den Fremmede, der havde sat sig paa Bænken hos mig, endte sin selsomme Sang. — „Kiender J ikke Jerusalems Skomager?“ raabte han. „Jeg lærer Folk at sye Livets Skoe, hvormed de betræde Tidens Bei. J selv har en kort Tid staaet i Lære hos mig, beget Traaden, og boret Huller i Saalen; men Sylen stak jer i Fingrene, J fastede den. Min glimrende Vandfugle med Praasen bagved havde ingen Tillokkelser for eder meer, og J forlod mig.“

„Blumau!“ raabte jeg, og laae i hans Arme. Han blev tre Dage hos mig; saa forlod han mig. — „Om et Aar kommer jeg igien,“ sagde han ved sin Bortgang. „Farvel saalænge!“ Han holdt sit Ord paa en forunderlig Maade. En Aften, da jeg i Mørkningen, Aaret derpaa, gik hjem til min Hytte fra Landsbyen, stod der et ungt Menneske ved et Træ, havde kastet en Snor over Grenen, og gjorde Miner til at hænge sig. Jeg styrtede ham i Møde, og holdt hans Arm tilbage. „Ulykkelige! hvad gjør du?“ raabte jeg. — „Jeg vil ende mit kummerfulde Liv,“ sagde han; „slip mig! hvert Minut, jeg lever, er mig kun til Pine.“ — Jeg saae ham stivt i Ansigtet, han brast i Latter, og — det var Blumau. Saaledes kom han hvert Aar, snart under denne, snart under hiin Skikkelse, og jeg blev tilsidst saa mistænkelig, at jeg knap kunde see en Krage eller Ravn sidde paa en Green uden for min Hytte og betragte mig, uden at jeg troede: „Mon det ikke er ham?“ For Resten gik mit Liv den ene Dag som den anden. Jeg havde skaffet mig et Dreierlad,

en Høvelbænk og et lidet Bibliothek for mine sidste Arbejder; thi gamle Wolf paastrød, det var urimeligt, at lægge Alt, hvad jeg fortiente, i Fattigbøssen. „Du er selv fattig,” sagde han, „og kan give de Fattige mere, end du beholder tilbage, naar du sætter dig i Stand til, med hvad du har tilbage, at erhverve meer.” — Saaledes svandt mit Liv roligt og behageligt, den ene Dag efter den anden. Det gjorde mig kun ondt, at Blumau havde ophørt at besøge mig et Par Sommere; jeg frygtede for, at han var død, og offrede ham ofte mangen en Taare. I denne melancholske Stemning blev jeg eensgang forstyrret, da en galoneert Tiener traadte ind i min Hytte, og paa slet Tydsk meldte mig, at Kammerherre Herr von Voltaire, den store Digter, som just reiste her forbi fra Preussen til Frankrig, ønskede at gjøre mig en Visit. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare, da Vognen allerede holdt nede ved Bierget. En rynket Herre, med et meget markeret Ansigt, stor pudret Allongeparyk, rigtbrodeerte Klæder, steg ud, iilte mig med megen Artighed i Møde, og tiltalte mig paa Fransk.

„I Sandhed, min Ven!” raabte han, „I gjør vel. Der gives kun to Maader for den Kloge at leve paa mellem Narrene: enten at sfiendes med dem, eller at ignorere deres Tilværelse. Og, min Tro! det Sidste er langt mageligere, end det Første. Har I ingen Beundrere, saa har I heller ingen Fiender. Tillad mig, at jeg lader min Tiener koge mig en Kop stærk Kasse paa eders Skorsteen; saa vil vi, mens jeg drikker, og mens jeg overtaler jer til at drikke en halv Kop med, gjøre Bekiendtskab.” — „Herr von Voltaire!” sagde jeg, „min Skorsteen staaer til Tieneste, men jeg drikker ingen Kasse.” — „I har Uret,” raabte han. „En Gremat bør drikke Kasse; Kasseen er en Gave af Naturen, og det

er kun Menneskene, ikke Naturen, J bør vende Ryggen. Vogt jer vel for at falde fra Gremit=Gensfold til Munke=Stolthed! Med Munkene har jeg Intet at skaffe; men en Gremit har noget Urværdigt, ligesom et andet melancholisk Skovdyr, der ligger i Vinterdvale." — „Herr von Voltaire . . ." sagde jeg. — „Nu, tag det ikke fortrydeligt op," raabte han med megen Godmodighed, „at jeg skiemter. Jeg er bleven vant til at betragte Verden fra den latterlige Side, og jeg sparer mig ikke selv. Jeg græder fielden, uden naar jeg læser Tragødier, især mine egne." — Jeg var i Forlegenhed; thi jeg udtrykte mig kun slet paa Fransk. Herr von Voltaire mærkede det, og fik Medlidenhed med mig. „Tal kun Tydsk, min Ven!" raabte han i en mig meget bekiendt Tone; „jeg taler eders patois som mit Modersmaal." Med disse Ord afstædede han Allongeparykken — og hvem var det atter Andre, end den forstyrrede Blumau?

Uagtet han var sex Aar ældre, end jeg, kom han længe saaledes aarlig, opmuntrede mig og spillede Comødie for mig i Orken. Men nu leve vi atter i en Livs Periode, hvor de sex Aars Forskiel i vor Alder gjør stor Virkning. Han er gammel, lever i magelig Ro, men ryster paa Haanden, og kan ikke skrive mig et Brev til mere.

Wolf og jeg blive ogsaa gamle, dog er det ikke saa meget Alderen, som en slem Hoste, der trykker mig. Jeg har Intet at ønske meer i Verden, end undertiden at see min Susanne. Jeg besøger hende aarlig nogle Dage hos hendes Tante. Den slemme Tante vil ikke undvære hende. Hun har dog lovet at besøge mig engang her med hende. Gid det ikke maa skee for silde! Gode Gud! lad mig endnu engang for min Død omfavne mit Barn, og i hendes skionne Ansigt gienfiende min Adelheid.

Hermed endte Theodor den anden Periode af gamle Grandjes Levnetsbeskrivelse. Vi have oversprunget de Afbrydelser, der hyppig skete under Læsningen, af den bedrøvede Datter. Vi ville fremdeles fortie hendes Klager her, og ile med at berette Slutningen af denne Tildragelse.

Det var allerede temmelig sildt næste Morgen, da Tjeneren kom ind, og meldte, at en ældgammel Herre, understøttet af to Domestiker var paa Veien op til Hytten, og ønskede at hilse paa Theodor og Susanne. De havde neppe Tid til at bringe Hytten i Orden, inden han traadte ind.

„Tilgiv en Olding, min Herre!“ sagde han med en skøn, tydelig Stemme og et venligt, udtryksfuldt Ansigt, „at han for første og sidste Gang i sit Liv uleiliger Dem. Jeg kom for at besøge en gammel Ven. Men skøndt han var nogle Aar yngre, end jeg, er han dog gaaet mig forud, hører jeg. Dog haaber jeg snart at indhente ham igien. Jeg kommer for at hilse paa hans Datter,“ vedblev han, i det han bukkede for Susanne, „og for at gjøre hende en Opdagelse, som vil være hende kjær.

„Af!“ raabte Susanne med vaade Dine, „det er vist Herr Blumau.“ — „Ganske rigtig, min skønne Frue!“ sagde han. „Kiender De mig?“ — „Vi have nylig læst min Faders Levnetsbeskrivelse, og deri taler han om Dem med saameget Benskab.“ — „Ja ja,“ sagde den Gamle, „Grand og jeg vare gode Benner. Den Levnetsbeskrivelse maa De ogsaa lade mig læse. Jeg skal til Giengield vise Dem Noget, som De neppe venter. Vil De see Deres Fader?“ — Susanne skælvede; den Gamles Ansigt var som forklaret ved disse Ord — hun vidste ikke, i hvilken Mening hun skulde tage dem. Blumau biede ikke paa Svar. „Her reiste engang en stor Maler forbi,“ sagde han. „Han fandt, at min Ven havde et herligt Oldingshoved, og malte ham.

Men Gremiten fandt det forfængeligt, at lade Billedet hænge her paa Bæggen. De skulde arve det, og jeg skulde være den, hvis jeg overlevede ham, der skulde give Dem det. Her er det." Med disse Ord skød han et Pilegitter, udstoppet med Mos, tilside i Bæggen — og det skønneste Portrait af en from aldrende Eremit smilte dem i Møde. Neppe havde den gamle, magre, bruunladne Tiener, der fulgte Blumau, og stod i Døren, seet dette, før han faldt til Jorden med et Skrig for Billedet, og raabte: „Tilgivelse! Tilgivelse! knus mig ikke med dit Blik." Med disse Ord reiste han sig atter, og styrtede ud af Hytten.

„O, den arme Diævel!" raabte Blumau. „Fusentast som jeg er med samt mine halvfierdsindstyve Aar. Da jeg var yngre, var jeg forsigtigere." — „Hvad er det?" raabte Theodor. „Hvem er dette Menneske? Hvad feiler ham?" — „Han forfølges som Drest af Furierne," sagde Blumau. „De kiender ham, De har læst om ham. Det er den stakkels Schwalbe."

Susanne gyste med et Blik, der udtrykte den stærkeste Afsky. „O, det Umenneſke!" raabte hun. „Har endelig Billedet af en uskyldig Oldings straffende Blik forfærdet ham og bragt ham til Fortvivlelse?" — „Kiære Barn!" sagde Blumau, „din Brede er saa naturlig; men dit hulde Ansigt viser, at du ikke kan hade længe. Din Fader har for lang Tid siden tilgivet ham. Han er ulykkelig. Medlidenhed med den Ulykkelige! Samvittighedsangst fortærer ham, sort Melancholie. Jeg har for nogle Aar siden taget ham i mit Brød, da han som en pialtet Betler en kold Vinteraften stod uden for min Dør i stum Fortvivlelse. Han har tient mig siden den Tid ærlig og tro. Men hans Blik stirrer bestandig mod Jorden, som Rains, og han svinder hen som en Skygge. Jeg har maattet love at tage ham med,

og at, skaffe ham din Faders mundtlige Tilgivelse. Din Faders Død har rystet ham endnu mere, og dette pludselige Syn har ganske styrket ham i Støvet. Tilgiv ham, mit Barn! See, hvor din Fader smiler fra Billedet, og beder dig derom." — „O, jeg vil gierne tilgive!" raabte Susanne, og svømmede i Taarer; „hvor er han?" — „Lad ham gaae sin egen Gang," sagde Blumau. „Det hjælper ikke, at tale til ham. Nu loper han om i Skoven. Maaskee kommer han i Aften igien; maaskee see vi ham aldrig meer. Døer han, saa er han vel faren; lever han, saa ville vi formilde ham de saa Dage, han har igien."

Den gamle Blumau blev hos dem hele Dagen i Hytten. Om Aftenen tog han imod deres Indbydelse, at tilbringe nogle Uger hos dem. De førte hjem giennem Skoven. Det var allerede temmelig mørkt. Da de kom til Bondebyen og Kirkegaarden, saae de et Lys i Natten ved Frandses Grav. Susanne og Theodor steg af, for endnu engang at besøge den. — „Hils min gamle Ven!" raabte Blumau i Vognen; „mine Been ere for stive, det koster mig for meget, at komme op og ned, og jeg kommer ham dog ikke synderligt nærmere, om jeg ogsaa gaaer det Par Skridt. Snart er jeg ham nærmere, end J, saa skal jeg hilse ham fra eder."

Da Susanne og Theodor kom til Graven, saae de et gammelt blegt Menneske, med stærke Ansigtstræk, i en hvid Dragt, med et hvidt Klæde bundet om Hovedet, og en spidspulset Hat ved sin Side, ligge næsegruus over Graven. Han havde nylig plantet en Slaaentorn paa den, og de hørte ham sige: „Bajats har taget sin Sorgedragt paa. Han sørger med Hvidt, det er Fortvivlelsens Farve. Jeg har plantet Torne for paa din Bei, og de reve dig til Blods. Denne Torn river dig ikke; den kaster blege duftende Blade paa din Høi." — Her hævede han sit Hoved; men da han

laae Theodor og Susanne, skreg han høit: „Barmhiertighed! Barmhiertighed!“ flygtede hen imod Kirkemuren, gjorde et Saltomortale over den, hylede, og forsvandt i Skoven.

De Elskende forlode Graven med Veemod og Medlidenhed. De fortsatte deres Vel med Blumau, og han tilbragte adskillige glade Dage i deres Selskab. Schwalbe hørte man Intet til, og Oldingen maatte reise hjem uden ham.

Først Aaret derpaa fandt man atter en Gremiit i Frandses Hytte, klædt i den samme graa Kappe. Det var Schwalbe. Nogle Aar derefter laae han paa Kirkegaarden ved sin Formands Side. Slaaentornen rystede hvide venlige Blade ned over dem begge, og Gravene vorte hvert Aar nærmere sammen. Gamle Wolf havde selv sat et lille sort Kors ved Frandses Grav, hvorpaa man læste: „Fiendskabet er forbi. Døden forsoner. Wolf og Blumau følge snart. Dine Børn ere lykkelige.“

ANMÆRKNINGER.

Side 1: *Alh og Gulhyndy. Et Eventyr.*] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, udkomne i Jan. 1811. (B) Digterværker af Oehl., I, 1835. (C) Oehls Digterværker, IV, 1845. I B og C er Eventyret endeel forkortet, og i alle tre Kilder er det indledet med det i Oehls Digte, II, 1860, Side 68—70, optagne Digt. I Fortalen til A siger Oehl.: De fleste af disse Digte ere siællandske Markblomster fra Sommeren 1810 . . . Dgsaa *Alh og Gulhyndy* er, sit østerlandske Udseende uagtet, aldeles siællandsk; den skulder saa lidt Orienten sin Opfindelse, som sin Behandling.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 3, Linie 24: dog ikke] = B; A: dog forresten ikke
 — 4, — 2: maanelyse] = B; A: maanlyse
 — —, — 10: Vise] = B; A: Verdsligvise
 — —, — 30: vare] = B; A: var
 — 5, — 3: ønske selv at opleve] = B; A: ønske sig selv opleve
 — 6, — 1: beskæftige] = B; A: beskæftiger
 — —, — 28: Snabel] = B; A: Tryne
 — —, — 29: Snabelen] = B; A: Trynen
 — 7, — 15-16: formedelst den Husværelse, de gave, havde] = B;
 A: formedelst deres Husværelighed, havde
 — —, — 32: hans Mismod] = B; A: Alhs Redslaaenhed
 — 8, — 12: de Døde] = B; A: det Døde
 — 9, — 20: holde] = B; A: forrette
 — 10, — 10: Manden] = B; A: Denne
 — —, — 11: Unglingen] = B; A: han
 — —, — 16: bevorede] = B; A: bevoret
 — —, — 32: hensmældende] = B; A: hensmældede
 — 11, — 1: begejstrede] = B; A: opløstede
 — —, — 1-2: ligesaa meget derved, som] = B; A: ligesaameget,
 som
 — —, — 13: næsten gjorde] = B; A: næsten ganske gjorde

- Side 11, Linie 25: fra] = B; A: for
 — —, — 28: [Indledning] = B; A: Leilighed
 — 12, — 6: udtalt] = B; A: talt
 — —, — 7: stode] = B; A: stod
 — —, — 8: Lynstraale] = B; A: Svovlstraale
 — —, — 16: blegtsunklende] = B; A: blegtsunklende
 — 13, — 5: han forvandlede sig til en] = B; A: han dannede
 som en
 — —, — 21-22: var, bar] = B; A: var, og saa om en Fader, bar
 — —, — 25: vare opdragne] = B; A: vare Begge opdragne
 — 14, — 31: til] = B; A: som
 — 15, — 1: sagde, hans] = B; A: fortalte at hans
 — —, — 8: Kameler] = B; A: Muulæfser
 — —, — 11: Traade] = B; A: Traader
 — —, — 19: han gaee ind igien, da] = B; A: han atter gaee
 ind, da
 — —, — 22: tugte] = B; A: træffe
 — —, — 29: det Guldstof] = B; A: det Stykke Guldstof
 — 16, — 8: Tilfætninger] = B; A: Tilfætning
 — —, — 14: Gode] = B; A: Edle
 — —, — 20: fundgiordes] = B; A: udkom
 — —, — 21: Udvarfel] = B; A: Efterretning
 — —, — 25: bestille] = B; A: forrette
 — —, — 32: og just] = B; A: og som just
 — 17, — 23: Bøddeløren] = B; A: Bodeløren
 — —, — 28: Ulys] = B; A: hans
 — —, — 30: tryffede] = B; A: sluttede
 — 18, — 7: foragter] = B; A: ringagter
 — —, — 17: jagde] = B; A: raabte
 — 19, — 13: jeg tale med dig] = B; A: jeg see dig
 — —, — 21: atter roligt med sin] = B; A: atter i god Fred
 tilligemed sin
 — —, — 26: Turban] = B; A: Hat
 — 20, — 23: skal] = B; A: maa
 — —, — 25: vige] = B; A: viger
 — —, — 26: bestrøe] = B; A: bestrøer
 — 23, — 21: bede] = B; A: beder
 — 25, — 1: ud igien] = B; A: igien ud
 — —, — 3: spurgte Hofman] = B; A: spurgte denne
 — —, — 8: Dag, da de] = B; A: Dag, de
 — —, — 11: du taget disse Pialter paa igien?] = B; A: du
 atter taget disse Pialter paa?
 — —, — 27: Grublen, vilde] = B; A: Grublen igien, vilde
 — 26, — 3: luslidte] = B; A: lugslidte
 — —, — 11: Qvindesfabning; andre] = B; A: Qvindesfabning;
 mange andre

- Side 26, Linie 15: meest forſkiellige] = B; A: meest adſpredte forſkiellige
- —, — 20: Zephyrens] = B; A: Zefirens
- —, — 21: og af den Venlighed, der] = B; A: og i den Venlighed, ſom der
- 27, — 1-2: den Smeffres Bælte] = B; A: det ſmeffre Belte
- —, — 7: ſkulle] = B; A: ſkal
- —, — 20: ſvarede] = B; A: ſagde
- —, — 22: raabte] = B; A: ſagde
- 28, — 20-21: Uly, ſom forvirret fulgte, ved Haanden, og] = B; A: Uly ved Haanden, ſom forvirret fulgte, og
- 29, — 2: hvorfor jeg eller du] = B; A: hvorfor min eller din Dyd
- —, — 4-5: Maade, hvorpaa jeg kan lære et Menneſke at kiende, hvis aandrige] = B; A: Maade til at lære at kiende et Menneſke af fortræffelige Egenskaber, hvis aanderige
- —, — 19: Templet, har fortalt mig meget Godt om dig.] = B; A: Templet om hellige Ting, har fortalt mig ſaameget om dig, om din Indſigt og Dyd.
- 30, — 5: Ord maatte] = B; A: Ord, der viſte den ſkionne Guldhjndy i et ligesaa fordeelagtigt indvortes, ſom hendes Under viſte hende i et udvortes Lys, maatte
- —, — 21: have] = B; A: har
- —, — —: Øſterlændere] = B; A: Morgenlænder
- —, — 26: at komme dig ſaa oprigtig i Møde.] = B; A: at aabne mig ſaa oprigtig for dig.
- 31, — 3: næſte Dag] = B; A: i Morgen
- —, — 5: Herre havde] = B; A: Herre i Morges havde
- —, — 8: Maria] = B; A: Marie
- —, — —: om] = B; A: efter
- —, — 15: hans] = B; A: ſit
- —, — 21: i Møde med] = B; A: imøde; men med
- —, — 23: hang] = B; A: hange
- —, — 28: paa] = B; A: om
- 32, — 8-9: den ſimplere Dragt, maatte han dog udraabe] = B; A: den enfoldigere Dragt, der ikke, ſom denne, dækkede, men meget mere røbede den hulde Eſabning; kunde han dog ikke holde ſig fra at udraabe
- 34, — 13: mig til dig] = B; A: mig dig
- —, — —: bedre] = B; A: mere
- —, — 14: nødvendigt] = B; A: nødvendig
- —, — 23: Overtalelſer. Dog] = B; A: Overtalelſer og Beviis. Dog
- 35, — 5: og falde ſig lykkelige ved] = B; A: og være lykkelig ved
- —, — 8: Salighed] = B; A: Barmhertighed

- Side 36, Linie 27: beder] = B; A: frier
 — —, — 27-28: og bringer den] = B; A: og bevilliger ham
 den
 — —, — 30: Maria] = B; A: Marie
 — 38, — 10: hans] = B; A: sin
 — —, — 11: hans] = B; A: sit
 — —, — 16-17: Kiærlighed forvandle] = B; A: Kiærlighed til-
 intetgiøre Gders Harmes, og forvandle
 — 39, — 23: er der en] = B; A: er en
 — —, — 24-25: Kalifen og hans Naade?" spurgte] = B; A:
 Kalifen? Hans Naade? Hans Udtryk? spurgte
 — 40, — 29: ville] = B; A: vil
 — —, — 30: behandle] = B; A: behandler
 — —, — 32: fiendte Gen] = B; A: fiendte der Gen
 — 41, — 8: sig paa] = B; A: sig bedrovet paa
 — —, — 21: Forgaard] = B; A: Forgaarde
 — —, — 24: Herberg] = B; A: Herberge
 — —, — 26: finde Huusly."] = B; A: finde.
 — —, — 32: Bille] = B; A: Vil
 — 42, — 32: Sindelag] = B; A: Sindelav
 — 44, — 8: ere] = B; A: er
 — —, — 11-12: svimlede; i det samme gav den gamle Dervisch
 sig] = B; A: svimlede; da i det samme den gamle Dervisch
 gav sig
 — —, — 16: Haar] = B; A: Haarbred
 — —, — 21: egenmægtig] = B; A: eenmægtig
 — —, — 28: til] = B; A: for
 — —, — —: Alts] = B; A: Alts
 — 45, — 16: skulle] = B; A: skal
 — —, — 30: mener] = B; A: troer
 — 46, — 17: handler] = B; A: handle
 — 47, — 12-13: hende; da] = B; A: hende, og da
 — —, — 14: færdig, og befalede] = B; A: færdig; hvorpaa
 han befalede
 — 48, — 21: Maanen stærkt paa Begravelsesmuren] = B; A:
 Maanefkinnet lige mod Begravelsesmuren
 — —, — 31: Maanefkin] = B; A: Maanefkin
 — 49, — 8: svarede] = B; A: sagde
 — —, — 12: vedblev] = B; A: raabte
 — 51, — 5: Riselskifer] A, B og C: Riselskiver
 — —, — 17: langt borte] = B; A: langt fra
 — —, — 20: den] = B; A: han
 — 52, — 12: Sindelag] = B; A: Sindelav
 — —, — 22: Østerlænderne] = B; A: Morgenlænderne
 — —, — 27: igjen] = B; A: atter

- Side 53, Linie 12: Sølv og Malm, hvorpaa] = B; A: Sølv og Kobber, omkrandsat af Bielder, hvorpaa
- 54, — 10: neiede, og] = B; A: neiede sig, og
- —, — 30: saligere] = B; A: salig
- 56, — 15: Østerlænderne] = B; A: Morgenslænderne
- 57, — 13: og evig skal jeg takke] = B; A: og min evige Taknemmelighed skal takke
- —, — 20: Synet for at] = B; A: Synet, at
- —, — 23-24: i en fremmed ung og deilig Qvindes Arme.] = B; A: i Armene af en fremmed ung og deilig Qvinde.
- —, — 27: for] = B; A: om
- —, — 31: Turban] = B; A: Hat
- 58, — 4: paa Knæe] = B; A: paa sine Knæe
- 60, — 6: iisfolde Vand] = B; A: iisfolde Vitriolvand
- —, — 11: paa] = B; A: i
- —, — 15: Biergmanden] = B; A: han
- 62, — 32: Sønnen, og haabede, at Alh] = B; A: ham, og haabede at hans Søn
- 64, — 11: kunne] = B; A: kan
- —, — 21: en Lygte] = B; A: en Blindlygte
- 65, — 2: hævede] = B; A: hævede
- —, — 6: Krystall, rød] = B; A: Chrystal, rund og rød
- —, — 8: J] = B; A: Giennem
- —, — 12-13: en Alfve] = B; A: en deilig Alfve
- 66, — 13: skulle] = B; A: skal
- —, — 27: beflemme] = B; A: beflemmer
- —, — 29: skulle] = B; A: skal
- —, — 32: aander] = B; A: vanfer
- 67, — 7: paa Alteret] = B; A: paa sit Alter
- —, — 10: som forte til] = B; A: som lod til at føre til
- —, — 12: Sværd] = B; A: Staalsværd
- —, — 17: ved en mechanisk Indretning] = B; A: med en Indretning
- 68, — 6: slog Dine op] = B; A: slog sine Dine op
- —, — 21: ligget] = B; A: lagt
- —, — 25: kommen] = B; A: kommet
- —, — 30: ville] = B; A: vil
- 70, — 3: den med] A: den mod (B og C mangle)
- —, — 28-29: Harhundreder] = B; A: Harhundrede
- —, — 32: han sit] A: ham sit (B og C mangle)
- 71, — 1: kommen] = B; A: kommet
- —, — 2: vilde] = B; A: vil
- —, — 13-14: bidrage til at] A: bidrage til til at (B og C mangle)
- —, — 25: fælt] = B; A: hæsligt
- 73, — 29: varede] = B; A: vare

- Side 74, Linie 4: nøbte] = B; A: nødt
 — 76, — 12: er heller ingen] = B; A: er ingen
 — —, — 26: [strømmede] = B; A: [strømmet
 — —, — —: dem] = B; A: det
 — —, — 28: maa ikke see mig endnu.] = B; A: maa heller ikke
 see mig strax.
 — 77, — 4: traadte ind] = B; A: traadde pludselig ind
 — —, — 13: Den Anden forstod] = B; A: Denne forstod
 — —, — 14: hvorefter] = B; A: hvorpaa
 — —, — 17: Miner] = B; A: Gebærder
 — —, — 32: besatte] = B; A: besat
 — 78, — 11: Sæde [om] = B; A: Sæde, med Servietter under
 Armen, som
 — —, — 18: hen] = B; A: ud
 — —, — 32: Svadatter] = B; A: Svadatter
 — 79, — 2: hvælvede] = B; A: hvælvende
 — —, — 11: en] = B; A: et
 — —, — 14: af] = B; A: i
 — 80, — 5: Blik] = B; A: Dine
 — 81, — 8: ilede] = B; A: ilde
 — —, — 12: forsøgte paa] = B; A: forsøgte nu selv paa
 — —, — 16: befandt] = B; A: fandt
 — —, — 17: vaagnede, erindrede] = B; A: vaagnede op igjen
 erindrede
 — —, — 18: dunkelt] = B; A: mørkt
 — —, — 19: Død havde han reent glemt.] = B; A: Død var
 reent glemt af hans Grindring.
 — 82, — 1: Afgrundsbredden.] A: Afgrunden. (B og C mangle)
 — —, — 11: stod] = B; A: var
 — —, — 16: mager] = B; A: maver
 — 83, — 19: Have] = B; A: Har
 — —, — 27: falden] = B; A: faldet
 — 84, — 7: funne] = B; A: fan
 — —, — 12: bittreste] = C; A: bitterste
 — —, — 23: Det] A, B og C: Den
 — 85, — 30: hinandens Sorger] = B; A: deres Sorger
 — 86, — 1: de, hvad] = B; A: de strax hvad
 — —, — 6: udføre] = B; A: forrette
 — —, — 24: færdigt] = B; A: færdig
 — —, — 31: tage] = C; A: taget
 — 87, — 1: det ikke] = B; A: det nemlig ikke
 — —, — 20-21: fra Mishandlinger] = B; A: for Mishandlingen
 — 88, — 2: begge de] = B; A: Begge det
 — —, — 24: paa] = B; A: giennem
 — —, — 25: fommen] = B; A: fommen

Side 88, Linie 24: venlige] = B; A: venlig
 — 89, — 28: det] A: den (B og C mangle)

— 93: Reichmuth von Adocht. En fortælling.] (A) Digtinger af Adam Oehl., II, udkomne i Nov. 1813, ogsaa under Titel Fortællinger af Adam Oehl.; med et Tilegnelsesdigt til Prinds Christian Frederik, see Oehls Digte, II, 1860, Side 102—104. Under Indholdslisten findes følgende Anm.: Til de første to Fortællinger [den nærværende og Maleriet] have et Par virkelige Træk givet Anledning; de andre [Lykkeridderne, Munkebrødrene, og Eremiten] have ingen anden Hiemmel for sig, end Digterens Phantasie. (B) Digterværker af Oehl., II, 1835. (C) Oehls Digterværker, XIII, 1846. I B og C er denne Fortælling indført iblandt Noveller. Den er i B noget, og i C meget forkortet.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 95, Linie 13: Studenter] = B; A: Studentere
 — 96, — 12: Udocht] = C; A: Undocht
 — —, — 32: hendes] = B; A: sit
 — 97, — 4: siunget] = B; A: bedet
 — —, — 5-6: Hendes Grænder havde alle været] = B; A: Enhver af hendes Grænder havde været
 — —, — 18: vandrede] = B; A: gif
 — —, — 19: Kirken til sin] = B; A: Kirken op i sin
 — —, — 26: ud] = B; A: ind
 — 98, — 7: til. Raadvild] = B; A: til. I en følesløs Stump-
 hed, raadvild
 — —, — 11: var mørk] = B; A: var bleven mørk
 — —, — 13: Tilstand] = B; A: Tummel
 — —, — 15: Trappen] = B; A: Kirketrappen
 — 99, — 15: falden] = B; A: faldet
 — —, — —: død] A og B: dødt (C mangler)
 — —, — 19: modigere.] = C; A: modigere. Det kom ham for i Hjertet, som om det var en tom Lyd paa Læberne; skjøndt han kun tænkte det, og vel vogtede sig for at tale høit.
 — —, — 29: hvad jeg dog er] = B; A: hvad du er
 — —, — — 30: jeg] = B; A: du
 — 100, — 2: havde ingen] = B; A: havde dog ingen
 — —, — 3: nyfødt] = B; A: nyfødt

- Side 100, Linie 20: Ægypterne selv holdt deres] = B; A: Ægypterne skal selv holde deres
- —, — 24: den] = B; A: Risten
- 102, — 31: Denne] = B; A: Han
- 103, — 9: Borgemeister] = B; A: Borgmester
- —, — 24: Borgemeister] A og B: Borgmester; C: Borgermester
- 104, — 6: Alabast] = B; A: Alabaster
- —, — 18: hvem] = B; A: som
- —, — 20: flapprende] = B; A: flappede
- —, — 28: mager] = B; A: maver
- 105, — 6-7: som var vaagnet i] = B; A: som virkelig vaagnede i
- —, — 11: omkring sig] = B; A: sig omkring
- —, — 22: Trøst] = B; A: Trøst
- —, — 31: var] = B; A: er
- 106, — 1: Beskæftigelse] = B; A: Udspredelse
- —, — 5-6: hvorpaa Risten havde staaet paa] = B; A: hvorudi man havde bragt hende herhid paa
- —, — 11: dit Billed] = B; A: dit hellige Billed
- —, — 22-23: til Guds Bord, staae] = B; A: til Helligdommen, staae
- —, — 25-26: Tro kunde vist Ingen nyde det hellige Sacrament, end hun nød Vinen her. Hun] = C; A: Tro havde vist Ingen længe nydt det hellige Sacrament, saaledes som hun nød det nu. Hun
- 107, — 8: sit] = B; A: sin
- —, — 9: endnu] = B; A: meget
- —, — 17: Det lykkelige Par takkede Gørshnet af ganske Hierte] = B; A: De takkede Gørshnet i deres Hierte
- —, — 19: der havde hindret] = B; A: der forekom

-
- 109: Maleriet. En Fortælling] (A) Digtninger af Adam Oehl., II, 1813; see ovenfor, Anm. til Side 93. (B) Digterværker af Oehl., II, 1835. (C) Oehl.s Digterværker, XIII, 1846. I B og C henregnes denne Fortælling til Noveller. Den er i B noget, i C meget forkortet.
-

Bemærkning til Maleriet:

Side 128, Linie 8: de Ord, hvormed Anden forfærder Hamlet] See Shakespeares Hamlet, I, 5.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 111, Linie 4: Videnskaber; men Malerkunsten var dog hans Hovedsag] = B; A: Videnskaber; Malerkunsten var hans Hovedsag

— —, — 10-11: herved vandt de begge, og de indsaae] =

- B; A: herved opstod Væsen og Bestemthed paa begge Sider, og de unge Mennesker indsaae
- Side 111, Linie 17: det her] = B; A: det dog her
- 112, — 13: Honoratiores] = B; A: Honorationer
- 113, — 13: traf] = B; A: truffes
- —, — 23: hendes] = B; A: sin
- 114, — 3: dristigt i Nafften.] = C; A: dristigt og høit i Nafften; naar Mathilde, som ikke ret forstod sig paa Moden, men som dog gjerne klædte sig med Smag, havde ladet den synke for dybt.
- 115, — 31: sendte] = B; A: sendt
- 116, — 1: end imod hinanden indbyrdes] = B; A: end imod sig selv indbyrdes
- —, — 17: Næsebor] = B; A: Næseborer
- —, — 19: Hystaspis] = B; A: Hystapis
- —, — 26: nok] = C; A: godt
- 117, — 2: kunne] = B; A: kan
- 118, — 7: Formaaer hans Ulykke] A og B: Formaaer hans Ulykker (C mangler. Digterens tydske Oversættelse i Adam Oehls Schriften, XVI, 1830 [Oehls Märchen und Erzählungen, I—II, Stuttg. u. Tüb. 1816—1817, findes, saavidt nærværende Udgiver veed, her i Byen kun paa Universitetsbibliotheket, som for Tiden er under Flytning og utilgængeligt]: vermag sein Unglück)
- —, — 17: Fortryllende] A og B: Fortryllede (C mangler)
- —, — 31: han gansse] = B; A: han derimod gansse
- 119, — 1: folde Forstemthed] = B; A: folde daglige Forstemthed
- 120, — 19: og sin Svigerinde] = B; A: og sin smukke Svigerinde
- —, — 27: granbevorede] = B; A: granborne
- —, — —: Ruinerne] = C; A: Ruinen
- —, — 28: som] = B; A: og
- —, — 29-30: skionne Egne, de herlige] = B; A: skionne Beliggenheder med de herlige
- 121, — 2: dem, bifaldt de Mathildes Forslag;] = B; A: dem, fandt de Mathildes Forslag antageligt;
- —, — 13: ind] = B; A: fra
- —, — 14: der.] = B; A: derinde.
- 123, — 24: det anede ham, at han her skulde komme] = B; A: det var ligesom han haabede der at komme
- 124, — 7: til] = B; A: i
- —, — 9-10: Ekilderier. Jeg gif derop; Tjeneren satte] = B; A: Ekilderier. Skiondt det altid har noget skummelt, at ligge allene i et øde Værelse, saa betænkte jeg mig dog ikke længe. Dpvarteren satte

- Side 124, Linie 27: Grund.] = B; A: Grund; ganske flittig malet, men uden Physiognomie.
- 125, — 3: den [svagt oplyste] = B; A: den dunkeloplyste
- —, — 30: godt] = B; A: vel
- 126, — 15: med hvad han] = B; A: med hvad hvad han
- —, — 29: lovede] = B; A: lovde
- 127, — 3: Randsfel] = B; A: Tornhøster
- —, — 11-12: ud med et Lys i Haanden, og luffede op. Neppe] = B; A: ud og luffede op med et Lys i Haanden. Neppe
- —, — 13: Lystet imod Ludvigs Ansigt] = B; A: Lygten imod Ludvig og belyst hans Ansigt
- —, — 14: flapprede] = B; A: flappede
- —, — —: Lystet] = B; A: Lygten
- —, — 25: at han ikke] = B; A: at han han ikke
- 128, — 6: Mine, at] = B; A: Mine, saa at
- 130, — 6-7: Diensforblindelse og Dævelsfagter," raabte Munken. "Beed] = B; A: Diensforblindelse, raabte Munken, og Dævelsfagter! Beed
- —, — 20: Dem] = C; A: De
- —, — 22: Fred] = B; A: No (smlg. Linie 26)
- —, — 28: forsvandt] = B; A: forsvaret
- —, — 29: Fred] = B; A: No
- —, — 30: for at han ikke skal ængste sig med] = B; A: for ikke at ængste ham, med
- 131, — 7-8: at have dræbt; men mit Saar gav] = B; A: at dræbe; men Saaret gav
- 132, — 3: faaet] = B; A: taget
- —, — 4: siden var her en] = B; A: siden har her været en
- —, — 13-14: eet eller andet] = B; A: een eller anden
- —, — 15: Gienstand] = B; A: Arbejde
- —, — 21: kommen] = B; A: kommet
- 133, — 19: jeg igjen, min Ludvig! dig] = B; A: jeg min Ludvig atter Dig
- —, — 20: Mathilde] A, B og C: Mathilda
- —, — 28: taknemmelig] = B; A: taknemlig

-
- 135: Rykkeridderne. En Fortælling.] (A) Digtninger af Adam Oehl., II, 1813; see ovenfor, Anm. til Side 93. (B) Digterværker af Oehl., II, 1835. (C) Oehl.s Digterværker, XIII, 1846. I B og C henregnes denne Fortælling til Noveller. Den er i B noget, i C meget forkortet. — I sine Erindr., II, Side 212, fortæller Oehl.: I Mailand . . .

havde jeg . . . et Eventyr, som jeg poetiseret har fortalt i min Novelle Lykkeridderne. Det gik mig nemlig omtrent som Xaver, kun at den Lykke, jeg gjorde, var uendelig ringere. Jeg gik engang feil, ligesom han, op i Spillesalen, forstod Spillet ligesaa lidt, som han, spillede dog, som jeg saae en gammel Officeer at spille, og vandt. Jeg trængte just til en ny Kiole; da jeg nu altid har anseet Hazardspil for noget af det meest Forførende og Ødelæggende i denne Verden, saa besluttede jeg at vove en eneste Louisd'or, og strax at holde op, naar den var tabt. Vandt jeg derimod, saa besluttede jeg, aldeles ikke at lade mig lokke af den bedrageriske Lykke, men at standse, saasnart jeg havde vundet Penge nok til den nye Kiole. Jeg vandt fem Louisd'orer, holdt op, gik hjem, lod næste Dag Skrædderen falde, og i en smuk mørkegrøn Kiole rullede jeg med Saabne næste Dag i en magelig Reisevogn ud af Mailand.

Bemærkninger til Lykkeridderne:

- Side 146, Linie 18-19: „At Slynkler hæves til Grens Top, osv.] Bekjendt Drikkevise af Zetlitz.
 — 169, — 25-28: Som Schillers Thekla havde hun osv.] See Wallenstein, Die Piccolomini, III, 7; og Oehls Romant. Dram., I, 1857, Side 10, Linie 3—5.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 137, Linie 7-8: Efter altsaa at have gjort alle Anstalter til Reisen, manglede] = B; A: Efterat have gjort alle Anstalter til Reisen altsaa, manglede
 — —, — 14: godhiertig. Han var] = C; A: godhiertig, tapper og trofast. Een af de største Ubehageligheder, som hans Mangel af Skarpsindighed førte med sig, var denne: han var
 — —, — 19: Dreng] = B; A: Drenge
 — —, — 20: med, at] = C; A: med i sin Samvittighed at
 — —, — 22: Philax, der] = C; A: Philax som Autoritet, der
 — —, — 23: i] = B; A: ved
 — 138, — 29: sardiniske] = C; A: sardiniske
 — 139, — 7: Betturin] = B; A: Biturin
 — —, — 9: Novara] = Digterens tyske Oversættelse af Fortællingen; A, B og C: Novarre

- Side 139, Linie 31: Saa snart de havde lagt sig ind] = B; A: Det forste de havde lagt dem ind
- 140, — 2-4: hvoraf adskillige adelige Familier ere Giere, og Logerne gaae i Arv fra Slægt til Slægt. Paa] = B; A: hvori adskillige adelige Familier ere Deeltagere, og eje Logerne arveligt. Paa
- —, — 16: Radagonda] = B; A: Radagonde
- —, — 22: personlige] = C; A: borgerlige
- 141, — 4: Catholikernes Begreb] = B; A: Katholikers og Hierarchers Begreb
- —, — 11: hebraiske] = C; A: ebraiske
- —, — 20: Skildvagter raabte] = B; A: Skildvagter, som raabte
- —, — 22: han saae] = B; A: han overalt saae
- —, — 23: Paa Bordene laae] = C; A: Paa Bordenes Midte laae
- —, — 24: magre] = B; A: mære
- —, — 31: Xaver skubbede sig ogsaa] = C; A: Nu begyndte man at tænde Vorlykene i Lysekronerne og de prægtige Stager, og Spillerne forsamlede sig lidt efter lidt omkring Bordene. Xaver trængte sig nu ogsaa
- 142, — 2: fastede] = B; A: fastet
- —, — 20: paa] = B; A: med
- —, — 29-30: kort efter blev fastet en Louisd'or hen til hans. Han] = B; A: kort derefter blev fastet en lignende Louisdor hen. Han
- —, — 32, til Side 143, Linie 1: skælvede stærkt af Glæde, og blev] = B; A: skælvede saa stærkt af Glæde, at han blev
- 143, — 3: Scudi] = B; A: Piastre
- —, — 7-8: fire og tredsindstve Louisd'orer. Han] = B; A: fir og tredsindstve. Han
- —, — 9: snart] = B; A: da
- —, — 17-18: fem tusinde Guldstykker.] = B; A: 5000 Caroliner.
- 144, — 8: med] = B; A: ved
- —, — 15: eenstemmig] = B; A: høitidelig
- —, — 18: Recensent] = B; A: Rencensent
- 145, — 1-2: vilde faste ham paa Døren. Nu begyndte Alberto at] = B; A: vilde blive fastet paa Gaden. Nu begyndte han at
- —, — 5: ved] = B; A: med
- —, — 8-9: al vor Emule Giendom. Hvor] = B; A: alt vort stakkels Efterladenskab. Hvor
- —, — 21: til] = B; A: af
- —, — 29-30: Damask, omfattet] = B; A: Damask og omfattet

- Side 145, Linie 31: Marmorflisen] = B; A: Mormorflisen
- 146, — 7: Alberto, opirrede den ham] = B; A: Alberto, saa opirrede det ham
- —, — 16: Almisser] = B; A: Almissen
- —, — 21: sig taus til Bords] = B; A: sig rolig hen tilbords
- —, — —: ved] A: med (B og C heelt afvigende)
- 147, — 18: ladte med i] = B; A: ladte i
- —, — 19: Alberto] = B; A: han
- 148, — 1-2: den skionne Stad laae i en Kreds de prægtige] = B; A: den prægtige Stad laae i en smuk Kreds de prægtige
- —, — 5: Dette Syn] = B; A: Dette skionne Syn
- —, — 11: floi] = B; A: gif
- —, — 17-18: Medicis Billedstøtte, eller] = B; A: Medicis, eller
- 149, — 1: aldeles ikke] A: ikke aldeles (B, C og Digterens tydske Oversættelse af 1830 mangle her)
- 150, — 22-23: den forstyrrede ham i hans Concepter] = B; A: den selv forstyrrede ham i sine Concepter
- —, — 28: denne] = B; A: deres
- 152, — 17: slog med Emil mig, uden mindste Skaanen.] = B; A: slog mig med et Emil, som viste Haanen.
- —, — 21: blændtes] = B; A: blindtes
- 153, — 1-2: hende. Ved] = B; A: hende med vaskende Skridt. Ved
- —, — 5: Skionheder, som] = B; A: Skionheder, hvorom han ikke havde drømt, og som
- —, — 10: svang bag] = C; A: svang dristigt i Taften bag
- 154, — 27: Organisten har] = B; A: Organisten tillige har
- —, — —: Tremulanten] = Digterens tydske Oversættelse af 1830; A og B: Trimulanten (C mangler)
- 155, — 24: ædleste] = B; A: ædelste
- 156, — 2: dog] = B; A: ogsaa
- —, — 4: forsvunden] = B; A: forsvundet
- 157, — 23: var] = B; A: blev
- —, — 24: blev saaledes ved] = B; A: foer saaledes fort
- —, — 25: kan] = B; A: kunde
- 158, — 3: glosere] = B; A: glosere
- —, — 11: ret betragtet. Men] = B; A: ret lagt Mærke til. Men
- —, — 23: opmærksomt] = B; A: omhyggeligt
- 159, — 18: Offer] A, B og C: Ofte
- —, — 23: svarede] = B; A: jagde
- —, — 25: paa Hovedtoier] = B; A: paa at giøre Hovedtoier
- —, — 28: Louisd'orer] = B; A: Caroliner
- 160, — 10: giøre Nar af ham] = B; A: giøre sig tilgode over ham

- Side 161, Linie 6: glimter] = B; A: skimter
 — —, — 11: Barmens] = B; A: Sneens
 — 162, — 3: bestemt] = B; A: bestemte
 — —, — 12: en] A: et (B og C mangle)
 — —, — 28: Bryst, slog] = C; A: Bryst, rev sig løs med
 Taarer, slog
 — 163, — 8: hans] = B; A: sin
 — —, — 16: senefulde Lab] = B; A: sneefulde Kio
 — —, — 24: og forsvaret] = B; A: og havde forsvaret
 — 164, — 2: manoeuvreret] A, B og C: manovereret
 — —, — 3: forsvunden] = B; A: forsvundet
 — —, — 8: flyde fra den] = B; A: flyde ud af den
 — —, — 10: han op ad Bierget] = B; A: han saaledes op
 paa Bierget
 — —, — 11-12: Middelalderen ere byggede af] = B; A:
 Middelalderen skal være byggt af
 — —, — 14: Soien.] = B; A: Bierget.
 — 165, — 10: ved] = B; A: over
 — —, — 15: Nærhed] = B; A: Nærværelse
 — —, — 16: Ulykke] = B; A: Ulykken
 — —, — 21: ustraffede] = B; A: ustraffet
 — —, — 23: svarede] = B; A: vedblev
 — 166, — 4: Broderparten. Nei, jeg] = B; A: Broderparten.
 Men jeg
 — —, — 4-5: har endog fastet] = B; A: har fastet
 — —, — 17-18: som en deeltagende Siæl, for hvilken han
 kunde udøse sin] = B; A: som et Behiæl til at nytte sin
 — —, — 20-21: paa hende. Giulias Skionhed var stor; han
 blev saa rød som et Blod, og maatte] = B; A: paa hvem hun
 var. Giulias Skionhed stod klart for ham, og alt dette til-
 sammentaget gjorde, at han rødmede over og over som et Blod,
 og at han maatte
 — 167, — 9: Sandsesløshed] = B; A: Distraction
 — —, — 10-11: Slags Forsængelighed] = B; A: Slags
 kunstlet Forsængelighed
 — —, — 14: tænkte] = B; A: meente
 — —, — 15: overordentlig Godhiertighed] = B; A: overordentlig
 munter Godhiertighed
 — —, — 16: troe sig berettigede] = B; A: troer sig berettiget
 — 168, — 3: ere] = B; A: er
 — —, — 14: svarede] = B; A: sagde
 — —, — 30: stige] = B; A: stiger
 — 169, — 7: Dine] = C; A: Skionhed
 — —, — 14: eders Godhed for mig."] = B; A: Eders Nær-
 værelse.

- Side 170, Linie 23-24: har misbrugt hans Godhed, levet] = B; A: har benyttet Eder af hans Person, levet
 — —, — 25: villet spotte og forhaane ham] = B; A: villet vanære ham
 — —, — 31: ham ind i] = B; A: ham i

-
- 171: Munkebrødrene. En Fortælling.] (A) Digtninger af Adam Oehl., II, 1813; see ovenfor, Anm. til Side 93. (B) Digterværker af Oehl., II, 1835. (C) Oehl.s Digterværker, XIII, 1846. I B og C henregnes denne Fortælling til Noveller. Den er i B noget, i C meget forkortet.
-

Bemærkninger til Munkebrødrene:

- Side 189, Linie 1-2: Saaledes sang en Digter tre hundrede Aar derefter osv.] See Oehl.s Digte, I, 1860, Side 267—270, med tilhørende Anm. og Varianter, Side 332—333.
 — 205, — 16: Din Elfers hulde Barm du viste] Ordet hulde maa vel her tages i Betydningen: trofaste. See Varianterne.
 — 207, — 17-18: med et fiækt og beghmret Smil] Meningen er uidentvivel: med et kjækt Smil, fuldt af Omsorg for Angelica. I B og C samt Digterens tyske Oversættelse af 1830 er Stedet udeladt.
 — 211, — 26-27: „O, alle I, som gaae forbi paa Veien“] Begrædelsers Bog, I, 12.
 — —, — 32, til Side 212, Linie 7: Hvorledes sidder Staden osv.] Begrædelsers Bog, I, 1, 2, 5, 6.
-

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 173, Linie 1: Novellas] = B; A: Novella
 — —, — 15: at beffiaeftige Tanken og Indbildningskraften, nærede] = B; A: at adsprede Tanken og Indbildningen, nærede
 — 174, — 3-4: dyb Grund.] = C; A: dybe Grunde.
 — —, — 9: hans] = B; A: sit
 — —, — 24: Hver] = B; A: Embed
 — 175, — 31: den Modfætning, hvori den] = B; A: den blotte Modfætning hvor den
 — 176, — 16: det skionne Bryst, naar hun] = B; A: det fløvede Bryst endnu fuldere end Naturen havde hvælvet det; naar. hun
 — 177, — 14: kom igien.] = B; A: kom.
 — —, — 24: ad] = B; A: af

- Side 178, Linie 2: Nogen. Den] = B; A: Nogen fra Klosteret. Den
 — —, — —: Pegefingren] = B; A: Pegefingren
 — —, — 23: Brødre] = B; A: Brøder
 — 179, — 16: Korset, der bæres høit foran.] = B; A: Korset i
 den blaa Luft.
 — —, — 27: disse] = B; A: de
 — 180, — 22: jeg har kun] = B; A: jeg kun
 — —, — 30: over] = B; A: om
 — 181, — 9: hellige] = B; A: sancta
 — —, — 24: tagen] = B; A: taget
 — 182, — 1: spættebe] = B; A: spættet
 — —, — 4: forstille] A: forestille (B og C ganske afvigende).
 — —, — 6: kunne] = B; A: kan
 — —, — 7: Maria] = B; A: Marie
 — —, — 19: spurgte] = B; A: sagde
 — —, — 29: vante] = B; A: vant
 — 183, — 17: Kirkeføie] = B; A: Kirkepiller
 — 184, — 13: tagen] = B; A: taget
 — —, — 27: Dagens Lys.] = B; A: Dagen.
 — 185, — 1: din sidste Stund] = B; A: Dit sidste Korn
 — —, — 6: hans] = B; A: sin
 — 186, — 6: det] = B; A: den
 — —, — 7: det] = B; A: den
 — —, — 14-15: ham stum, uskicket til at forklare sig, og til
 at frasiage sig et Ekin] = B; A: ham for stolt til at forsvare
 sig i Verdens Dine, for et Ekin
 — 189, — 15: til her.] = B; A: til.
 — —, — 27: ham, atter] = B; A: ham til atter
 — 190, — 13: Uttraa] = B; A: Længsel
 — —, — 16-17: stige op paa] = B; A: stige paa
 — —, — 23-24: Gribhtter, der laae for Anker i Livorno, og
 som havde] = B; A: Gribhtter. Han laae for Anker i Livorno,
 og havde
 — —, — 27-28: til den bestemte] = C; A: til bestemte
 — 191, — 3: brude] = B; A: bræffe
 — —, — 16: hine] = B; A: dem
 — —, — 17: forsthrret] = B; A: ophævet
 — 192, — 2: Soile.] = B; A: Piller.
 — —, — 7: mat] = B; A: lidet
 — —, — 9: Blændlygte] = B; A: Blindlygte
 — —, — —: Lygten] = B; A: Blindlygten
 — —, — 11: faldte] = B; A: anraabte
 — —, — 12: Helgene] = B; A: Helgen
 — —, — 28-29: bevæger Siælen frit." Med] = B; A: be-
 væger dine Arme frit; og din Siæl! — Med
 — 193, — 2: ændsebe] = B; A: ændsende

- Side 193, Linie 26: Friheder] = B; A: Uordener
- —, — 32: han] = B; A: ham
- 194, — 5: han om Morgen en tidlig] = B; A: han en Morgen tidlig
- —, — 15: men] = B; A: og
- —, — 17: Porta] = Digterens tyske Oversættelse af 1830; A, B og C: Porto
- —, — 18: Popsolo] = B; A: Popsoli
- —, — 19: strax Huusly] = B; A: strax frit Huusly
- 195, — 5-6: manglede] = B; A: manglende
- —, — 11: løbe de ind] = B; A: løbe ind
- —, — 23: Dine havde noget] = B; A: Dine fik af de underligfrummede Conturer noget
- 196, — 2: Smagfuldt.] = B; A: Smagfuldt, som var i Dine faldende.
- —, — 3: var denne] = C; A: var virkelig denne
- —, — 4: mærkede] = B; A: opdagede
- —, — 5-6: opdagede, at det] = B; A: mærkede, det
- —, — 10: Skiebne] = B; A: Liv
- —, — 12: ved] = B; A: paa
- 197, — 15-16: han, „drev Priorens heftige Forlangende, og endnu mere hendes Faders pludselige Sygdom og Død hende] = B; A: han, var det ikke saameget Priorens hæftige Forlangende, som meget mere hendes Faders pludselige Sygdom og deraf paafølgende Endeligt, der drev hende
- —, — 18: i Campagnen] = Digterens tyske Oversættelse af 1830 (in der Campagna); A, B og C: Champagnen
- —, — 18-19: Prioren havde benyttet sig af hendes første Angst, og taget en] = B; A: Prioren vidste at benytte sig af hendes Sorg og Bestyrrelse, og tog en
- —, — 22-23: strax i Dine faldende; men det] A: strax i Dine faldende; det B: strax paafaldende; men det
- —, — 27-28: elske Skønheden, saa] = B; A: elske alle Skønheder, saa
- —, — 30-31: Uttraa friste min Amor til at give sin Psyche andet end det] = B; A: Uttraa hindre min Amor i at give sin Psyche det
- 198, — 4: Rafael] = B; A: den Første
- —, — 13: Rom;] = B; A: Rom igien;
- 199, — 2: min gode Rafael! Du skader] = B; A: Rafael min! Skader
- —, — 12: vred] = B; A: ivrig
- —, — 13: en blid Pave med Mand og Hjerte."] = B; A: en Pave med Genie.
- —, — 19: ham som] = B; A: ham selv som
- —, — 21-22: som Hedningerne, at] = B; A: som de andre Hedninger, at

- Side 199, Linie 23: fine bedste Kiærner] = B; A: fine Kiærner
- —, — 24-25: „Forfængeligheden.“ — „Dg om] = B; A: Forfængeligheden! Ekionheden har ogsaa Pletter, vedblev Rafael; og Damerne kline dem jo endogsaa hen paa Guden, hvor der ingen er! — Lutter Vittighed, ingen Grundighed, sagde Leo — Dg om
- 201, — 1: hans] = B; A: sin
- —, — 13: Exemplet] = B; A: Exempelet
- —, — 14-15: Indien, til Palæstina] = B; A: Indien, til Amerika, til Palæstina
- —, — 22: Johan Frihed] A: Johan sin Frihed; B: Johannes Frihed
- 202, — 15: Kappe. Snart standsede han ved] = B; A: Kappe. — Det var vel at han med disse Ord næsten stod ved
- —, — 24-25: beffiermede med sit eget Legem sin Elfers Bryst for den Rasendes Stød; og] = B; A: beffiermede sin Elfers Bryst for den Rasendes Stød med sit Legem; og
- —, — 29: synsede] = B; A: raabte
- —, — 30-31: væltet svare Synner paa hendes Hierte] = B; A: væltet hende svare Synner paa sit Hierte
- 203, — 13: som død;] = B; A: som en Død;
- 204, — 2: svandt Gonsalvos] = B; A: svandt pludselig Gonsalvos
- —, — 3-4: Genius. Hvad Under] = C; A: Genius, han folte sig beæret af hans Omgang; lykkelig ved hans Venfskab; og var vant til blindt hen at stole paa ham, som paa en Gud. Hvad Under
- —, — 4: lyffedes Rafael at vriste sin Ven den] = B; A: lyffedes ham at vriste hin den
- —, — 22-23: endnu. Han] = B; A: endnu med al hendes Kiærlighed. Han
- 205, — 13-16: Her i den sorte Dødningfiste osv.] Disse uklare Linier, som ere udeladte af B og C, ere i A saaledes interpungerede: Her i den sorte Dødningfiste Den Kiærlighed Hvorved Du leed Din Elfers hulde Barm, Du viste. I Digterens tyske Oversættelse af 1830 lyde disse Vers saaledes:
- Sie legten in den Sarg Dich nieder.
Mit neuer Lust
An meiner Brust
Erwachtest Du mit Liebe wieder.
- 206, — 3: I Himlen tør jeg] = B; A: Dg evig skal jeg
- 207, — 9: Forrider] = B; A: Forridder
- —, — 15: og holdt] = B; A: og som holdt
- —, — 16: her var mere] = B; A: var mere her
- —, — 21: kom] = B; A: komme
- —, — 26: for de sporede] = B; A: for de vendte med deres Landser, sporede

- Side 207, Linie 31: Vaabendyst] = B; A: Vaabenbrag
 — 208, — 14: indladte] = B; A: indladt
 — —, — 15: Indgangen, de] = B; A: Indgangen, eengang
 for alle, de
 — —, — 16-17: Baggrunden blinkede] = B; A: Baggrunden
 af det mellemste Skib blinkede
 — —, — 26: dette?] = B; A: det?
 — —, — 27: Steenbord, hvor] = B; A: Steenbord indvendig,
 hvor
 — 209, — 11: Maria] = B; A: Marie
 — —, — 16: paa] = B; A: over
 — —, — 21: herligt] = B; A: helligt
 — —, — 27: imod dens Lære.] = B; A: imod Religionens
 hellige Skionheder.
 — 210, — 30: armeniske] = B; A: armenianske
 — —, — 32: man] = B; A: den
 — 211, — 2: Hoben] = B; A: dem
 — —, — 3: den] = B; A: dem
 — —, — 6: disse] = B; A: dem
 — —, — 7-8: dem. Thi det var udtrykkelig befalet i] =
 B; A: dem. Det var nemlig udtrykkelig nævnt i
 — —, — 16: Josaphatdalen] = Digterens tydske Oversættelse
 af 1830 (daß Josaphat-Thal); A og B: Josaphetdalen (C mangler)
 — —, — 19: ginge omkring] = B; A: ginge kun omkring
 — —, — 24-25: understøttet i Midten af en udhuggen Steen-
 soile. Det] = B; A: understøttet af en udhuggen Steenpiller
 i Midten. Det
 — —, — 30: bunden] = B; A: bundet
 — 212, — 13: opfyldte] = B; A: opfyldt
 — —, — 20: Bierg hørte ham prædike som] = B; A: Bierg
 seet ham præke som
 — —, — 21: Johannesulen seet ham æde] = B; A: Johannes-
 hulen, at æde
 — 213, — 3: Judæ] = B; A: Juda
 — —, — 20 21: lod sit Gsel svømme ud i] = B; A: svøm-
 mede ud paa sit Gsel i
 — —, — 23: Soile] = B; A: Piller
 — —, — 30: et] = B; A: en
 — 214, — 18: Rilde] = B; A: Vandfælde
 — —, — 23: sig i] = B; A: sig vellystigt i
 — —, — 24: kom] = B; A: komme
 — 215, — 8: „Leed os ikke i Fristelse, men fri os fra det
 Onde!“] = B; A: *Ne inducas nos in tentatione, sed libera
 nos a malo! **)

*) Leed os ikke i Fristelse; men fri os fra det Onde!

- Side 215, Linie 19: der var nu disse Brødres Kummer endt.] = B; A: der tilintetgjorde nu den evige Kiærlighed Tristelsens Magt paa ny. Johans og Martins Kummer var endt.
- —, — 22-23: Melancholie havde ofte betaget ham saa stærkt, at den] = B; A: Melancholi betog ham ofte saa stærkt, at det
- —, — 26-27: paa. Naar] = B; A: paa. Dette er ikke saa besynderligt naar man betænker den religiøse Videnskabelighed der aander i disse Skrifter, forbundne med en bitter Utilfredshed med Tidens Omstændigheder. Naar
- 216, — 4: Døbers] = B; A: Døberes
- —, — 6-7: de sig et Huus i Nærheden af Martins Eremit-hytte] = B; A: de dem et Huus i Nærheden af hans Eremit-hytte
- —, — 8: Brødfrugttræer. Og i denne] = B; A: Brødfrugttræer. Dette herlige Træ har en Stamme af maadelig Tykkelse, Grenene vidt udbredte, Bladene store, stærke og saftige, den svaleste Solstiærm man vil ønske sig; de røde Blomster forvandle sig med Tiden til en Skælfrugt, hvis Marv, naar den er fort og moden, har en behagelig Smag, og styrker Hjertet. Her i denne
- —, — 12: Herrens Bei] = B; A: Herren sin Bei
- —, — 12-13: Kildevand, Rødder] = B; A: Kildevand, en Hytte, Rødder
- —, — 19: havde en] = B; A: havde dem en

-
- 217: Eremiten. En Fortælling.] (A) Digtninger af Adam Oehl., II, 1813; see ovenfor, Anm. til Side 93. (B) Digterværker af Oehl., II, 1835. (C) Oehl.s Digterværker, XIII, 1846. I B og C henregnes denne Fortælling til Noveller. Den er i B noget, i C meget forkortet.
-

Bemærkninger til Eremiten:

- Side 230, Linie 3-4: et ubekiendt druknet Menneske fra den nære Strand.] Her har Digteren glemt, at han har hensat Scenen til Schwaben (see Side 254, Linie 27-28). Denne Unøiagtighed har han vel fiernet i B og C, men uheldigviis med det samme bortskaaret hele Partiet fra Side 229, Linie 28: naar jeg stod osv., indtil Side 230, Linie 11, hvorved uden tvivl Tabet er blevet større end Vindingen.
- 257, — 29 ff.: Om hvad du føler ei, kan du ei tale osv.] Romeo og Julie, III, 3.
- 262, — 7-8: Nu denne Skaal for dig, i hvor du stranded, | Og denne for min Brud! Dette Citat af Romeo og

Julie, V, 3, synes hentet fra Schlegels og Tiecks Oversættelse, som her følger en anden end den almindelige Læsemaade, og hvor Stedet i Sammenhæng lyder saaledes:

Komm, bitter Führer! wideriger Gefähr!'
Verzweifelter Pilot! Nun treib' auf einmal
Dein sturmerkranktes Schiff in Felsenbrandung!
Diess auf dein Wohl, wo du auch stranden magst!
Diess meiner Lieben!

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 219, Linie 7-8: Barn!" — „Det Gnefte] = B; A: Barn. —
Vor Kummer har opløst sig i Fryd, jagde Susanne. Det
Gnefte
- —, — 17: i hans lille] = B; A: i sit nette lille
- 220, — 10: laae ved en Udkant af Skoven.] = B; A: laa
i Skoven, ved en Udkant.
- —, — 12: luslidte] = B; A: lugslidte
- —, — 19: blomstre] = B; A: blomstrer
- —, — 27: usynlige formende Kraft] = B; A: usynlige Kraft
- —, — 28: synlige forgængelige Stof] = B; A: synlige Stof
- 222, — 2: hisset] = B; A: sikkert
- 223, — 14: from] = C; A: tør
- —, — 25: hende hendes] = C; A: hende sin
- 224, — 23: sukke] A: sukkeed (B og C mangle)
- 225, — 1: Vindue] = B; A: Vindue
- 226, — 4: det] = B; A: den
- —, — 10: og] = B; A: som
- —, — 22: Dieblif] = B; A: Epocher
- 227, — 10: kom. Det] = B; A: kom. Dette rører mig
altid. Det
- —, — 19: Meget] = B; A: Mere
- —, — 21: confirmeret] = B; A: comfirmeret
- —, — 22: Confirmationsdag] = B; A: Comfirmationsdag
- —, — 23: bleven] = B; A: blevet
- 228, — 7: Udelheid, sit mit] = B; A: Udelheid, var der
mig ingen fiærere Tanke, end den at besidde hende. Dette
gav mit
- —, — 22-23: at handle derefter. Men min Kiærlighed] =
B; A: at forbinde sig dermed. Er Siælen for svag, saa op-
hører Virkningen med Anledningen. Saaledes gif det mig.
Min Kiærlighed
- —, — 25: Meteor] = B; A: Luftmeteor
- —, — 27: Skyld. Nu] = B; A: Skyld; og det er allerede
meget. Nu

- Side 228, Linie 29: bleve] = B; A: blev
- —, — —: beboede] = B; A: beboet
- —, — 31: havde, da jeg] = C; A: havde fra de Dieblis, jeg
- 229, — 12-14: Dette Phantasiebillede syntes mig meget smukt; det forekommer os virkelig, naar vi see paa et Landkort, som om vi svævede høit] = B; A: Dette forekom mig meget indlysende, og jeg fandt Phantasien smuk, fordi det virkelig seer ud, naar man seer paa et Landkort, som om man svævede selv høit
- —, — 15: Hue] = B; A: Pikkelhue
- —, — 16-17: at samme Nisse engang] = B; A: at han eengang
- —, — 18: idealiserede] = B; A: allegoriserede
- —, — 25: man kunde sige] = B; A: man med Sandhed kan sige
- 230, — 16-17: Tulipaner, Roser, Negliser, Levkoier, Ranunkler og Asters. Mark] = B; A: Tulipaner, Ranunkler, Roser, Negliser og Levkoier. Ogsaa Hostens gule Asters, der lidt efter lidt vænne Diet til det Visne, havde afblomstret. Mark
- —, — 28: sig med] = B; A: sig uophorligt med
- 231, — 12: mit] = B; A: min
- —, — 15: paa Glib] = B; A: paa Gang
- —, — 19: „Nei, han siger] = B; A: Nei, vedblev hun — han siger
- —, — 21-22: er, som De veed, meget for] = B; A: er meget, som De veed, for
- —, — 22: alt] = C; A: al
- —, — 30: raabte] = B; A: vedblev
- 233, — 27: med fordreiet Skrift] = B; A: med forventt Haand
- 234, — 10: dræbende] = B; A: qvælende
- —, — 18-19: med en Triangel] = C; A: med Triangel
- —, — 20: sig] = B; A: dem
- —, — 23: Godhed] = B; A: Forekommenhed
- —, — 28: Afsted en Solvdaler] = B; A: Afsted tvende store Solvdalere
- 235, — 7: om Kiærlighed huld?] = B; A: om Kiærligheds Guld?
- 236, — 4-5: dog ved det klare Maaneskin meget vel Udelheids Forvirring vaer. Hun] = B; A: dog meget vel Udelheids Forvirring vaer, ved det klare Maaneskin. Hun
- —, — 19: Indholdet] = B; A: Indholden
- 239, — 20: holdt] = B; A: holdet
- —, — 22-23: Vilkaar] = B; A: Embede
- 240, — 11: vedblev] = B; A: sagde
- 241, — 10: igien i sin] = B; A: igien sin
- —, — 14: Side] A: Side! B: Side, (C mangler)

- Side 242, Linie 18: buffede, og] = B; A: buffede mig, og
 — —, — 30: virkelige] = B; A: blotte
 — 244, — 10: fnyldtes med] = B; A: fnyldte sig med
 — 245, — 12-13: Melancholff, Uroligt] = B; A: Melancholff-
 uroligt
 — —, — 18: han] = B; A: hin
 — —, — 19: vi til] = B; A: vi en Aften til
 — —, — 29: denne Opforſel] = B; A: dette Bæſen
 — 246, — 14: ham, og] = B; A: ham artigt, og
 — —, — 17: Bøddelen] Efter Digterens senere constante
 Sprogbrug; A, B og C: Bødelen
 — 247, — 2: hans] = B; A: ſit
 — —, — 5: Siæl] = B; A: Siæle
 — —, — 17: ind] = B; A: nd
 — —, — 20: Nødvendighed] = B; A: Forlegenhed
 — —, — 31-32: Mangel paa Forſtand og Hierte," ſagde den
 Fremmede. "Alt man foragter] = B; A: Mangel paa dybt-
 indgribende Sands for det Skionne, ſagde den Fremmede. Førſt
 ved den høieſte Modenhed indſeer Menneſket ikke blot — thi det
 gjør han ſnart — men finder han en Fornoielse i, at rette ſin
 Perſon efter det Hele. — Men, ſagde jeg, finde vi ikke ſelv hos
 Grækerne, der dog var et ſaa ſkionhedsſolende Folk, de ſtærkeſte
 Beviis paa lav Misundelse og Forfængelighed? — Det kom af,
 ſagde den Fremmede, at Folket i Almindelighed følte mere for det
 ſandſeligt, end for det aandeligt Skionne. Det aandeligt Skionne
 indbefatter Moralen i ſine Grændſer, og den høieſte Meſter i
 denne Lære var til den Tid endnu ikke fremſtaaet. — Mener De
 da at de Chriſtne have havt mere Kiærlighed for det Aandeligt-
 ſkionne, end Grækerne? — Upaatvivlelig; i alle de Dieblik, hvor
 der har været Ligevægt i deres Bæſen, og hvor ikke brutale
 herſkeſnge Præſter og Tyrker have givet den grovere Sandselig-
 hed Plads igien, ved at holde ſig mere til Chriſti Mirakler end
 til hans Lære, og mere til de politiſke, end til de humane Føl-
 ger deraf. — Men i den græſke Poefie aander dog høi Hu-
 manitet. — Upaatvivlelig, og langt meer end i Middelalderens
 religiøſe Barbari; fordi der horer ikke blot en god og kraftig
 Billie, men ogsaa ſund Smag og Indſigt, til at ſkilte Klinten
 fra Hveden. — Hvad troer De da om vor Tid? — Alt den
 ved Reformationen, ved Videnskaberne og ved Poefien er kommen
 det Gode og det Skionne nærmere. — Troer De da at vi ſtaaer
 over Grækerne? — I Godmodighed og Erfarenhed, ja! I Smag
 og Energie ſtaaer vi tilbage. Den Sidſte kan lettere vaage, end
 den Førſte. En alt for pludſelig Energie kunde føre til Bar-
 bariet igien. — Synes Dem ikke, vor Tidsalder er altfor lunken,
 alt for ureligiøs? — Jo! og derfor frngter jeg meget for at
 Fanatismen vil udbryde paany. — Hvorledes? — Veed De

ikke vel af Physiken at de modsatte Poler søge hinanden? og af Erfaring at Mennesket falder fra den ene Extremitet til den anden? — Hvad skal give Religionen sin Styrke tilbage? — Poesie og Kunst. — Men er der ikke en stor Forskiæl paa Religion og Poesie? — Hvad der mangler Religionen i vore Dage er ikke de store Sandheder; men den skionsandselige Kraft, og den kan Poesien give den, uden at Sandheden og Videnskaben derfor trædes for nær. Kun paa den Maade kunne vi styrke vor religiøse Følelse, uden at gaae tilbage i Dplysning. — Dplysning! et skiont Ord! — Ogjaa det vil blive misbrugt, og af en modsat sværmerisk Sekt spottes som et Dgenavn. — De lader til at føle meget for Kunsten, min Herre! — Jeg har offret mig til den; men ulykkeligviis bugner min Kunst, deels fortient deels ufortient, under Tidens Fordomme. — Jeg studsede, og den Fremmede vedblev: Alt man foragter

Side 248, Linie 11: Gavn] = B; A: Gave

— —, — 29-30: Gventhyrernes] = B; A: Bedrifternes

— 249, — 14: hans] = B; A: Blumaus

— —, — 23: Uffhldigheden] = B; A: Dnnden

— —, — 27: sit eget] = B; A: sin egen

— —, — 31: hans] = B; A: sit

— 250, — 12: Kunstner. Hermed] = B; A: Kunstner, og deri er intet underligt. Herved

— —, — 24: Digteren skuer dybt; hvor] = B; A: Digteren viser fleersidigt Væsen; hvor

— —, — 27: Fornusi] = B; A: Philosophie

— —, — 28: Naar han da fremstiller] = B; A: Naar da Digteren fremstiller

— —, — 30: Exempler.] = B; A: Exempler deraf.

— 251, — 13-14: jeg nok, han kunde tabe] = B; A: jeg maa-
fkee nok han kundet tabe

— —, — 20: fortræffelig] = B; A: fortræffelig

— —, — 20-21: til at] = B; A: til for at

— —, — 21: fortræffeligt] A og B: fortræffelig (C mangler);
cfr. Linie 20.

— —, — 27: Agtelse] = B; A: Hoiagtelse

— —, — 31: vis Gensidighed og Egenfind er] = B; A: vis
uroffelig Gensidighed og Egenfind ere

— —, — 32: efter. Agtelse] = B; A: efter. Charakter er
en Forbindelse af Temperament og moralsk Natur; den skal vi
ikke skabe; den skaber Naturen. Saamange Ansigter saamange
forskjællige Charakterer; denne Forskiæl er skion. Charakteren
vækker Interesse eller Ligegehdighed. Agtelse

— 252, — 1: Menneskes uroffelige Character] = B; A: Menne-
skes Charakter

— —, — 5-6: sig kun] = B; A: sig rigtig nok kun

— —, — 8: forskjællige stærkt fremstilte Videnskaber, saa maatte

De] = B; A: forskellige stærke Miner og Bevægelser; saa maae De

Side 252, Linie 11: Sligt] = B; A: dette

— —, — 25: ham, blev snart] = B; A: ham hævede sig snart

— 253, — 4: og anede ikke, at] = B; A: og antog ikke med Sokrates at

— —, — 11: Theatrets] = B; A: Dramets

— —, — 26: Professorernes] = B; A: Professorenes

— 254, — 6-7: for at studere Theologie; derimod] = B; A: for at beskæftige mig med disse Studeringer. Derimod

— —, — 8: Philosophie.] = C; A: Philosophie. Metaphysik og Mathematik laae endnu længer uden for min Sphære end Theologien; ethvert Haandværk, enhver mekanisk eller skion Kunst var mig nærmere.

— —, — 27-28: og havde Udsigt til at blive Landsbyprest der.] = B; A: og var bestemt til Landsbyprest for en lille Menighed.

— 255, — 1-2: snart erstatte, naar] = B; A: snart gjøre godt igien, naar

— —, — 3: Attraa] = B; A: Længsel

— —, — 13: drive] = B; A: drive

— —, — 14: Biting. Vil du] = B; A: Biting. For Dvin- der passer det sig; hos dem giver ofte Gratien og Beskedenheden selv det Ufuldendte et Skin af Fuldkommenhed. Men en Mand maa ikke, har intet hvormed han kan bestikke Mænd. Han er skabt til vigtige Beskæftigelser; enhver saadan udkræver Menne- skets Liv, uafsladelige Dvælse. Og hvad er vanskeligere, end en Kunst? — Danne din Indsigt, din Smag, det ber Du. Men vil du

— —, — 16: i dit Hierte] = B; A: i Hierte

— —, — 18: store] = B; A: almindelige

— 256, — 7: Blumau. „Enten] = B; A: Blumau. Det vilde kun være at komme Salt i Ølet, for at ledske din Tørst. Enten

— 257, — 8: forandre] = B; A: udrydde

— —, — 24: ikke. Gjør da, hvad] = B; A: ikke. Et vittigt Hoved har Ret, naar han kalder enhver saadan Expectation, der ikke gaaer reent over til Klammeri, en Menuet. Det dansende Par hilser hinanden, gjør adskillige Pas frem og til- bage, forene sig, nærme sig, give hinanden Haanden, vende hin- anden Ryggen, bukke sig og staae tilsidst — hvor de stode da Menuetten begyndte! — Min endelige Mening er den: Gjør hvad

— —, — 25-26: Som Ven og Directeur] = B; A: Som Directeur

— 258, — 11: den uordentlige] = B; A: den moderne uordentlige

Side 258, Linie 13-14: [Selvfab] = B; A: Concilium

— 259, — 4: [Menneſter] = B; A: Mennueſtr

— —, — 7: jeg. [Harde] = B; A: jeg. Jeg er forſt ſiden kommen til den Overbeviisning, at der ligesaa vel horer Genie og Smag til at være burleſk-overgiven, ſom til at være pathetiſk: at den burleſke Caricatur ligesaa vel maa have ſin Conſequents, ſin Holdning, ſin beſtemte Carakter, ſin Sandhed, ſom enhver anden allegoriſk Foreſtilling. Exiſterer Harlequin og Pierro ikke i Verden, ſaa maae de dog exiſtere paa Skuepladsen; det vil ſige der maa være Overeensſtemmelse i deres Væſen. Skiondt da nu Foreſtillingen ſelv er overnaturlig, ſaa maa Fremſtillingen deraf ikke være unaturlig. Skueſpilleren maa ſaae os til at tro, at det Væſen, han viſer, virkelig er. Altsaa er plump, uſammenhængende Lapserie her ligesaa lidet paa ſit Sted ſom ellers og en Kunſtner kan viſe ſandt Hogarthiſk Genie ved at fremſtille en ſlig Maſke, hvor Lunet forbinder ſig med Satiren, Phantaſien med Vittigheden og tilſhyneladende Plumphed med virkelig Behændighed. — Harde

— —, — 31: jeg kom] = B; A: jeg atter kom

— 260, — 18: [Dienbryn] = B; A: Dienbryne

— —, — 22: [Seilgarnſtraade] = B; A: Seglgarnſtraader

— —, — 27: [Natur, at] = B; A: Natur og Uforlegenhed — at

— 261, — 1: [vort Livs Lykke] = B; A: vor Livs Skæbne

— —, — 13: [poetiſke] = B; A: gottende

— —, — 20: [Champagneſkum] = B; A: Champagnerſkum

— 262, — 2: [komme paa] = B; A: komme ind paa

— —, — 17: [og i hoi] = B; A: og hoi

— 263, — 1: [Næſte Dag] = B; A: Unden Dagen

— —, — 8: [deraf.] = B; A: deraf igien.

— —, — 25: [naturligt Forhold] = B; A: naturligt og reent Forhold

— —, — 27: [arbeider.] = B; A: udvikler ſig.

— —, — 31: [komme] = B; A: giver

— 264, — 17-18: [Uſſkeden ret] = C; A: Uſſkeden igien ret

— —, — 24: [Nu, da Solen] = B; A: Nu Solen

— 265, — 8: [havde udviklet, at] = B; A: havde ſaaet afgiort at

— —, — 14: [piinte] = B; A: qvalte

— —, — 16: [befrøgte] = B; A: indſee

— —, — 17: [Runde jeg ikke derved tabe i Ugtelſe hos hende?] = B; A: Runde hun ikke have tabt i ſin Ugtelſe for mig?

— —, — 18: [lide] = C; A: ledet

— —, — 24: [en Datter] = B; A: en lille Datter

— 266, — 3: [hylde] = C; A: tude

— —, — —: [plukket] = B; A: hugget

— —, — 10: [i bruun Riortel] = B; A: i den brune Riortel

— —, — 17: [feiredes] = B; A: ſkeete

Side 266, Linie 21: der] = B; A: atter

— —, — 29-30: jeg agtede at holde] = B; A: jeg vilde holde

— —, — 31: jeg vilde prædike.] = B; A: jeg talede.

— —, — 32: mine Tanker og Følelser.] = B; A: mine Følelser; og da det er en aandelig Talers Pligt mere at røre Hjertet for det Gode og Høie, end at overbevise Forstanden, saa fandt jeg det bedst at overlade mig til min øiebliklige Fuld; hvilket vist ikke skeete af Magelighed.

— 267, — 24: Festsdagen] = B; A: Hviledagen

— 268, — 2: Dine] = B; A: Die (cfr. Linie 3)

— —, — 10: Bøddel] = C; A: Bodel

— —, — 25: forundrede sig i høi Grad over] A: forundrede i høi Grad over; B og C: forundrede sig over

— 269, — 5: Ven af at forene Theatret med Prædikestolen] = B; A: Venaf at forene Proskeniet med Prækestolen

— —, — 6: Folk] = B; A: Folket

— —, — 9: forbittrede] = B; A: forbitret

— —, — 15-16: Rædselsscene! Men] = B; A: Rædselscene! Man bør ei oprive sine Medmenneskers Medlidenhed til virkelig Smerte; og det vilde jeg, hvis jeg gav en saa nøie Beskrivelse af mine Ulykker, som af mit hidtilførte Liv. Men

— —, — 20: og selv strax nedlagt] = B; A: og godvillig nedlagt

— —, — 28-29: Hyl. Til om] = B; A: Hyl. Om

— —, — 30: Kirkegaarden, for] = B; A: Kirkegaarden igien, for

— 270, — 6: confirmerede] = B; A: comfirmerede

— —, — 28: gierne lidt Wiin, men spiste næsten Intet.] = B; A: gierne Wiin, men spiste overmaade lidet.

— 271, — 17: paa den mørke Jord? Her under Vandet staaer] = B; A: i den mørke Verden? Her under Havet staaer

— —, — 26: han] = B; A: Gud

— —, — 29-30: Lov til at] = B; A: Lov at

— 272, — 8-9: Dagsaa i den mørke Skov findes en] = B; A: Dagsaa den mørke Skov har en

— —, — 17: Skovle] = B; A: Skolve

— 273, — 9: For] = B; A: Mit

— —, — 22-24: Og garver stive Skind, | Jeg blødner stive Sind, | Jeg gaaer i Sol og Slud.] = B; A:

Og garver for en Mark

I Sædelærens Park,

Med Vittighedens Park.

— 274, — 8-10: Skomager?" raabte han. „Jeg lærer Folk at sye Livets Skoe, hvormed de betræde Tidens Wei. I selv har en kort Tid staaet i Være hos mig, beget Traaden] = B; A:

Skoemager? raabte han. — Hvad vil I sige med det? — Sandhed! Straffet for min Overgivenhed drager jeg fra den ene store Stad, det ene Aarhundrede efter det andet; giver Narrene af min Spandrem, viser de Fornuftigere at gaae lige paa deres Been, ved at sse Skoe, som passe dem; og har de mere Aand end Krop, saa lader jeg dem endogsaa stundom flyve, med lette Halvstovler. Jeg tager ogsaa skikkelige Folks Born i Lære undertiden. I selv har et halvt Aars Tid beget Traaden

Side 274, Linie 12: Vandfugle med Praasen bagved havde] = B; A: Vandfugle havde

— —, — 29: uden at jeg] = B; A: uden jeg

— 275, — 4-5: end du beholder] = B; A: end hvad Du holder

— —, — 6: har] = B; A: holder

— —, — 9: Sommere] = B; A: Somre

— —, — 11: eengang forstyrret] = B; A: eengang meget forstyrret

— —, — 12: Tiener traadte ind i] = B; A: Tiener pludselig traadte i

— —, — 16: da Bognen allerede] = B; A: da allerede Bognen

— —, — 19: Artighed] = B; A: Hurtighed

— —, — —: paa Fransk.] = B; A: paa Fransk, som jeg forstod temmelig flet.

— —, — 26: paa] = B; A: ved

— 276, — 2-3: Bogt jer vel for at falde fra Gremiteenfold til Munke-Stolthed] A: Bogt Jer vel fra at falde fra Gremiteenfold, til Munke-Stolthed; B: Bogt Dem vel fra at falde fra Gremiteenfold til Munke-Stolthed; C: Bogt Dem for Munke-Stolthed

— —, — 6: Nu, tag det ikke fortrydeligt op," raabte] = B; A: Nu, lad det ikke fortryde Eder, raabte

— —, — 11: fun] = B; A: saa

— —, — 18: Comodie] = C; A: Comoedier

— —, — 20: gior] = B; A: gjøre

— —, — 27: hos hendes Tante. Den stemme] = B; A: hos sin Tante. Hendes stemme

— 277, — 9: hilse paa Theodor] = B; A: hilse Theodor

— —, — 17: vedblev] = B; A: sagde

— 278, — 7: magre] = B; A: mave

— —, — 9-10: raabte: „Tilgivelse! Tilgivelse! knus] = B; A: raabte: „Forladelse! Forladelse! Hellige Dode! knus

— —, — 12-13: Tusentast som jeg] = B; A: Tusentast jeg

— —, — 30: siden] = B; A: i

— —, — 31-32: svinder hen som] = B; A: svinder daglig meer, som

— 279, — 3: ganske styrter ham i Stovet. Tilgiv] = B; A:

ganske fastet ham til Jorden. Afgtelse for Ulykken! Den angrende Forbryder paa Gravens Mand er en hellig Person. Ondskaben er borte; det er kun den hule Larve der gaaer igien. Den eneste Funke Liv han yttre er Samvittighedsnag. Tilgiv

Side 279, Linie 12: blev hos] = B; A: blev her hos

— —, — 23: kom] = B; A: komme

— —, — 28: paa] = C; A: med

— 280, — 3: Saltomortale] = B; A: Badutspring

Efter at have afsluttet ovenstaaende Anmærkninger har nærværende Udgiver ved Universitetsbibliothekarernes Velvillie erholdt den, Side 291 i Anm. til Side 118, Linie 7, omtalte første Udgave af Digterens tyske Oversættelse af Fortællingerne tillaans. I denne ere de i nærv. Udgave Side 149, Linie 1 (see Varianten dertil Side 295), og Side 207, Linie 18 (see Bemærkningen dertil Side 297), forekommende Steder ikke udeladte. Oversættelsen af det første (Wirst du nicht ganz von der ewigen Sehnsucht ergriffen) omstøder nærv. Udgivers Conjectur, hvorimod den af det andet (mit einem festen und befümmerten Lächeln) bekræfter hans Opfattelse, at Udtrykkets Besynderlighed ikke hidrører fra en Trykfeil.

R e t t e l s e r .

Side 44, Linie 21 (og den tilhørende Variant): egenmægtig læs:
egenmægtigt

— 245, — 12 (og den tilhørende Variant): Melancholff, Uroligt
læs: Melancholfft, Uroligt

- III. **Dramatiske Digte:** Spil, Lystspil og Stuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Drift hos J. H. Schults.

